CYNTHIA VANROOY

Cer albastru

ALCRIS

Pentru Irene,
prietenă și rudă

Capitolul 1

Comandorul Monk Jamieson stătea cu mâinile proptite în șolduri și capul înclinat pe spate, privind oglinda de pe tavanul dormitorului. Chiar și pentru el, acel palat al plăcerilor inspirat din Las Vegas cam întrecea măsura. Se abținuse să comenteze tapetul negru scămoșat din living, candelabrul scânteietor cu cascadele sale de cristal din sufragerie, până și baia de marmură aurită. O privi întrebător pe roșcovana micuță care stătea lângă el.

Gina LaSalle zâmbi fără chef.

– Serviciul de Liste Multiple n-a precizat amănuntele astea. Nu spunea decât că apartamentul a fost redecorat recent.

Își mută privirea, dar îi întâlni ochii în peretele cu oglinzi care le reflecta imaginea – el, înalt și deșirat, în uniforma sa kaki de Marină, ea, măruntă și zveltă, într-un taior verde smaraldin și pantofi cu tocuri destul de înalte pentru ca Monk s-o suspecteze că-i purta ca să-i compenseze statura scundă.

– Nu mai lipsește decât un automat cu prezervative în baie, comentă Monk. Pe lângă simpla curiozitate, nu cred că e nevoie să vedem și restul casei.

O undă de zâmbet lumină ochii mari, căprui, de femeie nesofisticată, ai Ginei.

– Dacă ești convins... Parcă-parcă mi-amintesc că Buck a menționat cum ți-ai primit porecla.

Monk – Călugărul. Un camarad îl numise astfel la începutul carierei, pentru că trăia oricum, numai ca un călugăr nu. Deși se mai cumințise cu anii, nimeni nu-i mai folosea adevăratul nume – Michael. Îi aruncă o privire dezgustată.

– Sunt convins. Și te rog să crezi că am gusturi mai rafinate decât astea.

Se mai uită o ultimă dată spre oglinzile de pe pereți, care le multiplicau la infinit imaginile reflectate, ca într-o baracă din parcul de distracții, și se încruntă.

– Nu vreau să critic felul cum îți faci meseria, spuse el, dar nu credeam că e atât de greu să găsești o locuință.

Spatele Ginei deveni rigid.

– Vilele atât de drăguțe ca aceea pe care o cauți, și care să se înscrie în gama ta de prețuri, nu rezistă prea mult timp pe piață.

La auzul tonului defensiv din vocea ei, Monk oftă în sinea sa.

– Gata, Gina, liniștește-te. Știu că nu ești tu de vină. Numai că niciodată nu mi-am dat seama cât de frustrantă poate fi căutarea unei case.

Cumpărarea unei proprietăți i se păruse o idee bună, cu trei săptămâni în urmă, când sosise la North Island Naval Air Station, pentru a prelua comanda Escadrilei VS-41. După ce

ani de zile se mutase oriunde îl trimitea Marina, ani de-a rândul în care evitase să prindă rădăcini tocmai fiindcă știa că aveau să-i fie smulse, Monk constatase că-și dorea un cămin propriu.

Din punct de vedere financiar, avea sens. Proprietățile imobiliare reprezentau o investiție solidă. Dar probabil că acesta nu era decât un motiv practic pentru a-și justifica jinduirea emoțională după o casă.

Uneori, dimineața când se trezea, avea nevoie de o secundă ca să se orienteze, să-și amintească unde se afla. Era o stare deconcertantă, care-l făcea să se simtă îmbătrânit. Apartamentele fără identitate și garsonierele ofițerilor celibatari, de un bej standard, oferite de guvern, începuseră să arate toate la fel. Se gândea că ar fi fost plăcut să vină acasă, după o zi de muncă, într-o locuință care era în mod clar a lui – un cămin plin de amintiri ale identității sale și ale locului unde se afla. Încă nu era sigur cum urma să arate casa, dar știa că în nici un caz ca asta de-acum.

– Haide, o chemă el, luând-o de cot, pentru a o conduce din cameră, cu amețitoarea ei baterie de oglinzi. Să ieșim de-aici.

În timp ce mergeau prin atmosfera blândă a serii de primăvară, cu tocurile Ginei bocănind pe trotuar, spre locul unde era parcată mașina ei Dodge albastră, tânăra consultă o hârtie din mapa neagră de vinil pe care o ținea sub braț.

– Mai există un apartament la care am putea să ne uităm în seara asta. E într-un cartier frumos din San Diego, aproape de centru, la mică distanță cu mașina de toate punctele principale de atracție. Deși în prezent este închiriat, contractul e încheiat pe termen lunar cu înnoire, așa că se va elibera foarte curând.

Monk îi luă din mână cheile mașinii și descuie portiera, o deschise și așteptă ca Gina să intre, înainte de a-i da cheile înapoi.

– Perfect. Hai să terminăm. Mor de poftă după cina aia de casă pe care mi-ai promis-o.

Închise portiera, ocoli până în dreapta mașinii și se așeză lângă ea.

Gina își rezemă mâinile pe volan, întorcându-se spre el.

– Să terminăm? Monk, nu cred că ai pornit în căutarea asta cu cea mai potrivită atitudine.

– Scuză-mă, se foi el, încercând să-și găsească o poziție comodă pentru picioarele sale lungi, în spațiul strâmt. N-aș vrea să par un etern nemulțumit. Numai că, la tot ce-am văzut până acum, pot foarte bine să rămân în garsoniera de ofițer burlac.

– Se vede clar că n-ai mai făcut niciodată așa ceva. Ai și tu puțină răbdare. Nu poți pretinde să te îndrăgostești de prima casă pe care o vezi.

– Prima casă? Gina, e a treia seară de când căutăm.

Gina râse, cu micul ei hohot irezistibil, iar Monk se întrebă cum putea râde atât de sexy o femeie care arăta așa de cuminte ca Gina.

– Trei seri încheiate. Vorbești de parcă ar fi o viață de om, comentă ea.

– În seara asta, așa mi se și pare...

Apoi, făcu un gest de lehamite cu mâna.

– Iartă-mă. Sunt obosit, atâta tot. Preluarea comenzii escadrilei mi-a dat atâta bătaie de cap, încât nici n-am avut timp să-mi trag respirația, de când am sosit.

– N-am apucat să-ți spun, dar te felicit pentru primirea comenzii. Buck s-ar fi bucurat atât de mult pentru tine.

– Mulțumesc. Și eu cred că i-ar fi părut bine.

Monk îi studie ochii, în lumina aurie a felinarelor de pe stradă, căutând un semn de tristețe, o umbră stăruitoare, dar erau limpezi, reflectând doar bucuria pentru avansarea lui.

Își aminti cum arătaseră ochii aceia în urmă cu cinci ani, înroșiți și lucind de lacrimi, la parastasul lui Buck, în Pensacola. Fusese nevoit să-și stăpânească lacrimile, cu ocazia acelui ultim rămas bun față de un coleg instructor de zbor și bun prieten.

Oricât de greu suportabilă fusese slujba religioasă, nu se putuse compara cu momentul când trebuise să-i spună Ginei că Buck murise. Se duseseră la ea acasă, el și capelanul. Până să le răspundă la ușă, trecuse un timp. Cu sarcina avansată, în perioada aceea nu se mișca prea repede. Deschisese ușa și, zărindu-l, începuse să zâmbească.

– Monk. Ce-i cu tine aici, în toiul zilei? I-a venit Marinei mintea la cap, în sfârșit, și te-a concediat?

Își amintea cum i se abătuse privirea spre omul de lângă el, coborând ochii spre însemnele uniformei și crucea de pe petlițe. Zâmbetul îi pierise de pe buze, în timp ce privirea îi revenea spre Monk. La vederea expresiei lui mohorâte, se albise la față, Monk știind că ea înțelesese rostul vizitei.

Clătinase din cap.

– Nu. Nu.

Ridicase mâna, ca pentru a-i alunga, apoi ochii i se dăduseră peste cap.

Monk se repezise înainte, pentru a o prinde chiar în momentul când i se înmuiau genunchii, șocat să simtă cât de fragilă era în brațele lui, chiar și cu abdomenul umflat de sarcină.

Se rugase să nu aibă loc nici un accident, în noua lui subunitate. Nici în ruptul capului nu voia să mai aibă de informat vreo femeie despre moartea soțului ei.

– Pari obosit într-adevăr, Monk. N-ai vrea să renunțăm la ce ne mai propuseserăm pentru seara asta? Putem lua cina împreună altă dată.

La auzul vocii ei înțelegătoare, Monk clipi din ochi, revenind în prezent.

– Nici mort. Mi-ai promis papricaș de pui și nu te iert.

Zâmbind, Gina porni motorul.

– Bine. Copiii ar fi dezamăgiți, dacă n-ai veni.

– Numai copiii?

În timp ce demara cu mașina de la bordură, Gina râse din nou, cu un sunet bogat, mai complice decât s-ar fi cuvenit.

– Bine că am devenit imună față de voi, aviatorii. Nu, nu numai copiii. Și eu voi fi dezamăgită, dacă nu vii la cină.

Înclină capul, cu un zâmbet strengăresc.

– Asta așteptai să auzi?

Colțurile gurii lui se arcuiră în sus.

– Mai mult sau mai puțin. Cum adică, ești imună față de noi, aviatorii?

Gina redeveni serioasă.

– Am avut parte de singurul și unicul meu pilot. E cam la fel ca oreionul. L-am iubit pe Buck, dar în nici un caz nu m-aș mai expune unei asemenea suferințe.

– Vrei să spui că-ți pare rău că te-ai măritat cu el? se încruntă Monk.

Îi aruncă o privire rapidă.

– Nu, în nici un caz. Nu pot să mă uit la copii și să regret că am fost soția lui. Doar că am destulă minte ca să nu mai repet același lucru.

Dibui după mapa pusă pe canapea, între ei, și i-o întinse.

– Și-acum, vezi dacă poți desluși îndrumările spre adresa asta de la urmă. Mai avem doar zece minute până acolo.

Era clar că subiectul căsniciei ei se închisese. Această atitudine îl luă pe Monk prin surprindere, după care se întrebă oare din ce motiv. Înainte de a sosi în San Diego, ultima dată o văzuse la ceremonia comemorativă. Fiul ei în vârstă de cinci ani se ținea de ea, părând pierdut, iar în pântec îl purta pe cel de-al doilea copil, care n-avea să-și cunoască niciodată tatăl. Nu putea s-o condamne că era temătoare.

Următorul apartament îi purtă de la sublim la ridicol. Deși era vechi doar de câțiva ani, fusese folosit intensiv. Pereții aveau mare nevoie de zugrăveală, câteva plăci de faianță din bucătărie erau ciobite, iar în baie mirosea a mucegai. Chiriașul îi urmă peste tot, parcă temându-se să nu vâre în buzunar vreuna dintre scrumierele pline de dădeau pe din afară. Monk surprinse privirea Ginei și clătină din cap. După ce și ea își exprimă opinia printr-un gest afirmativ, plecară grăbiți, Gina dându-i chiriașului la ieșire una din cărțile ei de vizită.

Imediat ce ușa se închise în urma lor și omul nu-i mai putu auzi, spuse încet:

– Îmi pare rău, Monk. Era o adevărată cocină.

– Nu e vina ta.

– Știu că ai spus că vrei să vezi tot ce corespunde criteriilor tale, să simți ce se găsește pe piață, dar sunt dezolată că te fac să-ți pierzi timpul. De ce nu m-ai lăsa să le selecționez eu mai întâi? Pot elimina locuințele ca asta, arătându-ți-le numai pe cele cu posibilități reale. În fond, așa procedez cu majoritatea clienților mei.

– S-a făcut. Seara asta m-a convins ce avantajos e să te las să-ți faci meseria.

– Perfect. Ești gata pentru cină?

– Mai mult decât gata.

– Bine. Urmează stația „papricaș de pui".

Porniră înapoi, peste podul lung de trei kilometri care traversa San Diego Bay, făcând legătura între Coronado Island și San Diego. Intrând în localitatea Coronado, care ocupa insula împreună cu unitatea de aviație navală, pe Monk îl frapă din nou senzația că de fapt călătoriseră mult mai departe. La prima vedere, Coronado părea la fel de îndepărtat de San Diego ca țara Oz de Kansas, comparație pe care deja o auzise, nu o dată, din gura localnicilor.

Atmosfera orășelului evoca imagini cu plăcintă de mere, parăzi de 4 Iulie și reuniuni de familie. O studie pe Gina în timp ce conducea concentrată și trase concluzia că localitatea i se potrivea. Ținea minte ce-i spusese Buck, că el și Gina copilăriseră amândoi în Coronado. După moartea lui Buck, Gina revenise și se stabilise aici.

Părul ei arămiu bogat, pe care în Pensacola și-l purtase lung, tinerește, era acum tuns mai scurt și coafat elegant. Tenul ca de porțelan, propriu femeilor roșcate, era însă la fel de deschis cum și-l amintea, iar curbele trupului, la fel de delicate.

Gina îi aruncă o privire și zâmbi, cu o expresie deschisă și ingenuă. Îl ducea cu gândul la cămin și familie, la surori mai mici și prieteni buni. Nu era genul lui. Monk și Gina își trimiteau felicitări de Crăciun, cu urări doar de câte un rând, două, numai datorită legăturii lor cu Buck. Nu se așteptase cu adevărat s-o mai vadă. La sosire, o căutase dintr-un sentiment de datorie. Întrucât avea nevoie de un agent imobiliar, iar asta era ocupația ei, își spusese că, ce mama dracului, să încerce.

Și totuși... avea acel râs sexy și ochii căprui, calzi și intenși ca o cafea cu whisky. Privirea i se îndreptă spre mâna ei stângă, lipsită de inele.

– Nu mai porți verigheta.

Gina ridică un moment mâna, cu degetele răsfirate, apoi o puse la loc pe volan.

– Nu. Totuși, am purtat-o mult timp. Scoaterea ei a fost unul dintre cele mai triste momente din viața mea. Dar sunt încă tânără. Cel puțin, așa îmi place să cred, îi zâmbi ea scurt. Prea tânără, oricum, ca să port doliu după Buck tot restul vieții. Îmi doresc mai mult decât scurtul răstimp pe care l-am trăit împreună. Așa că, ridică ea ușor din umeri, a trebuit să renunț la verighetă. Nu vreau să-i alung pe posibilii pețitori.

– Iar acum, fac coadă la ușa ta?

Gândul îi provoca lui Monk un surprinzător junghi de nemulțumire.

Gina râse scurt.

– Nu e tocmai o coadă, dar îmi pot găsi câte un însoțitor, când am nevoie.

Imaginându-și câte un șlepăr de ofițer fără scrupule, luat cu împrumut, profitând de bunătatea și vulnerabilitatea Ginei, Monk se încruntă.

– Și ai nevoie adesea?

– De ce mă întrebi? îl privi ea, curioasă.

Al dracului să fie dacă știa.

– Fiindcă vreau să te țin ocupată cu căutarea unei locuințe pentru mine. M-am săturat de garsoniera stas.

Gina zâmbi.

– Îți promit că voi visa, voi mânca și voi respira numai liste de locuințe, până îți găsesc o casă.

Introduse mașina în mica parcare de lângă sediul firmei ei, frânând alături de Jeep-ul lui negru.

– Te-aștept să-ți iei mașina. Casa e la doar patru străzi de-aici. Poți să vii după mine.

Gina aștepta pe verandă ca Monk să coboare din mașină, ca să intre în casă împreună. Vila albă pe care și-o cumpărase cu suma generoasă încasată din asigurarea pe viață pentru care insistase Buck era luminoasă și primitoare. În timp ce Monk se apropia pe aleea pavată cu cărămizi, Gina se simți mândră de imaginea pe care i-o înfățișa. Cărarea era mărginită cu straturi de flori bogate, pe care întunericul le făcea să pară de un cenușiu uniform. În capătul aleii se afla un cadru de stinghii acoperit cu zorele, care la răsăritul soarelui aveau să se transforme într-o masă de trompete albastre precum cobaltul.

Monk urcă treptele, iar Gina deschise ușa din față, vopsită într-un negru lucios.

– Intră. Te voi prezenta mamei și copiilor mei.

De cum trecură pragul, la nări le ajunse aroma papricașului de pui, iar Monk inhală adânc.

– Miroase delicios.

Își scoase cascheta, lăsând-o pe masa din antreu, și-și împinse degetele prin părul brunet și des.

– Să sperăm că și gustul e pe măsură. Mâncărurile gătite de mine fie sunt fabuloase, fie nici măcar câinele nu vrea să se-atingă de ele. I-am cerut mamei să-l verifice înainte de a-l pune la cuptor, așa că probabil ești în siguranță.

– Ascultă, asta-i mâncare de casă. Cât de rea ar putea fi?

Gina zâmbi.

– Înțeleg că mănânci des la restaurant.

Sunetul unor gheare țăcănind pe podelele din lemn de

esență tare anunțară sosirea lui Bingo, uriașul dulău cafeniu cu alb, de rasă incertă, pe care-l salvaseră de la ecarisaj. Se apropie de Gina în trap mărunt și îi adulmecă palma, cu obișnuitul său gest de salut. Gina se aplecă să-l scarpine între urechi, așa cum îl deprinsese.

– Ce faci, Bing, ai păzit bine casa în lipsa mea?

Bingo scheună un răspuns canin, apoi își îndreptă atenția spre Monk, mirosindu-i mâna întinsă, în timp ce aștepta ca Gina să-l informeze dacă străinul era prieten sau dușman.

– Fă cunoștință cu Bingo, prieten, doică, protector și specialist în arta mea culinară.

Monk se lăsă pe vine.

– Salut, băiete, care-i viața ta?

Îl mângâie pe cap cu mișcări viguroase, iar Bingo închise ochii, în extaz. Era clar că îl declarase pe necunoscut prieten. Monk ridică privirea de la el spre Gina.

– Bingo?

– Fiul meu, Doug, i-a ales numele. La cinci ani ți se pare foarte original.

– Aha!

Monk reveni cu atenția la câine pentru alte câteva momente, apoi se ridică.

Gina îl conduse în living, urmată îndeaproape de Buck. După ce-și descoperise un nou prieten, Bingo părea să nu suporte ca Monk să se îndepărteze nici măcar la câțiva pași. Doug și Emma stăteau așezați pe mochetă, împreună cu bunica lor, jucând o partidă de Candyland.

Mama Ginei, așezată turcește, ridică ochii.

– Ia uitați cine-i aici. A venit mămica.

Emma îi aruncă o privire dezamăgită.

– Of, mami, încă n-am terminat.

Doug o ignoră pe Gina complet, concentrându-și toată atenția asupra lui Monk.

– Ăsta-i prietenul lui tăticul?

Gina îi zâmbi lui Monk, fără veselie.

– După cum vezi, copiii sunt distruși când lipsesc de lângă ei.

Apoi se întoarse spre fiul său.

– Da, Doug, e prietenul tatei, comandorul Jamieson.

– Mișto!

Doug se ridică de pe podea, apropiindu-se de ei.

– Monk, fiul meu, Douglas.

Monk îi întinse mâna.

– Ne-am mai cunoscut, dar pun pariu că nu mai ții minte. Aveai cam aceeași vârstă cu cea de-acum a surorii tale.

Încercând să pară cât mai matur, Doug îi strânse mâna.

– Îmi amintesc. Era la slujba în memoria tatălui meu.

– Exact, îl privi Monk, mijind ochii cercetător. Semeni cu tatăl tău.

– Chiar?

– Mai mult ca sigur. Ai ochii și zâmbetul lui.

– Și talentul lui Buck de a se băga în necazuri, adăugă Gina.

Monk îi făcu lui Doug cu ochiul.

– Așa, ca bărbații. Este?

– Este, răspunse băiatul, arătând apoi spre sora lui, care încă încerca să-și ademenească bunica să mai joace câteva minute. Mie, ăă, nici nu-mi prea place să joc Candyland. O fac numai fin'că, dacă nu vreau, soră-mea plânge.

Înțelegător, Monk dădu din cap.

– M-am gândit eu că așa ceva trebuia să fie.

– Monk, interveni Gina, dă-mi voie să te prezint și celorlalți membri ai familiei. Ea e mama mea, Jane Samples, iar persoana atât de entuziasmată în momentul de față că am venit acasă e fiica mea, Emma.

Mama ei își dădu la o parte din ochi o șuviță de păr cărunt, zâmbind din locul unde stătea așezată pe jos.

– Bună. Bun venit în Coronado. Ați avut noroc la vânătoarea de case din seara asta?

– Încă nu.

– Nici o grijă, Gina se pricepe. O să-ți găsească ea ceva.

Monk zâmbi, aruncând o privire spre Gina.

– Nu mă îndoiesc.

Mama Ginei o bătu ușurel pe Emma pe picior.

– Nu-ți face griji cu jocul, scumpo. Ține minte pe ce locuri rămăseserăm și-l vom termina data viitoare când mai vin.

Se ridică ușor, cu mișcări încă mlădioase, și întinse mâna spre poșeta de pe canapea.

– Ești sigură că trebuie să pleci așa de repede? o întrebă Gina. Ne-ar face mare plăcere să stai și tu cu noi la masă.

Mama ei îi atinse obrazul.

– Îți mulțumesc, iubito, dar tatăl tău mă așteaptă să-i dau cina. O vom face altă dată.

După plecarea ei, Gina le spuse lui Doug și Emmei să strângă jocul. Resemnată să amâne continuarea partidei, Emma își îndreptă atenția spre Monk, studiindu-l cu o expresie solemnă. Monk îi zâmbi, iar un surâs vag îndulci fața fetiței.

Gina îi privea cu o ușoară cută între sprâncene. Emma era serioasă din fire, fără a se grăbi niciodată să-și arate afecțiunea. Mai întâi măsura omul, își cântărea impresiile, apoi lua o decizie conștientă. Gina ridică din umeri, filosofic. Emma urma să-și revină, când era gata.

Se întoarse spre Monk.

– Avem bere la frigider. Să-ți ofer una?

– Ar fi excelent. Îmi citești gândurile.

Gina zâmbi.

– Nu, am doar memorie bună. Te superi dacă mai întâi mă fac comodă?

Fără a-i aștepta răspunsul, își scoase jacheta taiorului, dezvăluind bluza albă de mătase pe care o purta pe dedesubt. Urmară pantofii cu tocuri, pe care îi purtase ore în șir. Oftă, închizând ochii ușurată.

– De ce porți instrumentele astea de torturat gleznele?

Gina deschise ochii, pentru a întâlni privirea albastră întrebătoare a lui Monk.

– Trebuie să am o imagine profesională perfectă.

– Și e obligatoriu să te chinuiești așa?

– Sunt înaltă doar de cinci picioare și două degete. Unei femei scunde îi e dificil ca oamenii s-o ia în serios. Instrumentele astea de torturat gleznele, cum le numești tu, probabil că-mi aduc pe an cu câteva mii de dolari mai mult decât dacă aș umbla cu o pereche de mocasini moi și comozi.

– Mă rog, pentru mine nu te simți datoare să porți pantofii ăștia. Nu vei reuși decât să mă faci să mă simt vinovat.

– Nu numai pentru tine îi port. Trebuie să-l conving pe vânzător, și pe agentul lui, că reprezint o forță respectabilă, nu o femeiușcă pe care s-o mângâie pe creștet.

Privirea lui Monk se îndreptă spre părul ei, iar Gina rezistă tentației de a și-l netezi cu mâna, asigurându-se că arăta la fel de îngrijită ca ultima dată când se studiase în oglindă. Ochii lui continuară s-o măsoare, contemplându-i acum fața. Era convinsă că îi lucea nasul, pudra pe care și-o aplicase mai demult fiind complet ștearsă, astfel încât i se vedea spuza de pistrui pe care nu reușise să și-o piardă cu vârsta.

Un moment, Monk îi privi bluza de mătase și fusta strânsă pe șolduri, înainte de a-i întâlni din nou ochii, cu un zâmbet arcuindu-i buzele.

– Regret că te deziluzionez, dar cred că nu prea contează cu ce te încalți. Tot drăgălașă ești.

Gina gemu.

– Excelent. Exact ceea ce vrea să audă orice femeie de carieră.

– Eu spun ce văd.

Privirea îi trecu dincolo de ea, spre bucătărie.

– Mi-ai oferit cumva o bere?

– A, scuză-mă. Vine imediat. Spălați-vă pe mâini, copii, adăugă ea către Doug și Emma. În câteva minute mâncăm.

– Pot să te-ajut? întrebă Monk, urmând-o în bucătărie.

– Nu prea. E gata aproape tot. N-am nevoie decât să aranjez salata.

Scoase dintr-un borcan de pe bufet un biscuit pentru câini și i-l dădu lui Bingo, ca să nu-i mai stea în drum. Dulăul îl duse în colțul lui favorit, unde se trânti pe jos. Gina deschise frigiderul, scoase una dintre berile Coors pe care le pusese acolo de dimineață și dădu să ia un pahar.

Monk întinse mâna pe lângă ea și luă cutia.

– Nu te deranja. Beau direct.

Scoase capacul, o ridică și trase câteva înghițituri.

Mușchii gâtului său bronzat se mișcau lin în timp ce bea, iar Gina îl privea lung, fascinată în mod straniu de spectacol. Când Monk coborî cutia, ea se întoarse grăbită spre dulap, făcându-și de lucru cu alesul paharelor pentru laptele copiilor și al ei și pentru ceaiul de la gheață al lui Monk.

Rezemat de bufet, într-o poziție relaxată, Monk o privea cum se mișca prin bucătărie, verificând papricașul din cuptor, scoțând salata din frigider, turnând băuturile. Ginei nu-i trecuse prin minte nici un moment că încăperea era strâmtă, dar astă seară așa i se părea. Monk părea să ocupe anormal de mult spațiu.

Uniforma kaki îi stătea bine, cămașa accentuându-i lățimea umerilor, iar paftaua de alamă lucitoare a centurii atrăgând atenția asupra abdomenului plat. Era un bărbat arătos. Noroc că Gina devenise imună la aviatori. Altfel, l-ar fi putut găsi foarte atrăgător.

Luă sticla cu ulei pentru salată, scuturându-o mai viguros decât era necesar, apoi o turnă peste salată și luă cleștele de servit.

– E o casă foarte frumoasă. Te-ai descurcat de minune, Gina.

Ea ridică privirea dinspre salata pe care o aranja cu cleștele, zâmbind.

– Mulțumesc. Și eu sunt de aceeași părere. Nu mi-a fost ușor. Emma s-a născut la o lună după accidentul lui Buck.

Tăcu un moment, cu gândul la fiica sa și la lupta pe care o purtase, încercând să fie fericită de dragul ei.

– Oricum, idealul meu în viață n-a fost niciodată să mă descurc singură, cu doi copii. Slavă Domnului pentru mama și tata. Fără ei, nu știu ce m-aș fi făcut.

– Cred că te subestimezi, dar mă bucur că ai avut pe cineva alături. Mi-am făcut griji pentru tine, să știi.

Gina surâse.

– Când nu erai ocupat să jonglezi cu femeile, vrei să spui.

– Haide, Gina, pufni Monk, mai slăbește-mă! Când am ajuns la Pensacola, tocmai treceam printr-un proces de divorț. Nu prea eram în apele mele.

Curioasă în legătură cu divorțul, Gina căută un mod de a-l lua la întrebări fără să pară că-și băga nasul unde nu-i fierbea oala.

– Atunci, n-ai vorbit mult despre asta.

Monk ridică din umeri.

– Nici nu erau prea multe de spus. După patru mutări în patru ani, Beth a ajuns la concluzia că adevărul se vedea cu ochiul liber. Mi-a spus că nu avea intenția să-și petreacă toată viața umblând cu cortul ca o țigancă. Când am primit detașarea la Pensacola, m-a anunțat că n-avea să mă mai însoțească. Gata cu căsnicia, gata cu toată povestea.

Gina n-o cunoscuse niciodată pe Beth, dar nu putea să n-o înțeleagă. Și ei îi era greu să-și imagineze viața într-o serie întreagă de case, cu copiii mutându-se mereu de la o școală la alta.

– Îmi pare rău.

– N-are de ce să-ți pară. N-am suferit chiar atât de mult. Mă întrebam dacă nu cumva demisia din Marină ar schimba cu ceva situația, dar n-aș crede. Din capul locului, între noi n-a fost o legătură prea profundă. Pur și simplu, o relație care întâmplător a evoluat spre căsătorie.

Se opri un moment, cu un zâmbet amar.

– Singurul argument în favoarea mea e că, atunci, mi s-a părut o idee reușită.

Gina râse slab.

– Oho, câte dezastre conjugale nu încep așa... Mă bucur că nu ai rămas cu sechele permanente.

Monk își termină berea, punând jos cutia goală.

– Nici una. Sunt viu și nevătămat. Ba chiar și dispus să încerc din nou, dacă apare persoana potrivită.

– Perfect. Acum nu mai ai altceva de făcut decât să-ți găsești o femeie care să înflorească trăind cu valiza la spinare și să n-aibă nimic împotrivă să se întrebe dacă te va mai revedea viu vreodată, dimineața când o săruți la plecare.

Puse cleștele de salată în bol, îl luă și îl duse până în sufragerie. Când reveni, își regreta deja comentariul prea impulsiv.

Monk o privea cu o expresie prudentă, iar ei îi venea să se ia la palme, pentru că stricase atmosfera.

– Iartă-mă, Monk. Uită că am spus asta, bine?

Se întoarse și începu să ia paharele pentru lapte ale copiilor, dar Monk trecu în spatele ei, punându-i mâinile pe umeri.

– Încă te mai doare chiar atât de mult, Gina?

Gina lăsă capul în piept, înfruntându-și usturimea neașteptată a lacrimilor, la auzul blândeții din glasul lui. O cuprinse un imbold primejdios de a se rezema de el, acceptându-i consolarea.

Trăgând adânc aer în piept, înălță capul.

– Nu, nu prea. În momentul de față sunt mai mult furioasă. Cred mereu că am lăsat totul în urmă, și pe urmă intervine câte ceva și-mi declanșează o amintire.

Se întoarse, desprinzându-se de sub mâinile lui, și-i zâmbi.

– Ghinionul tău, că te-ai nimerit în linia de foc.

Monk o studie un moment.

– Nu-ți face griji. Sunt în stare să suport.

– Exact, râse ea, înecat. Voi, piloții, sunteți rezistenți.

– După cum știi, răspunse Monk, atingând-o ușurel sub bărbie.

Gina îl mai privi un moment, apoi înghiți în sec și întinse mâna după paharele pe care se pregătise să le ducă la masă.

– Dă-mi voie să te-ajut, se oferi Monk, luându-le el.

Gina puse pe masă restul tacâmurilor și mâncarea, apoi chemă copiii. După ce se așezară și fură serviți cu toții, îi întrebă pe copii ce mai făcuseră în cursul zilei. Doug îi răspunse repezit, apoi se întoarse spre Monk. Era clar că-l interesa mai mult oaspetele, decât să-i dea ei raportul despre activitățile de la școală.

– Îți recunosc unele barete. Sunt la fel cu cele pe care le purta tatăl meu.

– Exact, răspunse Monk. Tatăl tău și cu mine am primit unele decorații asemănătoare.

– Panglica aia verde cu alb pentru ce e? se interesă Doug, arătând spre una dintre baretele din șirul prins deasupra buzunarului stâng de pe pieptul lui Monk.

– Reprezintă Medalia de Merit a Marinei.

– Pentru ce ai primit-o?

– În Marină i se spune excelență în administrație.

– Aha...

În ochii lui Monk se ivi un zâmbet, la adresa vizibilei dezamăgiri pe care i-o produsese lui Doug lipsa de glorie a titlului.

– Și aia în toate culorile?

– Furtună în Deșert.

– Mișto! Eu am aripile lui tata. Mama mi le-a dat. Zice că a fost un erou.

Tonul băiatului îl sfida să-l contrazică.

Gina îl binecuvântă pe Monk pentru surâsul înțelegător care-i îmbâlnzi gura.

– Așa e, confirmă el, a fost un adevărat erou.

– Mama a spus că s-ar fi putut catapulta la timp, dar a rămas în avion, ca să nu se prăbușească peste case.

Cu mult timp în urmă, în acea zi îngrozitoare, Monk îi explicase Ginei că Buck decolase cu avionul de antrenament T-45 pentru un zbor de încercare, în timpul căruia apăruseră probleme. Zbura pe deasupra unei zone populate, dar pilotase imediat avionul spre ocean, controlându-l până depășise coasta, înainte de a se catapulta. Pierduse atâta altitudine, încât parașuta nu mai avusese timp să i se deschidă.

Acum, Gina se rușina de furia pe care o simțise aflând că Buck ar fi putut să se salveze. Pe-atunci, nu-i prea păsase că, probabil, salvase alte vieți. O pierduse tocmai pe aceea care conta.

– Ceea ce ți-a spus mama ta e adevărat, zise Monk. Poți fi mândru de tatăl tău. Și eu sunt mândru că mi-a fost prieten.

– Ajunge, Doug, interveni Gina. Lasă-l pe comandorul Jamieson să mănânce liniștit.

– Nu face nimic, nu mă deranjează să răspund la întrebări. Iar copiii mă pot numi Monk.

Emma urmărise cu multă atenție conversația, mișcându-și ochii de la Monk la Doug ca și cum ar fi memorat totul. La auzul ultimelor cuvinte ale lui Monk, se încruntă.

– Profesoara mea a spus că un călugăr e ca un preot, dar se îmbracă altfel. Preoții nu pot nici să se însoare, nici nimic, declară ea, vizibil tulburată de această restricție.

Gina fu nevoită să zâmbească, la gândul neverosimilei imagini a lui Monk în chip de preot.

– Nu sunt un călugăr adevărat. E doar o poreclă, îi explică Monk fetiței, după care luă paharul cu ceai de la gheață și sorbi o înghițitură.

Expresia Emmei se limpezi, luminându-se la față.

– A. Atunci e bine. Ai să fii tăticul nostru cel nou?

Capitolul 2

Monk se înecă brusc cu ceaiul.

– Emma! Ce întrebare. Ce te-a apucat, să spui așa ceva? exclamă Gina, simțind cum gâtul i se înroșea de jenă.

– Hodoronc-tronc, proasto, își privi dezgustat Doug sora mai mică, de la înălțimea maturității celor zece ani ai săi.

– Doug! Nu vorbi urât cu sora ta.

Băiatul își dădu ochii peste cap.

– Ce să fac, dacă așa e?

Emma se uită la mama ei, disperată. Buza de jos începu să-i tremure, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Am auzit când mămica ne-a spus că avem nevoie de un tată în casă. Monk se îmbracă la fel ca tăticul nostru, zboară și cu avionul, și tot. Am crezut că de-asta l-ai adus acasă, se tângui ea.

Gina nu-și mai găsea cuvintele.

– Of, Emma.

Din ochii fetiței începură să șiroiască lacrimile.

– Îmi pare rău.

Sări de pe scaun și o luă la fugă spre camera ei, suspinând.

Gina ezită un moment, sfâșiată între obligațiile de gazdă și îngrijorarea maternă.

– Mă scuzi un moment, Monk?

Monk, care își recăpătase controlul respirației, îi făcu semn să plece.

– Du-te. E-n regulă.

Ridicându-se, Gina își țintui fiul cu privirea.

– Vorbim mai târziu, tinere, îl preveni ea, după care ieși grăbită după Emma.

Își găsi fetița trântită peste cuvertura în carouri roz și albe de pe pat, strângându-și în brațe ursulețul și smiorcăindu-se.

– Emma, nu-i nimic, o liniști ea, așezându-se alături. O bătu ușurel pe spate, iar Emma întoarse capul, pentru a-și privi mama peste umăr.

– Chiar?

– Chiar, zâmbi Gina.

– Monk s-a supărat?

– Bineînțeles că nu.

Fetița o studie gânditoare.

– Ești sigură? Arăta cam ciudat.

Surâsul Ginei deveni mai vesel. Aici, avea dreptate.

– L-ai surprins doar, atâta tot.

Emma se ridică în capul oaselor, tot cu ursulețul în brațe, trăgându-și nasul pentru ultima oară.

– Atunci, cred că n-a venit aici ca să fie tăticul nostru, nu-i așa?

Gina își îmbrățișă strâns fiica.

– Nu, iubito, nu de-asta a venit. E un vechi prieten al tatălui vostru, cum v-am spus. Îl ajut doar să-și găsească o casă.

Pieptul Emmei se zbuciumă într-un oftat de dezamgire.

– Aha.

Pe Gina o prevenise mama ei că, atunci când Emma avea să înceapă școala și să-i audă pe ceilalți copii vorbind despre tații lor, urma să aibă unele probleme. Se părea că Jane avusese dreptate.

– Emma, începu ea, sperând ca în următoarele câteva secunde să-i vină o idee profundă pe care să i-o poată transmite fiicei sale.

– Cioc, cioc.

La auzul glasului lui Monk, Gina ridică privirea, recunoscătoare pentru intervenție. Acum, urma să aibă timp pentru a chibzui pe îndelete și a hotărî ce era cel mai bine să-i spună fiicei sale, înainte ca subiectul să fie abordat din nou.

– E o discuție numai între fete, sau pot să intru?

Glasul lui Monk era îmbietor, în timp ce-și vâra capul pe ușă să vadă fața Emmei.

– Emma? o îndemnă cu blândețe Gina.

Fetița ridică ochii, susținând un moment privirea lui Monk, pentru a redeveni apoi atentă la ursuleț.

– Poți să intri, spuse ea încet.

Monk intră dezinvolt și se așeză pe cealaltă margine a patului.

– Frumos urs. Cum îl cheamă?

– Nu-i băiat, mormăi Emma.

– Cum? se aplecă Monk mai aproape, s-o audă.

Emma ridică puțin capul, evitându-i însă ochii.

– Nu e băiat. O cheamă Ursulina.

– Pot s-o văd și eu pe Ursulina?

La asta, fetița îl privi, cu un aer protector citindu-se în ochii ei mari și căprui, atât de asemănători cu ai Emmei.

– Voi avea grijă de ea, o asigură Monk.

Vizibil suspicioasă, Emma îi dădu fără tragere de inimă ursulețul în mâini.

Monk mânuia blând animalul de pluș, ca pe un nou născut. Unul dintre degetele sale lungi îi atinse nasul ca un nasture roz, examină funda destrămată de la gâtul ursulețului, îi mângâie marginea unei urechi roase.

– Ce spui? se aplecă el, părând să-l asculte. A, scuză-mă.

Ridică privirea spre fetiță.

– Ursulina a spus că se gâdilă, când îi mângâi urechile.

Emma îl privi neîncrezătoare.

– Ba n-a zis, protestă ea, cu un ușor surâs arcuindu-i buzele.

Monk ridică mâna dreaptă.

– Jur. Am să-ți arăt.

Întinse mâna și mângâie cu degetul partea dinapoi a urechii Emmei. Când fetița tresări, surâse.

– Vezi? Se gâdilă.

Apoi, reveni cu atenția spre urs.

– Poftim?

Îi zâmbi Emmei.

– A mai zis și că uneori o îmbrățișezi așa de strâns, că nu mai poate să respire.

Emma chicoti.

– Ce prost ești!

– Uneori, dădu Monk din cap a încuviințare.

Gina îi privea, observând că Monk părea să se priceapă la fetele de toate vârstele. Se vedea clar că Emma uitase de toată stânjeneala dinainte.

Acum, fiica ei îl studia cu ochi întrebători.

– Ce e? întrebă el.

– Dacă nu ești călugăr de-adevăratelea, de ce ți se zice Monk?

Ochii lui aruncară o privire fulgerătoare spre Gina, care însă

ridică din umeri. Trebuia să se descurce singur. Gura i se răsfrânse într-un zâmbet strengăresc.

– Ei, dragă Emma, ăsta-i un fel de secret. Nu știu dacă am voie să ți-l spun.

Apoi, se lumină la față.

– Știu! I-l pot spune Ursulinei!

Apropiindu-și gura de urechea ursulețului, șușoti ceva.

– Gata. Acum, Ursulina știe. Întreab-o pe ea, într-o zi. Poate o să-ți spună, îi făcu el cu ochiul Emmei.

Și îi înapoie jucăria fetiței, care chicotea amuzată de bufoneriile lui.

Gina zâmbi.

– Frumos ai salvat situația, spuse ea încet.

– Bănuiam eu, răspunse Monk, cu o expresie de mulțumire. Și să nu crezi că n-am observat cum m-ai lăsat singur în plină furtună.

– O prăjitură cu ciocolată te-ar satisface?

– Categoric, ar fi un început. Ce zici, Emma? Hai să mergem la masă, s-o terminăm, ca să primim câte o porție din prăjitura aia despre care vorbește mama ta, se ridică el, întinzând mâna.

Emma o aruncă pe Ursulina pe pat, vârându-și mânuța firavă într-a lui. Tabloul pe care-l formau – bărbatul înalt și lat în umeri, cu uniformă kaki, și fetița măruntă în salopetă de doc și cu bluză roz de pânză topită, ținându-se încrezătoare de mâna lui – o făcu pe Gina să rămână un moment nemișcată. Acum, când Emma sădise ideea cu Monk pe post de tată, își dădea seama că avea un potențial părintesc real. Dar nu pentru copiii ei. Nu avea perspective să fie destul de longeviv.

Monk îl asculta pe Doug cum lăuda bărbăția echipei de fotbal european din care făcea parte, savurând entuziasmul

tineresc al băiatului. Îi oferi câteva ponturi bazate pe propriile lui amintiri, apoi conversația se abătu spre subiectele școlare. Nedorind să se lase întrecută de fratele ei mai mare, Emma îi ținu isonul cu povestiri din grupa ei de la grădiniță.

– Copii, ajunge, interveni Gina. Mai potoliți-vă și lăsați-l pe Monk să termine cina. Nimeni nu primește desert, până n-am terminat cu toții de mâncat.

Monk se amuză să vadă cât de repede se potoliră Emma și Doug, atenți la farfuria lui. Înțelese că nu era încurajat să mănânce pe îndelete. Supunându-se presiunilor tăcute pe care le simțea din partea lor, își goli farfuria și puse furculița pe margine.

– Gata, mama, a terminat! îi arătă Doug Ginei.

– Văd și singură, Doug, mulțumesc foarte mult.

Gina se ridică, își luă farfuria și întinse mâna după a lui Monk. Copiii și le luară pe ale lor.

– Noi trebuie să ne spălăm singuri vasele, îl informă Emma, dar tu ești musafir, așa că nu e nevoie.

– Nu zău?

Gina îi zâmbi.

– Ai auzit-o. Stai jos. Ești musafir. Vin imediat cu prăjitura.

Se întoarse și ieși din sufragerie, cu câte o farfurie în fiecare mână. Fusta verde strâmtă îi evidenția foarte drăguț contururile posteriorului. La fiecare pas, despicătura plisată de la spate se desfăcea scurt, lăsând să i se întrezărească ademenitor coapsele tari. Monk își reaminti că era văduva celui mai bun prieten al lui.

Incapabil să stea locului, stânjenit, fiind singurul care nu făcea nimic, se ridică și intră în bucătărie. Gina clătea farfuriile și le punea în spălătorul de vase, în timp ce Emma culegea pe furiș glazura de pe tortul pus pe bufet, așteptând să fie tăiat în

felii. Doug deschise gura s-o mușturuiască, iar Monk se grăbi s-o scape de dojană.

– Mă simțeam singur, dincolo, numai eu, spuse. Cu siguranță s-o găsi ceva de făcut și pentru mine.

Gina ridică privirea.

– De fapt, da. Ne poți turna cafelele, îi arătă ea cu bărbia spre ceștile agățate pe perete, în spatele cafetierei. Copii, ce-ar fi să vă duceți voi în cameră și să ne așteptați? Venim și noi în câteva minute.

După ce Doug și Emma ieșiră, expresia Ginei deveni mai serioasă.

– Îți mulțumesc că ai atâta răbdare cu ei.

Monk lăsă cafetiera jos, privind-o surprins.

– Nu am răbdare cu ei, Gina. Îmi plac. Sunt niște copii drăguți.

– Mă rog, indiferent ce faci, îți sunt recunoscătoare. Singurul bărbat cu care au ocazia să discute frecvent e tatăl meu.

Ei bine, asta *era* o afirmație interesantă. Însemna că Gina nu defilase cu o succesiune de „unchi“ prin viața lor. Sau, poate, era doar discretă. Monk se încruntă, nedumerit de junghiul irațional al geloziei care-l împungea.

– Cum îți place cafeaua? o întrebă el.

– Doar cu puțin lapte, răspunse Gina peste umăr, în timp ce se înălța pe vârfuri să ajungă la farfuriile pentru desert, puse în dulapul de deasupra capului ei.

Monk trecu în spatele ei și le luă cu ușurință. Gina se întoarse repede, cu ochii luminați de un zâmbet.

– Mulțu...

Graiul îi pieri când îl văzu. Stătea destul de aproape pentru a-i vedea pulsațiile venei de la gât. Parfumul ei slab de trandafiri

și mirodenii îi ajungea la nări, inspirându-i pe neașteptate o imagine în care îi mângâia gâtul cu nasul, pentru a-i descoperi sursa. Dintr-o jumătate de pas, ar fi ajuns destul de aproape.

Monk lăsă farfuriile pe bufet și își impuse să se retragă. Răsucindu-se din nou cu fața spre bufet, Gina smuci sertarul din dreptul ei. Scoase un cuțit și începu să taie cu hotărâre tortul.

După ce expiră scurt, Monk se duse să deschidă frigiderul. Turnă lapte în cafeaua Ginei, puse cutia la loc și-și luă ceașca să soarbă o înghițitură, sperând ca băutura fierbinte să-i calmeze libidoul dintr-o dată prea încărcat. Se rezemă de bufet, privind cum Gina termina de tăiat tortul.

Când pe farfurii ajunseră patru felii de tort, Gina își trecu peste limbă cuțitul neascuțit pentru prăjituri, lingându-l de crema cu care se mânjise. Halal calmare a libidoului. Îi era imposibil să nu-și imagineze ce gust o fi avut gura ei, cu aroma de ciocolată. Ca un păcat întunecos și dulce.

Luă o sorbitură de cafea și-și fripse limba.

Gina ridică de pe masă două farfurii.

– Le duc pe astea copiilor și mă întorc imediat.

– Stai. Ai ciocolată la gură.

Oprindu-se în fața lui, ea își linse buzele.

– S-a șters?

Culmea era că nu încerca să fie provocatoare. Monk nu putea să reacționeze, fără s-o sperie sau s-o jignească.

– Nu, mai ai puțină... îi atinse el cu vârful degetului buza de jos, catifelată și moale, ștergând crema... aici.

Își duse degetul la limbă și gustă ciocolata.

– Mmm, ce bună e.

Ochii ei îi urmăriră mișcarea, în timp ce buzele i se despărțeau într-o răsuflare tăcută. Apoi, gura i se crispă și arătă cu capul spre feliile care mai rămăseseră să fie duse în cameră.

– Mai este, acolo de unde-au venit astea, spuse ea, pornind grăbită spre sufragerie.

– Mă îndoiesc, replică încet Monk, la spatele ei, înainte de a lua o doua ceașcă de cafea, ca s-o urmeze.

După ce se așezară cu toții din nou, să savureze desertul, lui Doug i se trezi iarăși curiozitatea. Monk încercă să-i răspundă la toate întrebările pe care le punea despre tatăl lui și despre Marină, într-un limbaj pe înțelesul băiatului. Vedea clar că Emmei îi pierise interesul. Pleoapele îi cădeau de somn și părea gata să cadă de pe scaun. Monk încercă să orienteze conversația spre domenii mai generale, dar cererile de informații ale lui Doug păreau imposibil de potolit.

– Gata, domnișorico, se pare că te-ai distrat cât te-au ținut puterile, observă Gina, împingându-și scaunul să se ridice, apoi o luă în brațe pe Emma, care nu se opuse decât de formă. I-am spus că în seara asta poate sta mai mult și cred că tocmai și-a descoperit limita rezistenței. Zi noapte bună, iubito.

Emma făcu cu mâna, apoi îi suflă lui Monk o bezea somnoroasă, peste umărul Ginei.

– Noapte bună, Emma. Urează-i și Ursulinei somn ușor din partea mea, îi făcu el cu ochiul, iar fetița zâmbi, după care își lăsă capul pe umărul mamei sale, în timp ce aceasta o ducea în camera ei.

– Ce-ar fi să strângem noi farfuriile astea, până o culcă mama ta pe Emma?

Monk se ridică, luând farfuria din fața lui și întinzând mâna după încă una.

– În regulă, acceptă Doug binevoitor, urmând exemplul lui Monk.

După ce farfuriile murdare ajunseră în spălătorul de vase, Monk își mai turnă o ceașcă de cafea și se rezemă de bufet.

– Cu ce fel de avion zbori acum? îl întrebă Doug.

Monk înghiți sorbitura de cafea pe care tocmai o luase.

– Cu un S-3 Viking.

Băiatul era atât de informat, încât Monk știa că trebuia să fie familiarizat cu tipul de avion.

– Cu astea zboară toată escadrila.

– Și tatăl meu zbura cu ele, nu?

– Exact.

– Aș vrea să-l fi putut vedea cum pilota, se umplură de dor ochii lui Doug. Știi, uneori mi-e foarte dor de el.

– Mda, înțeleg, răspunse încet Monk, observând expresia nostalgică a băiatului.

– Pun pariu că m-ar fi luat să zbor cu el.

Gândindu-se la toate lucrurile pe care ar fi putut dori Buck să le facă pentru fiul lui, Monk simți că i se frângea inima. Totuși, exista un lucru pe care-l putea face el în locul lui Buck.

– Pot să te iau și eu cu avionul, Doug.

Parcă neputându-și crede urechilor, băiatul clipi din ochi.

– Chiar poți? întrebă el, cu glasul plin de uimire.

Acum, când rostise cuvintele, Monk începu să se gândească la cele necesare, la interdicțiile peste care trebuia să treacă. Văzând cum ochii lui Doug începeau să se umple de bucurie, jură în sinea lui să nu precupețească nici un efort.

– Mda, pot.

– Cu un S-3?

Doug tremura la un pas de entuziasm, dar era clar că dorea să știe toate amănuntele înainte de a-și da drumul.

– Da, cu un S-3.

– E-n regulă! își aruncă băiatul pumnul prin aer, zâmbind cu gura până la urechi, iar Monk izbucni în râs.

Chiar atunci, Gina intră în bucătărie și înălță sprâncenele spre ei.

– Ce-i cu toată agitația asta?

– Mama, ia ghici! se repezi Doug și, fără a-i lăsa timp, continuă: Monk mă ia să zbor cu un S-3 Viking, același tip de avion cu care zbura și tata!

Ginei îi fugi sângele din obraji și întoarse spre Monk o față copleșită.

– Ce-a zis că *faci?*

Ă-ăuu. Începea circul.

– I-am promis lui Doug că-l iau într-un raid, răspunse Monk cu glas calm, ridicând ceașca să soarbă din cafea, în așteptare.

– Nu că-i mișto, mama? începu Doug să zburde prin bucătărie, prea emoționat ca să-și mai stăpânească entuziasmul. Stai numai până-i spun lui Jason. Mamăă, ce-o să mă mai invidieze!

Gina nu-și mai luase ochii de la Monk. Acum, își învrednici fiul cu o privire distrată.

– E târziu, Doug. Vom vorbi mâine despre asta. E timpul să te pregătești de culcare.

– Bine, primi el imediat; Monk reflectă că băiatul era atât de fericit încât, în acel moment, probabil că ar fi acceptat orice. Când putem merge, Monk? Mâine?

Naivitatea lui copilărească îl făcu pe Monk să surâdă.

– Mâine e puțin cam devreme. Probabil voi avea nevoie de vreo săptămână, două, pentru toate aranjamentele. Am s-o anunț pe mama ta.

– În regulă, mulțumesc. Noapte bună.

Imediat ce Doug se îndepărtă suficient ca să nu-i mai audă, Gina îl țintui pe Monk cu o privire furioasă. Fălcile i se încleștară și strânse pumnii.

– Cum ai putut promite așa ceva fără să mă consulți mai întâi pe mine?

Monk cugetă un moment la întrebarea ei, după care îi dădu cel mai sincer răspuns care-i trecu prin minte.

– N-am putut altfel. Dacă i-ai fi văzut fața, Gina, când spunea cât și-ar fi dorit să zboare cu Buck, ai înțelege.

– I-am văzut fața, fir-ar să fie, l-am asculat oftând de-atâtea ori încât le-am pierdut și socoteala.

– Atunci, înseamnă că înțelegi.

– Ce să înțeleg? Că ești dispus să pui în pericol viața fiului meu numai ca să te dai mare în fața lui? Ca să te umfli în pene?

Monk lăsă ceașca de cafea jos, cu zgomot, și se desprinse de bufet.

– La naiba, ia stai puțin. Nu pun viața lui Doug în *nici un* pericol. Nu l-aș lua cu mine în avion, dacă n-aș ști că e în perfectă siguranță. Am să decolez, zbor în cerc câteva minute și-l aduc înapoi.

– Oricând se pot întâmpla accidente, îi aminti Gina, nedorind să consimtă.

– Voi verifica personal, cu mâinile mele, toate piesele și componentele avionului. Și multe dintre accidentele care au loc se întâmplă din erori de pilotaj. Eu nu fac așa ceva, declară el sec.

În zâmbetul ei nu se zărea nici urmă de veselie.

– Iarăși umflatul în pene despre care vorbeam. Ce-oți fi având voi, aviatorii? Orgoliul ăsta vi se dă de la intendență, sau vi-l aduceți cu voi de-acasă?

Cu prețul unui efort, Monk reuși să-și păstreze calmul. Nu era momentul potrivit pentru o discuție despre suprema încredere în sine necesară pentru a pilota un avion de luptă. Credința în propria invincibilitate reprezenta în sine o armă deosebit de puternică.

– Nu merit comentariul ăsta, Gina.

O privi cum se lupta cu propria-i conștiință, văzu vinovăția apărând și dispărând de pe fața ei. Privirea i se abătu dinspre a lui, iar Monk așteptă să vadă dacă avea curaj să-i dea dreptate.

Constatând că tăcerea se prelungea, își răsfrânse gura cu dezgust.

– I-am dat lui Doug cuvântul meu. Dacă nu vrei să vină, tu trebuie să fii aceea care-i va spune „nu“. Nu eu.

Ochii deznădăjduiți ai Ginei periviră într-ai lui.

– Ești nedrept.

– Oi fi nedrept, dar asta e.

Se uită la ceas.

– Acum trebuie s-o-ntind. Sună-mă dacă găsești o locuință căreia să merite să-i aruncăm o privire. Altfel, spune-i lui Doug că ținem legătura în privința zborului.

Dându-și seama că vorbea cam repezit, încercă să se mai îmbuneze.

– Îți mulțumesc pentru cină. A fost o schimbare minunată.

Ajunsese la ușa bucătăriei, când Gina îl opri.

– Stai.

Monk se întoarse, cam nervos. Gina stătea în mijlocul încăperii, mușcându-și buza de jos, în timp ce-și încleșta și-și descleșta degetele în dreptul pieptului. Îl privi lung, apoi lăsă bărbia în piept, privind cum i se frământau mâinile cu nervozitate.

– Iartă-mă, spuse ea încet.

– Pentru...?

Înălță capul, în ochi cu o durere atât de reală încât Monk fu impresionat.

– Ai avut dreptate, Monk. Nu trebuia să spun ceea ce am spus. Dar tu nu înțelegi.

Ultimele urme ale furiei lui Monk se risipiră, înlocuite de compasiune. Se apropie de ea și-i puse o mână pe umăr.

– Ba cred că s-ar putea să înțeleg. Ți-e frică.

Răspunsul Ginei fu abia auzit.

– Atât de tare, încât nici nu știu cum mai suport.

Capitolul 3

Privirea Ginei deveni acuzatoare.

– Nu crezi că aș fi putut aranja de mult un zbor pentru Doug, dacă suportam ideea de a-l ști într-un avion? Simplul gând mă face să-mi vină rău.

Își apăsă stomacul cu mâinile, ca și cum ar fi simțit suferința chiar în acel moment.

– Îmi pare rău, Gina. Nu mi-am dat seama că-ți va fi atât de greu. Dar dacă te întrebam mai întâi pe tine, ai fi refuzat, nu-i așa?

– Desigur.

– Desigur? Vorbești de parcă ne-am prăbuși zilnic. La un zbor de rutină, sunt mai în siguranță în aer decât pe pista aerodromului.

– Știu, știu. Nu sunt rațională, dar rațiunea nu ocupă locul gol de lângă mine, în pat, unde dormea Buck, și nu poate nici să-mi apere fiul.

Tonul ei îl sfida s-o contrazică.

Îl încuiase. Toată munca de lămurire din lume nu putea schimba faptul că Buck murise cu cinci ani în urmă.

– Ce-i răspunzi lui Doug, când vorbește despre dorința lui de a zbura?

Pe fața ei apărură dintr-o dată riduri de oboseală, iar gura i se arcui într-un zâmbet trist.

– Are zece ani. La vârsta asta, băieții încă mai pot fi distrași ușor.

– N-o să-ți meargă așa la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu, își va da seama inevitabil cât de speriată ești. Și de ce schimbi subiectul ori de câte ori îl abordează el.

– Știu.

– Așa cum e viața în ziua de azi, o frică patologică de zbor te poate handicapa. Vei ajunge să le transmiți fobia asta și copiilor tăi.

Gina închise ochii, inspiră, apoi îl privi din nou.

– Și pe asta o știu.

– Și le-o dorești?

Își strânse buzele, clătinând din cap.

– Atunci, lasă-l pe Doug să vină cu mine. Jur că voi avea grijă să fie în siguranță.

În caz contrar, nu se îndoia că Gina l-ar fi găsit și-n gaură de șarpe.

Ochii ei căprui căutară o încurajare în privirea lui. Înghiți un nod și dădu scurt din cap.

– E-n regulă.

Monk nu-i subestimă curajul necesar pentru a-și fi dat consimțământul. O strânse de umăr.

– Bravo, fetițo.

La vederea cumplitei deznădejdi din ochii ei, avu un

moment de remușcare că o silise să treacă prin așa ceva. Mâna lui îi alunecă în josul brațului, prinzând-o de cot.

– Gina...

Indiferent ce intenționa să spună, fu întrerupt de Doug, care reveni în bucătărie cu o pijama largă pe el. Băiatul îi privi curios, iar Monk își lăsă mâna să cadă. După ce-l mai studie un moment, Doug se întoarse spre Gina.

– Mama, sunt gata. Vii să mă culci?

– Vine imediat, Doug. Eu tocmai plecam.

– N-ai să uiți, nu? întrebă băiatul. Vreau să zic, să mă iei să zbor cu tine?

Monk îi aruncă Ginei o privire cu subînțeles, văzându-i îngrijorarea din ochi, apoi îi zâmbi băiatului.

– Nu, Doug. N-am să uit.

În timp ce se așeza la volanul Jeep-ului, pentru a pleca înapoi spre garsonieră, Monk jură să-l ia pe Doug cu avionul imediat ce putea obține aprobarea necesară. Cu cât îi lăsa Ginei mai puțin timp să se îngrijoreze și să fiarbă în suc propriu, cu atât era mai bine. Oricum, numai din vina lui era nevoită să treacă prin asta.

Deși nu era de acord cu insistența Ginei în sensul că singurul mod ca Doug să fie în siguranță era acela de a rămâne la sol, nu avea căderea s-o contrazică. Nu putuse ști cât de dificil avea să-i fie, altfel în veci nu i-ar fi făcut lui Doug acea propunere. Acum, nu-i mai rămânea decât să termine lecția cât mai repede și cât mai puțin dureros posibil.

* * *

Urmând instrucțiunile lui Monk, Gina coti de pe Roosevelt Boulevard pe strada care o ducea la aerodromul din North Island, cu mâinile alunecându-i pe volan, transpirate de nervozitate. Avusese neplăcuta surpriză ca Monk să dea telefon la numai două zile după ce luase cina cu ea, spre a-i spune că zborul lui Doug fusese programat pentru duminica următoare.

Nu era sigură cum se rezolvau formalitățile de acest gen, dar presupusese că urma să aibă mai mult timp pentru a se obișnui cu ideea. Încă nu era pregătită. Dar în fond, recunoștea ea cu sinceritate în sinea ei, probabil că nici n-ar fi fost vreodată. Înghiți în sec, cu gâtlejul atât de contractat încât avea o senzație de sufocare.

Lângă ea, Doug se agita pe scaun, prea emoționat ca să stea locului. Tot drumul sporovăise, prea preocupat ca să-i observe tăcerea neobișnuită.

– Uite, mama, un S-3! Crezi c-o fi al lui Monk?

Gina privi spre monstrul argintiu care staționa la o oarecare distanță de ei, pe pistă, și se cutremură. Făcu un efort să-și regăsească graiul, pentru a-i răspunde fiului ei.

– Nu știu, spuse ea cu voce slabă, apoi își drese glasul. S-ar putea.

Mirosul carburantului de turboreactor îi amintea înapoierile lui Buck. Nenumăratele ocazii când îl adusese cu mașina la asemenea aerodromuri, sau venise să-l ia acasă. Închise o clipă ochii, înfruntând vechiul chin, teama care-i strângea inima.

– Uite-l pe Monk!

Gina deschise ochii, pentru a-l vedea alergând către ei din-

spre aerodrom, într-o uniformă verde-cenușie. Când se apropie, îi distinse numele brodat deasupa buzunarului de la piept, lângă aripi, și desluși frunzele argintii de stejar ale comandorilor cusute pe epoleți. Părea la largul lui în acea ținută, umplând umerii uniformei într-un fel care lui Buck nu-i reușise niciodată. Amintindu-și antecedentele lui Monk cu femeile, se întrebă cu cinism dacă nu cumva devenise aviator tocmai fiindcă arăta atât de-al naibii de bine în uniformă.

Când Monk ajunse la ei, Gina coborî geamul portierei, iar el se aplecă spre fereastră, cu mâinile rezemate pe genunchi, zâmbind.

– Salut! Ești gata, Doug?

– Pe bune! Ăsta-i avionul cu care zburăm? arătă băiatul spre S-3.

– El e.

– Mișto!

Monk îi surâse, înainte de a întoarce capul spre Gina. Privirea lui îi studie un moment fața. Ginei i se păru că-l vedea observând surplusul de fard pe care și-l aplicase în acea dimineață, într-o încercare de a-și ascunde paloarea tenului. Monk nu spuse nimic, ci doar se îndreptă, arătând un loc din spatele lui.

– Poți parca mașina acolo, apoi am să vă conduc în sala de pregătire.

Imediat ce Gina opri motorul, Doug se repezi jos din mașină, dar mama lui se mișcă mai încet. Monk îi deschise portiera să iasă, întinzându-i mâna. Luându-i-o, Gina se lăsă ajutată să coboare din mașină. Se întrebă dacă Monk îi simțea tremurul degetelor. Nu se putea să nu constate cât de reci erau. Mâna lui îi oferea o senzație minunată, contrastând printr-o căldură încurajatoare.

– Te simți bine? o întrebă el cu glasul blând, înțelegător.

– Încerc.

– Perfect.

Îi strânse degetele, apoi le dădu drumul și închise portiera în urma ei, ca și cum s-ar fi temut că se putea răzgândi, încercând să plece.

– Pe-aici.

Îi conduse pe scurta distanță până la camera de pregătire și intrară. Încăperea semăna cu un mic foaier de teatru, bine luminat. Pe o masă de lângă perete stătea un filtru mare de cafea, căni din porțelan gros, o zaharniță și un bol cu frișcă. Un colț era ocupat de un enorm automat de sucuri. Alți doi oameni în echipamente de zbor stăteau tolăniți pe fotolii, cu ceștile în mână.

– Ce zici de-o cafea sau o Cola? propuse Monk.

Gândul de a încerca să înghită ceva îi întorcea Ginei stomacul pe dos, dar speră ca măcar căldura ceștii să-i alunge înghețul ce-i cuprinsese mâinile.

– O cafea, mulțumesc.

– Doug, tu ce-ai vrea?

Monk scoase câteva monede din buzunar, întinzându-i-le fiului ei.

– Ia du-te să vezi ce are de oferit aparatul ăla.

Doug se duse să studieze problema, iar Monk umplu cu cafea o ceașcă, adăugă o linguriță de frișcă și i-o întinse Ginei.

– Poftim. Ai grijă, adăugă el încet. E fierbinte. După cum tremuri, riști s-o verși.

Gina luă ceașca din mâna lui și se uită să vadă dacă-l auziseră ceilalți ocupanți ai camerei. Doug era încă absorbit de

luarea unei decizii, iar cei doi bărbați păreau preocupați de discuția lor despre șansele Aztecilor în meciul de după-amiază. Îi adresă lui Monk un zâmbet abătut.

– Se vede chiar atât de tare?

– Numai pentru cine se uită. Secretul tău e în siguranță. Doar dacă nu cumva leșini aici, desigur, o tachină el cu blândețe; arătă cu capul spre ceilalți doi. Atunci, ar putea să intre la bănuieli.

– Voi încerca să nu te fac de râs. Nici pe Doug, își dădu ea ochii peste cap. Nu mi-ar ierta-o niciodată.

– Emma unde-i?

– La părinții mei. S-a supărat foarte tare că n-am inclus-o și pe ea.

– Am forțat mâna ca să obțin aprobarea pentru Doug. Îmi pare rău. Mă tem că Emma e încă prea mică.

Gândul la amândoi copiii ei în același avion era de ajuns ca s-o facă să se gândească mai bine la leșinul acela.

– Monk, n-am făcut aluzie că ar trebui s-o inviți și pe ea.

Probabil că groaza i se citea pe față, căci Monk chicoti.

– Îmi recunosc greșeala. Ar fi trebuit să m-aștept. Emma mai e furioasă?

– Mama mea i-a promis că o duce la o cofetărie cu înghețată. Când a înțeles că Doug nu vine și el, s-a mai consolat.

– Perfect. N-aș vrea să-mi poarte pică.

Doug reveni la ei, cu Cola pe care și-o alesese băută deja pe jumătate.

Gina făcu semn spre cutie.

– S-ar putea să regreți cafeina asta, îl avertiză ea pe Monk. Deja e așa de surescitat, încât numai centura de siguranță l-a ținut să nu sară prin acoperișul mașinii, pe drum încoace.

– Nu vom avea probleme, nu-i așa, Doug?

Era clar că politicoasa întrebare ascundea de fapt un ordin, pe care-l înțelese chiar și Doug.

– Nu, să trăiți!

– Bine.

Monk se întoarse spre ceilalți bărbați din cameră.

– Craig, Alan, cred că suntem gata.

Cei doi se apropiară, iar Monk îi prezentă ca fiind subofițerul Craig Sisley și locotenentul Alan Rogers, copilotul.

Alan Rogers zâmbi, strângându-i mâna lui Doug.

– Deci, tu ești VIP-ul pe care-l luăm azi cu noi. Vom avea grijă să-ți placă zborul.

Îi surâse și Ginei.

– Nici o grijă. Îl vom aduce întreg.

Gina se întrebă cât de mult le spusese Monk oamenilor din echipaj.

Acesta îi atinse ușor fiul pe umăr.

– Doug, dacă te duci cu subofițerul Sisley, te va echipa cu costum de zbor și cască. Apoi, te poți întoarce ca să te vadă și mama ta, înainte de decolare.

– Voi purta costum de zbor? Mișto!

Încântat, Doug ieși din camera de pregătire, cu subofițerul Sisley.

– Există costume de zbor pe măsura lui? întrebă Gina.

– E al unei femei, dar Doug nu-și va da seama.

Locotenentul Rogers spuse ceva despre pregătirea avionului pentru decolare și plecă.

Gina știa că ar fi trebuit să se mărginească la conversații neînsemnate, dar mintea ei părea incapabilă să descopere

vreun subiect banal. Era prea ocupată să-i înfățișeze imagini cu prăbușiri explozive și parașute care nu se deschid. În infim de puține minute, fiul ei urma să sfideze legile gravitației, într-un aparat foarte asemănător cu acela care-l ucisese pe soțul ei.

– Ă-ăuu, murmură Monk, luându-i ceașca din mâini, ca s-o pună pe masă.

– Ce e? Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea, agitată.

– Nimic, încă. Și vreau nici să nu se întâmple.

Îi apucă ferm bărbia între degetul mare și cel arătător, i-o ridică și-și coborî gura peste a ei.

Gina inhală puternic, iar parfumul *after-shave*-ului, amestecat cu mirosul masculin unic, îi umplu nările. Ochii ei se dilatară de șoc și rămase încremenită sub gura care o strivea pe a ei. Ridică palmele pe pieptul lui, cu intenția de a-l împinge la o parte, dar când simți mușchii ce palpitau pe sub materialul echipamentului de zbor... n-o mai făcu.

Deși Monk nu schiță nici o intenție de a intensifica sărutul, gura lui era caldă și stăpânitoare, obligând la un răspuns. Inima Ginei începu să se zbată, cel puțin la fel de sonor ca micul sunet de protest – era un protest, nu? – care-i scăpă din piept.

Buzele lui deveniră mai blânde, iar ochii Ginei se închiseră cu pleoape tremurătoare, în timp ce ofta. Monk avea gust de cafea, de bărbat și de ceva nou, ceva propriu numai lui, într-o combinație pe cât de familiară, pe atât de nouă și fascinantă. O parte rebelă, subconștientă, a minții ei tocmai se hotărâse să savureze neașteptata experiență, când Monk înălță capul. Gina deshise ochii încet, pentru a-l vedea privind-o cu satisfacție.

Stânjeneala îi înțepeni șira spinării.

– Ce te-a apucat? întrebă ea, cât putea de indignată.

Monk continua s-o țină de bărbie, cu un zâmbet lipsit de remușcare luminându-i chipul.

– Îți dau altă temă de gândire.

La auzul cuiva care intra în cameră în spatele lui, îi dădu drumul, făcându-i cu ochiul.

– Uite, mama. Nu că arăt mișto? Hai o poză, bine?

Gina trase aer în piept, sacadat, și se îndepărtă cu un pas de Monk, nesigură dacă picioarele îi tremurau din cauza fricii sau dintr-a sărutului. Subofițerul Sisley revenise împreună cu Doug, iar fiul ei o privea mândru, îmbrăcat ca o versiune miniaturală a tatălui său. La vederea lui, inima aproape că i se opri în loc, și-și ascunse reacția sub un zâmbet încordat.

– Arăți ca lumea, nici vorbă. Stai doar să scot aparatul.

Își căută Kodak-ul în poșetă, ascunzându-și expresia sub părul care-i cădea peste obraji, ca scuză pentru a evita câteva momente să întâlnească privirile celorlalți. Vâltoarea de emoții care o cuprinsese o amețea și trebuia să-și regăsească echilibrul.

Degetele ei găsiră aparatul foto și îl scoaseră, jurând să nu-i strice lui Doug acea experiență. Mai ales de vreme ce intenționa să nu-l mai lase *niciodată* s-o repete. Ridică aparatul în dreptul feței, privindu-și băiatul prin vizor.

– Zâmbiți, vă rog!

Apăsă pe buton și se auzi țăcănitul obturatorului.

– Vreau una și cu avionul.

Doug îl privi pe Monk.

– Putem să mergem acum?

– Mhm.

– O să te uiți cum decolăm, da, mama?

Mai degrabă și-ar fi înfipt așchii de bambus sub unghii.

– N-aș vrea să pierd o asemenea ocazie.

Peste capul lui Doug, Monk îi adresă un zâmbet aprobator și un semn cu degetul mare în sus. Se simți de-a dreptul dezgustată că o încânta atât de tare.

– Gata, băieți, hai să-i dăm bătaie!

Monk deschise ușa, chemându-i pe toți afară.

Parcurseră scurta distanță până în locul unde era parcat avionul, lângă care îi aștepta locotenentul Rogers.

– Suntem gata? îl întrebă Monk.

– Pregătirea de zbor terminată, domnule comandant. Suntem gata de plecare.

– Excelent. Ne îmbarcăm imediat ce profităm de ocazia asta fotografică.

Doug se postă lângă avion, pozând pentru obiectivul foto, apoi insistă să facă o fotografie și cu Monk. Gina se rugă să aibă puterea de a nu-l smulge de-acolo în ultimul moment, târându-l înapoi la mașină. Ca și cum i-ar fi bănuit tendința, după ce Gina făcu ultima fotografie, Monk îl luă pe Doug de umeri, pentru a-l urca în avion.

– Gina, poți sta aici în timp ce ne luăm zborul, după care du-te în camera de pregătire și fă-te comodă.

Avea chef de glumă? Cui îi ardea să stea comod? Vorbea de parcă el și Doug s-ar fi dus doar la un meci de fotbal. De parcă ea n-ar fi fost la un punct de a se îneca, având junghiuri în stomac și un nod cât pumnul în gât, de frică. Doug se răsuci și-i făcu cu mâna. Gina îl privea fix, izbită de sentimentul oribil că putea fi pentru ultima oară când își mai vedea fiul.

– Gina!

La auzul vocii lui Monk chemând-o, tresări și întoarse privirea spre el. Încruntat, Monk clătină din cap, aproape imperceptibil. Subtila lui mustrare făcu ca un val de stânjeneală să-i înfierbânte obrajii. Dădu din cap, scurt, în semn că-l înțelegea, și ridică brațul pentru a-i răspunde lui Doug la salut, sperând că se afla prea departe pentru a-i simți nesinceritatea. Apoi, băiatul dispăru în avion.

Monk îl urmă. Cu ochii mijiți, Gina îl putu vedea instalându-se pe locul pilotului și punându-și casca. Mult prea curând, turboreactoarele puternice se treziră la viață, mugind, iar avionul se întoarse încet, începând să ruleze spre pistă. Valul de aer cald, cu miros acrișor, al motoarelor îi înfoie părul în jurul feței, făcându-i bluza de mătase să fluture lipită de trup.

Ferindu-și ochii de vântul fierbinte, Gina urmări înaintarea avionului. Acesta rulă până la punctul de plecare și se opri. Din motoare izbucni un vuiet, iar Monk mai ținu un moment avionul pe loc, ambalând turbinele, apoi porni. Aparatul se repezi urlând înainte, spre capătul pistei, iar Gina își apăsă palmele peste urechi, asurzită de zgomot. În câteva secunde, Viking-ul decolă, părând să se dezlipească fără efort de pe pământ.

Conștientă abia acum că își ținuse respirația, Gina expiră ușurată. Încercă să urmărească avionul cu privirea, dar acesta deveni rapid doar un punct pe cer, după care dispăru, îndreptându-se spre mare. Gina continuă să se uite după el, dar nu-i mai rămăsese nimic de văzut, iar gândurile sale, fără nici un subiect care să le mai distragă, reveniră la sărutul pe care i-l dăruise Monk chiar înaintea plecării.

Își apăsă buzele cu vârfurile degetelor, lăsându-se în voia amintirii. De la moartea lui Buck, mai fusese sărutată –

sărutări caste, frățești, sărutări prietenoase din categoria îți-mulțumesc-pentru-seara-plăcută și, ocazional, sărutări senzuale, însoțite de un exces de mâini pe trup. Sărutul lui Monk fusese cu totul altfel.

Fusese... minunat. Acum o putea recunoaște. Fusese un sărut stăpânitor, dar deloc tiranic. În loc de a amenința că mai urmau și altele, sărutul o invitase pe ea să le ofere. Fusese cald, numai cu o promisiune de fierbințeală senzuală. Deși Gina nu se îndoia că dedesubt se ascundea dogoarea. Un moment, se întrebă ce senzație ar fi avut stârnind acea arșiță, abandonându-se în seama ei. La acest gând, simți o reacție rapidă, neașteptată, pur fizică.

Zări pe o masă laterală un teanc de reviste și se apropie să le răsfoiască. Excepție făcând un număr vechi din *Time*, toate erau pe teme sportive și garantau s-o omoare cu plictiseala, în cel mai bun caz. Luă resemnată exemplarul din *Time* și se așeză pe unul dintre scaunele tapițate cu vinilin.

Peste o jumătate de oră, aruncă revista deoparte, nerăbdătoare, și se ridică să-și toarne o cafea proaspătă, mai mult pentru a avea o ocupație, decât din dorința de a o bea. La jumătatea drumului spre cafetieră, i se păru că auzea sunet de motoare. Ieși grăbită, scrutând cerul cu privirea. Zgomotul răsuna mai tare, dar Gina nu-și putea da seama din ce direcție venea. Se învârti în cerc, cu ochii îndureraţi de strălucirea albastră a cerului, și văzi Viking-ul coborând cu viteză.

Încremeni, cu respirația tăiată, dar aparatul ateriză atât de lin, încât n-ar fi putut spune precis în ce moment atinse solul. Zbura prin aer ca un glonț, iar în clipa următoare rula liniștit spre ea. Gina închise ochii cu recunoștință, lăsându-se în voia unei respirații atânci. Se întorseseră.

Avionul încetini, dirijat de un om de la sol, opri motoarele și, peste câteva momente, Monk coborî scara, urmat îndeaproape de Doug. Ajuns jos, băiatul o luă la fugă scoțându-și casca în timp ce se apropia în goană de mama lui.

– Mama, mama, ai văzut? Ai văzut cum am decolat? Să fi văzut ce mici arătau toate celelalte! Am putut să văd casa noastră, și pe-a lui bunica și bunicul, și școala, și toate. A fost așa de mișto!

Gina râse, încântată de entuziasmul lui, în euforia ușurării că se întorsese cu bine.

– Nu ți-a fost frică?

– Frică, mie? Aiurea!

Monk veni agale în urma lui, ținându-și relaxat casca într-o mână, în timp ce cu cealaltă își răsfira părul.

– Dar tu, mămico? o tachină el. Ție ți-a fost frică?

Privirea i se îndreptă alene spre gura ei, cu o luminiță răutăcioasă jucându-i în ochi, ca și cum ar fi știut în ce direcție i-o luaseră gândurile.

Gina simți că i se înfierbântau obrajii și-și blestemă în sinea ei tenul de roșcovană. Doug se uită de la unul la altul, nedumerit.

– De ce să-i fi fost frică?

– Riscurile meseriei de mamă. Trebuie să-i fie, indiferent dacă are motive sau nu.

– Ce tâmpenie!

Monk o privi, cu o sprânceană arcuită.

– Gura copiilor adevăr grăiește, murmură el.

Apoi, ridicând glasul, îi spuse lui Doug să se ducă înăuntru și să se schimbe, pentru a-i da apoi costumul și casca subofițerului Sisley.

– Vreau să vorbesc un minut cu mama ta.

După ce Doug plecă, Monk se întoarse spre ea.

– Te simți bine?

Gina zâmbi.

– Acum, da.

O umbră de îngrijorare întunecă ochii lui Monk.

– Am scurtat zborul cât am putut, asigurându-i totuși lui Doug o plimbare onorabilă.

– Știu. Și-ți mulțumesc, îți sunt foarte recunoscătoare.

– Îmi tot imaginam cum stăteai aici, rozându-ți unghiile până-n carne. Nu m-a lăsat conștiința să-ți mai prelungesc agonia.

Gina era prea jenată ca să recunoască faptul că, într-o mare parte a timpului, gândurile ei nu avuseseră nici o legătură cu siguranța lui Doug. Privi lung gura lui Monk, amintindu-și cum o simțise lipită de a ei. Categoric, era un bărbat care știa ce face.

– Solul către Gina, recepție.

Clipi din ochi, pentru a-l vedea privind-o întrebător.

– Scuză-mă, râse ea încurcată. Am avut o dimineață grea. Cred că e o reacție întârziată.

Monk zâmbi.

– Voi fi gentleman și-am să mă abțin de a te întreba la ce anume.

Când ea nu comentă, Monk râse și o conduse spre camera de pregătire.

Capitolul 4

– Cred că am ceva ce-o să-ți placă.

Pumnul lui Monk se strânse într-un reflex rapid pe receptorul telefonului. Cuvintele Ginei îi declanșară în minte o serie fulgerătoare de imagini erotice, înaine de a-și putea disciplina gândurile pe direcții mai adecvate,

De când o sărutase la aeroport, îi era greu s-o mai consemneze în compartimentul creierului său rezervat femeilor inaccesibile – camarade de arme, prietene bune și neveste ale altora. Nu se așteptase ca sărutul să-i placă atât de mult, nu prevăzuse ca gura Ginei să aibă un gust atât de delicios, nici că urma s-o dorească în continuare atât de mult. Își tot amintea momentul când ea îi răspunsese, când buzele i se frăgeziseră, iar Gina se relaxase față de el. Nu putea să nu se întrebe ce s-ar fi putut întâmpla dacă se aflau în altă parte – undeva într-un loc liniștit, întunecos și discret.

Problema era că, de fiecare dată când se gândea la Gina în acest fel, simțea o mâncărime între omoplați, ca și cum Buck ar fi stat în spatele lui, luându-l în cătare. Buck fusese cel mai

bun prieten al său, iar Monk nu putea scăpa de sentimentul că, poftind la Gina, trăda într-un fel prietenia lor.

– Monk? Am picat într-un moment prost? Pot să mai revin.

Ridică privirea spre cei doi oameni care stăteau așezați în fața biroului, așteptându-l să reia discuția întreruptă. Își drese glasul.

– Nu, e-n regulă. Ce-ai găsit?

– Aș prefera să nu intru în amănunte. Nu vreau să-ți formezi idei preconcepute.

Apoi, vocea ei dobândi o tonalitate îmbietoare.

– Dă-mi voie să-ți fac o surpriză. Te rog.

Monk închise ochii, strângând mai tare receptorul în mână.

– Bine. Unde și când?

– Treci pe la birou, după serviciu. La cinci?

– Perfect. Voi veni.

Închise telefonul, în timp ce încerca să-și amintească despre ce discutau când îi întrerupsese telefonul Ginei.

* * *

În loc de a coti spre podul care i-ar fi dus la San Diego, Gina se îndreptă către un cartier rezidențial al orășelului Coronado.

– Aici? înălță Monk sprâncenele, surprins. Nu credeam că în Coronado mai există complexe de vile noi despre care să nu știu.

Gina îi adresă un zâmbet dezarmant.

– Ăsta nu e nou.

Parcă așteptându-se ca el să obiecteze, se grăbi să continue:

– Am observat că nici una dintre casele mai noi la care ne-am uitat nu părea să te impresioneze. E doar un experiment. Faptul că îi arunci o privire nu te obligă la nimic.

Monk se încruntă, nemulțumit că-și pierdea de pomană o seară.

– Mă rog...

Aruncându-i o privire, Gina zâmbi, părând amuzantă de nemulțumirea lui.

– O să-ți placă. Relaxează-te numai, și ai încredere în mine.

Monk râse, cu buna dispoziție revenindu-i dintr-o dată.

– Asta n-ar trebui să fie replica mea?

– Te rog, gemu Gina, promite-mi că n-ai să-mi vii niciodată cu texte prăfuite ca „ai încredere".

El îi zâmbi cu nerușinare.

– Niciodată n-am fost nevoit.

Gina își dădu ochii peste cap, înainte de a-i arunca o privire dezgustată.

– Cred că e mai bine să încheiem conversația asta, înainte de a fi nevoită să te rănesc în numele femeilor de pretutindeni.

Zâmbetul lui deveni și mai larg, în timp ce arăta cu capul înainte.

– Fii atentă cum conduci, altfel vei ajunge să mă rănești oricum.

Revenind cu atenția la drum, Gina frână brusc pentru a evita o coliziune cu mașina din fața lor, care staționa în dreptul unui semn de oprire la intersecție. Gura i se crispă.

– Uite ce era să fac, din cauza ta.

– Dintr-a mea? Nu fac decât să stau cuminte lângă tine. Am eu vreo vină dacă te lași distrasă ușor? surâse Monk, nefiresc de încântat de acest lucru.

După alte câteva intersecții, Gina intră pe aleea circulară a unei clădiri mari, în stil spaniol, care nu putea fi numită altfel

decât conac. Ferestrele și masiva ușă dublă de la intrare erau înconjurate de ornamentații complicate, iar la etaj, în dreptul câtorva glasvanduri, ieșeau în evidență balcoane cu balustrade de feronerie. De pe un balcon se revărsau flori de geraniu, pe când un altul conținea destule ghivece cu plante ca să poată fi numit grădină. O fântână arteziană clipocea liniștit în mijlocul gazonului circular pe care-l înconjura aleea.

Monk fluieră ușor.

– Frumos, dar nu prea intră în gama mea de prețuri.

– De fapt, nici nu e vorba de asta. E fosta proprietate Griswold. Moștenitorii au vândut-o acum vreo douăzeci de ani unui antreprenor, care a împărțit-o în apartamente. O treabă bine făcută. După cum vezi, antreprenorul a reușit să mențină integritatea exteriorului. În casă sunt zece apartamente și nu se scot la vânzare prea des. Cel pe care vreau să ți-l arăt încă nici n-a ieșit pe piață.

– Atunci, de ce-l vizităm?

– Fiind localnică, aud multe zvonuri. Proprietarii sunt în curs de divorț. Soția s-a și mutat. Soțul i-a spus șefului meu că va fi nevoit să vândă casa. Nevastă-sa vrea un partaj jumi-juma. Oricum, omul ar fi încântat să evite toate hărțuielile birocratice cu actele, așa că probabil ai șanse să obții un preț bun.

Monk studie clădirea, ale cărei stucaturi vechi erau aurite cald de soarele după-amiezii.

– Ai dreptate, nu la așa ceva mă gândeam, dar arată splendid.

Nu schiță nici o mișcare de a coborî din mașină, încercând să reconcilieze conacul din fața lui cu imaginea pe care și-o formase, a unei construcții contemporane în linii simple, cu amenajările moderne cu tot.

– În spate e o piscină, și un jacuzzi, îl ispiti Gina.

– Ce naiba, nu pățesc nimic dacă arunc o privire.

Monk deschise portiera și coborî din mașină.

Ajunsă la ușă, Gina consultă o hârtie din mapă și formă un număr pe tastatura cu cifre de sub sonerie. Când auzi încuietoarea deschizându-se cu un țăcănit, Monk întinse mâna pe lângă ea și deschise ușa. Intrară în antreu, unde Gina scoase un murmur de admirație. Pardoseala cu dale vechi lucea într-o nuanță de castaniu intens, sub un covor oriental bordo cu bleumarin în degradeuri. Lumina unei lustre de alamă lustruită se lua la întrecere cu o rază de soare care cădea oblic peste o masă lungă, evidențiind florile dispuse în aranjamente multicolore.

– Ce mai hol, comentă Monk. Parc-ar fi mai degrabă o casă particulară. O casă particulară luxoasă.

– E întreținut de asociația locatarilor.

– Care e tariful?

Cifra pe care i-o spuse Gina nu era atât de mare pe cât se așteptase el, având în vedere cât de elegant întreținute păreau să fie toate. Gina îl chemă spre scara largă, mărginită pe ambele laturi cu balustrade complicate de fier forjat.

– Apartamentul e în colțul din stânga, sus.

Urcară treptele și străbătură un culoar lat, cu pașii amortizați de mocheta groasă, deschisă la culoare. Gina scoase o cheie din poșetă și descuie ușa apartamentului 203. Când trecură pragul, scoase o exclamație ușoară de plăcere.

Deși se vedea clar că actualul locatar era în curs de mutare, lăzile și dezordinea nu puteau ascunde frumusețea apartamentului. Soarele strălucea auriu prin perdelele străvezii de la fereastră și glasvand, reflectându-se în podelele din lemn se esență tare, aurii ca mierea. Tavanul înalt îi conferea livingu-

lui un aspect spațios, neobișnuit într-un apartament. Șemineul de marmură, deși rece pe moment, ar fi alungat cu succes frigul serilor de iarnă.

Monk se apropie de glasvand și dădu perdeaua la o parte. Balconul de afară îl îmbia să iasă și-i era ușor să-și imagineze cum ar fi savurat acolo un pahar cu băutură, la sfârșitul zilei de lucru, admirând apusul soarelui. Gina i se alătură, zâmbind.

– Are nevoie de geranii.

– Hai să nu începem decorațiunile încă. N-am văzut și restul casei.

Lăsă perdeaua la loc și porni spre bucătărie, ocolind pe lângă o stivă de cutii pe jumătate pline.

La prima vedere, bucătăria părea la fel de veche ca și clădirea, dar Monk văzu, cercetând-o mai atent, că nu era decât o iluzie provocată. Se găsea acolo tot ce i-ar fi putut fi necesar, și chiar mai mult decât atât. După ce examină cuptorul cu microunde și aparatul de făcut gheață de pe frigider, cele mai importante dotări ale unei bucătării, din punctul lui de vedere, trecu mai departe, să vadă dormitoarele și băile.

Primul dormitor avea o mărime rezonabilă și, pe moment, arăta ca o scenă principală pentru împărțirea lucrurilor. Obiectele fuseseră divizate în grămezi clare, ale lui și ale ei. Monk se opri în cameră doar atâta cât să se asigure că avea debara, apoi intră în baia de vizavi.

Pardoseala era din dale de marmură într-o culoare nisipie caldă, iar baia conținea atât cadă, cât și duș. Mai mult decât adecvată. Gina îl urmă dintr-o cameră în alta, dar Monk se bucură că nu spunea nimic. Era absolut capabil să observe calitățile unei locuințe fără a fi nevoie ca agentul imobiliar

înverșunat să-i indice mărimea debaralelor sau plăcile de granit veritabil din bucătărie.

Dormitorul principal îl făcu să se oprească. Era minunat. La fel ca livingul, avea vedere spre apus, iar ultimele raze ale soarelui intrau prin ușile cu geam care dădeau spre alt balcon.

– Ce efect superb, comentă Gina, în spatele lui.

Monk se întoarse să-i dea dreptate, dar încremeni la vederea soarelui strălucind în părul ei. Un moment își închipui că, dacă își trecea degetele prin el, vâlvătaia roșie ca jarul i le-ar fi ars.

– Da, într-adevăr, încuviință, cu o mică întârziere.

Privirea sa cutreieră camera, pentru a poposi asupra patului pliant din mijloc.

– Probabil că ei i-a revenit patul conjugal, comentă el sec.

– Sau poate s-au și debarasat de el. Cred că ar fi un obiect trist de păstrat, dispăru zâmbetul Ginei, în timp ce privea patul pliant.

Monk se întrebă dacă Gina păstrase patul în care dormise împreună cu Buck, dar nu putu găsi un mijloc de a o întreba cu tact. Și nu era treaba lui. Totuși, nu-și putu alunga din minte neașteptata imagine a Ginei întinsă languros pe un pat, în camera unde se aflau, cu soarele aurindu-i pielea și învăpăindu-i părul. Simțind mâncărimea familiară dintre omoplați, își mișcă umerii, stingherit. Nu avea nevoie să-i amintească nimeni și nimic că iar i se abătuseră gândurile în zona interzisă.

Stânjenit de ideea că lua o decizie atât de importantă ca aceea, din punct de vedere financiar, bazându-se pe o stare emotivă, Monk se pomeni căutând cusururi, detalii de construcție stângace, colțuri care s-ar fi putut tăia la montarea instalațiilor electrice sau sanitare. Se liniști, negăsind nici unul.

Elementul determinant fu jacuzzi-ul supragabaritic din baia mare. După ce stătea toată ziua înghesuit în carlingă, mai plăcut decât să se întindă în cada încăpătoare, lăsând jeturile de apă să-i maseze mușchii obosiți, nu putea fi decât să împartă această plăcere cu încă cineva.

Ridică ochii dinspre cadă, pentru a o vedea că și Gina o privea. Când îl surprinse uitându-se la ea, obrajii i se îmbujorară delicat ca două piersici și trecu pe lângă el, mormăind ceva despre încă o examinare a bucătăriei. Monk privi după ea, cu sprâncenele arcuite de surprindere, înainte de a o urma, mai încet.

O găsi consultându-și mapa, pe bufetul din bucătărie. Gina o închise cu vioiciune profesională și îi adresă un zâmbet subțire.

– Ai văzut destul? Mergem să ne uităm și la piscină?

Sprâncenele lui Monk se îmbinară, ca reacție la tonul ei exagerat de vesel, privind-o prudent.

– Bine. Să mergem.

Piscina stătea cuibărită între palmieri luxurianți, cu marginea de dale spaniole asortându-se cu stilul clădirii. Curtea comună era împărțită în zone mai mici, intime, printr-un aranjament abil de jardiniere mari, din care debordau plante diverse. O dată cu asfințitul, erau scăldate în lumini subtile. Monk nu avea nevoie și de atracția suplimentară a piscinei – hotărârea lui era luată încă dinainte de a fi ieșit din casă – dar nu strica cu nimic.

Își propti mâinile în șolduri, scrutând pentru ultima oară zona piscinei.

– Emma și Doug au nevoie de tine chiar acum?

Gina îl privi surprinsă.

– Nu e nici o problemă. În seara asta iau cina la părinții mei.

– Bine. Atunci, hai înapoi la birou, să discutăm despre bani.

– Am știut eu! Știam c-o să-ți placă locuința asta.

Monk zâmbi, bucuros să vadă că Gina se destinsese din nou.

– În regulă, zi „ți-am spus eu“ și hai să terminăm odată.

* * *

Gina descuie ușa agenției și intră înaintea lui Monk, aprinzând din mers luminile. Șeful ei plecase mai devreme și închisese sediul în urma lui.

– Îmi pare său că nu am să-ți ofer o cafea. Filtrul a fost golit și spălat. Totuși, în fund e un automat de Cola.

– Nu-ți face griji, n-am nevoie de nimic.

– Atunci, să ne apucăm de treabă, îi făcu ea semn să i se alăture, în despărțitura cu biroul ei. În timp ce se îndrepta spre scaun, încercă să-și stăpânească o strâmbătură, când degetele amorțite de la picioare protestară în escarpenii negri eleganți unde și le înghesuise. Cum puteau fi niște pantofi atât de scumpi așa de incomozi? Se instală pe scaun, iar Monk se așeză pe cel din fața biroului.

– Ar mai fi doar un lucru, înainte de a începe să lucrăm la o ofertă, spuse el.

Gina înălță capul de deasupra sertarului din care scotea formularele necesare, încruntându-se.

– Ce anume?

– Descalță-te.

Păli la față.

– Poftim?

– Cât timp ai umblat azi cu pantofii ăștia?

– Probabil nu atât de mult cât am senzația.

– Suficient ca să fii silită să faci mutre când trebuie să pășești cu ei. Scoate-ți-i. Nu e nevoie să-i porți numai pentru mine. Sunt impresionat deja și-ți promit să nu fiu condescendent.

– Păi...

– Parcă ți-aș fi spus să te dezbraci. Haide, nu mai e nimeni de față.

La naiba, de ce trebuia să se exprime așa? Abia reușise să uite momentul acela îngrozitor din baie, când fusese sigură că Monk îi putea citi gândurile, văzând imaginea pe care o plăsmuise cu ei doi în cada aceea păcătos de încăpătoare.

– Bine, bine, spuse ea și-și aruncă chinuitorii escarpeni, nelăsându-i timp să mai facă mult caz pe tema lor. Împotriva propriei voințe, relaxarea instantanee a picioarelor îi smulse un oftat de ușurare.

Monk se ridică în picioare, iar Gina îl privi surprinsă, întrebându-se ce voia să facă. Își trase scaunul pe după birou, până în aceeași parte cu al ei, apoi se așeză la loc și-și bătu coapsa cu palma.

– Dă picioru-ncoa'.

– Poftim?

Întinzându-se, Monk îi răsuci scaunul rotativ spre el, apoi se aplecă și-i ridică un picior în poală.

Gina scoase o exclamație de surprindere, încercând să și-l smulgă înapoi, după care își dădu seama că această mișcare îi făcea fusta scurtă, în carouri negre cu alb, să se ridice și mai sus decât ajunsese deja. Îi apucă tivul și îl trase în jos.

– Monk, dă-mi piciorul înapoi.

O mână puternică îi apucă glezna înfășurată în nylon, ținând-o strâns.

– În cinci minute.

Cu cealaltă mână, începu s-o maseze, apăsând puternic cu degetul mare în scobitura tălpii, ceea ce o moleși complet.

– O, ce senzație minunată.

Monk dădu din cap.

– E și cazul, altfel ar însemna că mi-am pierdut îndemânarea.

Degetul său mare urcă în lungul labei piciorului, frecând ușor punctele dureroase și risipind încordarea.

Gina închise ochii, înăbușindu-și un geamăt de voluptate. După cinci minute, Monk îi puse piciorul la loc pe podea și îl ridică pe celălalt, fără un singur murmur de protest din partea ei. Capul Ginei se lăsă pe spătarul scaunului, în timp ce Monk îi strângea între degete partea dinapoi a călcâiului. Avea niște mâini fabuloase. Ceea ce făcea cu piciorul ei era destul de plăcut ca să se poată numi preludiu erotic.

Ochii i se deschiseră fulgerător și se îndreptă brusc.

– Ajunge, Monk. Îți mulțumesc.

Își smuci piciorul din poala lui, proptindu-și-l ferm pe jos, unde-i era locul. Fără a-i lua în seamă privirea întrebătoare, își luă pixul.

– Deci, declară Gina, pe un ton despre care spera că suna mai profesional decât se simțea ea, avem de întocmit o ofertă.

Peste o jumătate de oră puseseră la punct toate detaliile și aveau oferta gata de a fi prezentată vânzătorului. Era o tranzacție cinstită, deși probabil că proprietarul avea să negocieze, fie și numai de formă. Gina și Monk erau pregătiți pentru așa ceva.

Monk se rezemă de spătar, întinzându-se.

– Bună treabă, Gina. Acum ce facem?

– Acum, îi voi prezenta oferta vânzătorului.

Luă telefonul, căută numărul în mapă și îl formă. Zâmbind, ridică spre Monk două degete încrucișate. Când la celălalt capăt al firului i se răspunse în sfârșit, nu auzi decât un mesaj înregistrat pe robot. Dezamăgită, lăsă numerele de telefon de-acasă, de la birou și cel de pager, cerându-i proprietarului s-o caute.

– Se pare că va trece un timp până vom ști ceva clar, îi spuse ea lui Monk. Te anunț imediat ce aflu. S-ar putea să fie abia mâine.

– Sună-mă la serviciu. Ai numărul. Dacă nu mă găsești, lasă-mi un mesaj.

– Îți telefonez imediat ce aflu ceva, îl asigură ea.

– Atunci, aici suntem gata?

Gina se ridică, introducându-și cu regret picioarele în pantofi.

– Da, am terminat.

– La ce oră trebuie să iei copiii?

Se uită la ceas.

– Peste o oră.

– Pot să te tratez cu o cină rapidă, ca să sărbătorim?

– E puțin cam devreme pentru o sărbătorire, îl preveni ea. Încă nu ești proprietarul casei.

– Atunci, n-o vom numi sărbătorire. Oricum, pot să-ți fac cinste cu o masă? A fost o zi grea. N-am chef să pârlesc nimic în cuptorul cu microunde. Am poftă de mâncare adevărată.

Gina plănuise să se ducă acasă și să mănânce resturile pe care le găsea prin frigider. Îi era destul de ușor să se decidă dacă să-și pună planul în aplicare, sau să ia cina cu Monk.

– De fapt, mi-ar face plăcere să mă duc la un restaurant și să mă destind, înainte de a trebui să iau copiii. Îți mulțumesc.

– Excelent. Va trebui să alegi tu localul. Eu încă n-am avut timp să descopăr restaurantele bune.

– Este unul drăguț, puțin mai încolo. Specialitatea casei e cotletul la grătar. Cum ți se pare?

– Ca o mănușă.

Restaurantul era destul de aglomerat pentru o seară din timpul săptămânii, cu salonul barului plin de oameni ce păreau să aștepte eliberarea câte unei mese. Șefa de sală o salută pe Gina, părând s-o cunoască bine, și îi aruncă o privire interesată lui Monk.

– Nu cred că l-am mai văzut aici pe prietenul tău, Gina.

Gina oftă în sinea ei. Intenționase să-l protejeze pe Monk. Reputația de curtezană a Brendei era întemeiată.

– Monk, fă cunoștință cu Brenda Gorsuch. Am fost colege de liceu. Brenda, el e Monk Jamieson. A fost detașat recent în North Island, ca să preia comanda Escadrilei VS-41. Îl ajut să-și găsească o casă.

Monk zâmbi dezinvolt și strânse mâna frumos manichiurată a Brendei.

– Încântat de cunoștință, Brenda.

– Asemenea. Bine ai venit în Coronado, Monk. Pariez că ai o poveste interesantă. Aș fi foarte curioasă s-o aud. Și te-aș putea plimba prin San Diego. Știi, ca să te-ajut să cunoști orașul.

Se întrerupse, într-o tăcere plină de subînțelesuri, iar Gina, neobservată de ea, își dădu ochii peste cap.

– Nu mă îndoiesc, replică Monk, făcând încet cu ochiul.

– Sunt în cartea de telefon. Sună-mă când poți și vom vedea ce putem face.

Îl privi cu șiretenie prin lentilele sale de contact violete, iar Gina observă răutăcioasă că, în semiobscuritatea restaurantului, efectul se pierdea.

Monk zâmbi complice, rămânând cu mâna într-a Brendei un moment mai mult decât cerea buna cuviință, înainte de a și-o extrage cu dibăcie.

– S-ar putea să-ți primesc oferta. Îți mulțumesc. Totuși, acum ai putea face pentru mine ceva ce-ar însemna mult, adăugă el, cu o promisiune insinuantă în ochi.

– Orice, răspunse Brenda.

Gina își stăpâni un pufnet deloc potrivit pentru o doamnă. De ce crezuse că Monk avea nevoie de protecție?

– Sunt aproape lihnit, continuă el, iar mâncarea de-aici are o aromă prea delicioasă ca să fie adevărată. Crezi că ne-ai putea găsi o masă?

– Desigur, se repezi Brenda, înhățând două liste de bucate de pe masa șefului de sală. Poftiți pe-aici.

O luă înaintea lor, iar Gina observă cu oarecare nemulțumire că privirea lui Monk se agățase de balansul exagerat al șoldurilor Brendei.

După ce se așezară, Brenda puse în fața fiecăruia câte o listă, rezemându-și un moment mâna pe umărul lui Monk, în timp ce se apleca să-i arate specialitățile.

– Poftă bună.

Monk îi aruncă surâsul său cuceritor pe care Gina și-l amintea din Pensacola.

– Mulțumesc.

Măsură scurt cu privirea silueta opulentă a Brendei, înainte de a reveni spre ochii ei.

– Nu mă îndoiesc că voi avea.

Brenda se îndepărtă cu mișcări unduitoare, iar Gina își deschise brutal lista.

– A fost dezgustător.

Privind-o peste masă, Monk ridică din umeri.

– Era drăguță, nimic mai mult.

– Hai, te rog, ridică ea ochii spre tavan. La tine mă referream, nu la ea.

– La mine? Ce-am făcut? întrebă el, cu cea mai nevinovată expresie.

Cum Gina nu răspunse nimic, aruncându-i doar o privire acră, chipul i se lumină într-un zâmbet de băiat șrengar.

– Am obținut o masă, nu?

– N-ai pic de rușine, clătină ea din cap.

Zâmbetul se lăți și mai mult.

– Pledez vinovat.

Îi comunicară ospătarului comenzile, Monk cerând cel mai mare platou cu cotlet pe care-l servea restaurantul, iar Gina o variantă mai modestă a aceleiași delicatese. Când chelnerul îi întrebă ce voiau să bea, Gina comandă un pahar de vin, dar Monk nu vru decât ceai de la gheață. Ospătarul le aduse repede băuturile, promițând să vină și cu mâncarea în cel mai scurt timp.

Gina privi curioasă ceaiul lui Monk.

– Credeam că vei cere un Coors.

– Mâine trebuie să decolez cu noaptea-n cap. Nu-mi place să beau seara, când a doua zi zbor.

– Foarte înțelept, nu mă îndoiesc.

– M-a ținut în viață până acum.

Cu o tresărire, Gina simți că i se scurgea sângele din obraji.

Mâna lui Monk se repezi peste masă, prinzând-o pe a ei.

– Dumnezeule, Gina, iartă-mă! A vorbit gura fără mine. Scuză-mă că am fost atât de mojic.

Gina coborî privirea spre masă, unde mâna lui Monk o ținea pe a ei, apoi o ridică din nou spre ochii lui albaștri, îngrijorați. Trase adânc aer în piept, alungând efectele involuntarei reacții.

– E-n regulă.

Nu părea convins, iar Gina reuși să zâmbească vag.

– Serios, Monk. Am exagerat. Nu-ți face griji pentru asta.

Degetul lui mare îi mângâie mâna, în timp ce o privea cu o cută mică între sprâncene. În cele din urmă, păru convins că-i spunea adevărul, așa că-i strânse scurt mâna și i-o eliberă încet. Degetele lui fuseseră calde, puternice și încurajatoare, iar când și le retrase, Gina simți o undă de regret.

Monk își luă ceaiul și se rezemă de peretele separeului, pentru a bea cu sete, înainte de a pune paharul la loc pe masă.

– Și, ce mai fac copiii? Ceva efecte negative de pe urma raidului lui Doug cu avionul?

– Nici unul, cum știi foarte bine. De-atunci, aproape numai despre asta vorbește, zâmbi ea amintindu-și, în timp ce lua o sorbitură de vin. Știu că a fost nevoie efectiv de o Lege a Congresului ca să obții aprobarea. Mă tem că, la vremea respectivă, nu m-am arătat suficient de recunoscătoare. Încă nu ți-am mulțumit.

– Ba da. Ieri am primit scrisorica lui Doug. Nu cred c-a redactat-o fără câteva indicații din partea ta.

Gina zâmbi vinovată.

– Aș dori să pot spune că a gândit-o singur pe toată, dar cinstea mă obligă să recunosc că n-a fost tocmai așa.

– Lasă-i câtva timp. Are doar zece ani. Îi crești excelent, pe el și Emma. Buck ar fi foarte mândru.

Îngrijorarea care, în ultima vreme, nu-i mai dădea pace, reveni.

– Mă întreb...

– Asta ce-ar vrea să însemne? se încruntă Monk.

– Mama mea avea dreptate. Copiii au nevoie de un tată. Acum, cu Doug mă descurc, deși în unele momente am senzația că reușesc abia la limită, dar ce se va întâmpla când o să fie adolescent? Și ai văzut deja cum îl măsoară Emma pe fiecare bărbat nou apărut în viața mea, în căutarea semnelor paterne.

Coborî ochii spre paharul cu vin, învârtindu-l între degete, în timp ce se frământa cu această problemă.

– Cred că te îngrijorezi prematur.

La încercarea ineficientă a lui Monk de a o încuraja, Gina ridică privirea.

– Vezi? Până și tu crezi că vor apărea probleme. Reține că ai spus „prematur“, nu „inutil“.

Monk îi expedie comentariul cu un gest.

– Vorba vine, Gina. Nu te lega la cap fără să te doară. Ai niște copii extraordinari.

– Dar pentru câtă vreme încă? Nu, trebuie să fac ceva cât mai curând.

– Cam la ce te gândești? se încruntă el.

Gina își îndreptă umerii, privind în față neplăcutul adevăr.

– Trebuie să mă mărit.

Capitolul 5

Monk se încruntă și mai tare.

– Ai în vedere pe cineva?

– Nu, nu tocmai, se strâmbă Gina, apoi oftă adânc. Sau, mă rog, cred că da, recunoscu ea, cu o vizibilă lipsă de entuziasm.

Sprâncenele lui Monk se arcuiră, iar gura i se răsfrânse într-o expresie acră.

– Da, așa crezi? Nu pare chiar o potriveală de vis.

– De fapt, Robert e un om foarte drăguț.

Monk râse disprețuitor, ca un mormăit.

– Dacă o femeie ar vorbi cu atâta extaz despre mine, m-aș împușca, declară el, ridicând ceașca să bea o gură de ceai.

– Nu e vina lui Robert că nu poate fi mai interesant, răspunse Gina, părând să vorbească mai mult singură decât cu Monk, în timp ce privea cercurile pe care le lăsa fundul paharului cu vin pe fața de masă. Nu oricine poate semăna cu tine și Buck.

Monk, care tocmai punea ceașca de ceai la loc, se între-

rupse la jumătatea mișcării, întrebându-se dacă aceste cuvinte însemnau că-l găsea interesant.

– Îi plac copiii, continuă Gina. E un om responsabil, politicos, inteligent.

– Un adevărat monument al virtuții.

Proasta dispoziție a lui Monk se accentua cu fiecare clipă tot mai mult.

Ochii ei sinceri îi susținură privirea.

– E tot ceea ce-mi doresc pentru copii.

Nu părea foarte fericită de acest lucru.

– Dar...

Gina clipi din ochi, părând surprinsă.

– Nu încape nici un „dar".

– Glumești, nu-i așa?

– Nu, e într-adevăr perfect.

– Așa se explică euforia ta fără margini. Copiii îl plac?

Sprâncenele Ginei se îmbinară cu îngrijorare, în timp ce-și mușca buza.

– O să-l placă.

– Adică vrei să te măriți cu ăsta, să-i dai pe mână copiii lui Buck, iar ei încă nici nu l-au întâlnit?

Lui Monk îi trecu prin minte că nu era treaba lui, dar raționamentul Ginei pur și simplu nu avea sens.

– A, l-au întâlnit. Numai că încă nu-l cunosc foarte bine. Robert dorește atât de mult să-l placă, însă nu prea știe cum să se poarte cu ei. Se străduiește din răsputeri. Iar asta îi face să se simtă stânjeniți.

– Poate sunt stânjeniți fiindcă nu-l plac. Copiii se pricep destul de bine să judece caracterul oamenilor.

– Și pe tine ce te face să fii o asemenea autoritate? întrebă ea, manifestând mai multă energie decât oricând, de la începutul conversației.

– Am două surori și un frate. Nepoatele și nepoții mei m-au ajutat să câștig multă experiență.

Ca să vezi, adăugă el în sinea sa, recunoscând cât de pueril era raționamentul.

– Aha, păru Gina și mai deznădăjduită, auzindu-i răspunsul.

– Încă nu te-ai logodit cu el, nu?

Nu avea nici un inel la mâna stângă.

– Nu, dar va trebui să iau o hotărâre cât mai curând. Nu e drept față de Robert să amân la nesfârșit. Îi datorez un răspuns, de un fel sau altul.

Monk detesta ceea ce se pregătea să facă, niciodată nu se așteptase să ajungă într-o asemenea situație.

– Ascultă, Gina, în escadrila noastră sunt vreo doi burlaci care par băieți de treabă. Ce-ar fi să ți-i prezint, să-i creez acestui Robert puțină concurență?

– Mulțumesc, afișă Gina un zâmbet obosit, dar mai bine nu.

– De ce nu?

– Sunt aviatori.

– Ce? se încruntă el, nedumerit.

– Din cauză că sunt aviatori. Ți-am mai spus, am terminat-o cu aviatorii.

La naiba, poate că-l merita pe Robert, își spuse Monk, ursuz. Mai bine se dădea bătut, lăsând-o să se spele pe cap cu el.

– Din ce trăiește Robert ăsta?

– E contabil fiscal.

Monk își strânse dinții, reușind să nu comenteze.

– Robert se ocupă de niște clienți foarte importanți, se apără Gina.

– Nici nu mă îndoiesc.

Ospătarul le aduse mâncarea tocmai la timp pentru a-l împiedica s-o jignească și mai mult decât reușise deja. Încă puțin, și probabil Gina s-ar fi ridicat de la masă și ar fi plecat.

Presupunând că mai era în stare să umble, cu pantofii ăia ridicoli. Trebuia să recunoască, însă, că arătau al naibii de sexy. Tocurile înalte și forma cochetă a micilor escarpeni îi atrăseseră privirea, amintindu-i încontinuu ce picioare superbe avea Gina.

În timp ce i le masa, abia se stăpânise să-și strecoare mâinile mai în sus, de-a lungul acelor picioare, să-i palpeze cu degetele pulpele suple și armonios formate. Oare avea dosurile genunchilor sensibile? Coapsele erau atât de tari pe cât păreau? *Termină, Jamieson. Încetează în clipa asta, până n-ajungi să te simți mai prost decât ai reușit deja!*

* * *

– Vrei să mă ajuți sâmbătă, cu mutarea?

Auzind glasul lui Monk la telefon, Gina zâmbi. În ultimele zece zile, nu prea comunicaseră.

– Ei, o asemenea propunere nu se poate refuza.

– Am nevoie de ajutor la bucătărie. N-ar trebui să pun hârtie pe rafturi, sau așa ceva?

– Dacă răspund că da, îmi vei cere s-o fac eu?

– Mă rog, pusul hârtiei pe rafturi pare într-adevăr o ocupație femeiască.

– Spre deosebire de...?

– Treburile macho – căratul fotoliului și al capului de elan împăiat, și băutul berii ca să transpiri.

Gina râse.

– Nu prea ești misogin.

– Cine, eu? Pe naiba.

– Spune-mi că de fapt n-ai nici un cap de elan împăiat.

– Bine. De fapt, n-am nici un cap de elan împăiat. Acum, mă ajuți?

– În regulă, slobozi ea un oftat e cumplită suferință. Am să te-ajut. Hârtia pe rafturi e viața mea.

– Excelent. De fapt, nu am prea multe de cărat. Unul dintre băieții din escadrilă are o camionetă și mi-o dă cu împrumut. Cred că un singur drum va fi de ajuns. Adu și copiii. Când terminăm, comandăm pizza. Doar dacă nu cumva ai vreo întâlnire.

La auzul răcelii din tonul lui, Ginei îi trecu prin minte un gând tulburător.

– Monk, ești nemulțumit că ies și eu în lume? Ești de părere că-l trădez pe Buck?

Tăcerea se prelungi. Gina ar fi dat orice ca să-i vadă chipul. Opinia lui Monk, ca prieten al lui Buck – și al ei – conta mult pentru ea.

– Nu, Gina, spuse el în cele din urmă, părând obosit. Nu sunt nemulțumit. Asta ar fi vrut și Buck să faci. În vremea noastră, văduvelor nu li se mai pretinde să țină doliu toată viața.

Atunci, de ce se simțea vinovată? O fi spus Monk că nu era nemulțumit, dar Gina avea puternica impresie că se referea la cu totul altceva. Sau, poate, era ea exagerat de sensibilă. Nici ea nu se simțea prea comod la gândul de a se întâlni cu alți bărbați. Buck fusese singurul bărbat din viața ei. Încă îi mai era dificil să se imagineze cu altul.

Își alungă meditațiile sterile.

– La ce oră ai nevoie de noi?

– La nouă e prea devreme?

– Nu și când ai doi copii care se trezesc o dată cu răsăritul soarelui.

– Perfect. Ne întâlnim la vilă?

– Venim. Și... Monk?

– Da?

– Ai hârtia pentru rafturi?

– Încă nu. Unde-aș putea găsi așa ceva?

Gina ridică ochii spre tavan.

– Nu-ți face griji. Voi alege eu un model. Preferi cu floricele, cu inimioare sau cu pisoi pufoși?

– Ăă...

– Glumeam, râse Gina. Am să aleg ceva potrivit de masculin. N-aș vrea să faci câte o criză de identitate ori de câte ori deschizi ușa cămării.

– Pe dracu'. Și-așa viața e destul de grea.

Surâsul ei ezită puțin.

– Aici ai nimerit-o. Ne vedem duminică.

* * *

– Aici e, mama? Asta-i casa cea nouă a lui Monk? privi Doug exteriorul impresionant al conacului, cu o expresie plină de uimire.

– Aici este.

– Mamăăă! Nu știam că Monk e așa bogat.

Gina râse.

– Nu toată casa e a lui, doar un apartament.

Deschise portiera mașinii, aplecându-se să-și ia poșeta de pe canapeaua din spate.

– Hopa jos și ajută-mă la cărat.

Coborî, deschise portiera din spate și desfăcu centura de siguranță a Emmei.

Fetița sări de pe banchetă.

– Vreau să car și eu ceva.

– Bine, poftim. Poți duce dulciurile, îi dădu Gina punga albă cu gogoși calde, proaspăt cumpărate de la brutărie; lui Doug îi întinse sulurile de hârtie pentru rafturi, apoi luă cutia cu băuturi, care conținea două pahare de plastic pline cu cafea aburindă și două sticle de suc. Gata, cred că astea-s toate. Să mergem.

Amintindu-și numărul, formă seria de cifre pentru a deschide ușa.

– E la etaj.

Doug și Emma o luară la fugă înaintea ei, nerăbdători să exploreze noul teritoriu. Pa palierul scării largi se opriră, pentru a privi afară pe fereastra mare cu vedere spre curtea din spate. Piscina strălucea ispititor în soarele luminos al dimineții.

– Crezi că putem face o baie? întrebă Emma, cu speranță.

– Nu. Și-acum, fuga sus, Monk ne așteaptă.

Copiii schimbară o privire din care reieșea că nu se dăduseră bătuți, amânând doar discuția. Gina oftă, conștientă că bătălia rămânea pentru mai târziu.

La ușă avu loc o scurtă fricțiune, în timp ce se certau care să sune. Conflictul fu rezolvat când Monk deschise ușa.

– Salut. Mi s-a părut că vă aud aici.

– Cred că ne-a auzit toată casa, replică Gina, cu jale.

– Intrați, se retrase el, deschizând ușa larg.

Arăta ciudat de nefamiliar, iar Gina își dădu seama că era pentru prima oară că-l vedea fără uniformă, de când sosise în Coronado. Purta un tricou de rugby, ale cărui dungi atrăgeau

atenția asupra umerilor săi lați, pe când mânecile suflecate îi dezvăluiau antebrațele suple și musculoase. Blugii erau înmuiați de vreme și tociți în toate locurile potrivite.

– Gina?

– Ce? A...

Monk ținea ușa deschisă, așteptând-o să intre.

– Scuză-mă. Încercam să mă obișnuiesc cu imaginea ta în civil.

Zâmbetul lui avea efecte ciudate asupra stomacului Ginei.

– Nu arăt prea șocant, sper.

Emma ridică punga cu gogoși.

– Ți-am adus ceva.

În sinea ei, Gina o binecuvântă pentru întrerupere.

Monk se lăsă într-un genunchi, luând punga de la Emma, după care o deschise, inhalând adânc.

– Ești extraordinară, o îmbrățișă el scurt, depunându-i un sărut pe obraz. Fetița roși, încântată de reacția pe care o produsese ofranda ei.

– Și mami are cafea pentru tine, iar Doug ți-a adus hârtie.

Monk se ridică.

– Sunteți niște îngeri, cu toții, Haideți, să înceapă balul.

În bucătărie, întinse pe bufet un prosop de hârtie, iar Emma, plină de importanță, aranjă gogoșile.

– Sper c-ai să mă ajuți, îi spuse Monk. Nu cred c-am să le pot mânca singur pe toate.

Fetița făcu ochii mari, cu dezamăgire sinceră, privindu-și mama.

– Mami, șopti ea sonor, crede că toate sunt pentru el.

– Auzi-o și pe-asta! bombăni Doug, dându-și ochii peste cap.

Gina își mușcă buza, cu putere.

– Cred că te tachinează doar, iubito.

Nesigură, Emma îl privi pe Monk.

– Așa e?

– Cred că aici sunt destule pentru toată lumea, ce zici? replică el.

Gina observă că ocolise un răspuns direct la întrebare, pentru a o scuti pe Emma de o situație jenantă. Fetița dădu din cap afirmativ.

– Alegeți voi mai întâi, o invită Monk.

În timp ce copiii erau ocupați la bufet, cu sucurile și gogoșile, Monk o trase pe Gina deoparte.

– Mi s-a programat o livrare de mobilă, pe parcursul dimineții.

Se întrerupse, cu fruntea încrețită de nedumerire.

– Azi pari mai scundă...

Apoi, privirea îi coborî spre tenișii ei.

– Aha, nu ți-ai mai luat distrugătorii-de-glezne.

Cu o încetineală meticuloasă, ochii lui îi parcurseră colanții gri, tricoul alb larg și, un moment, părul legat la spate.

– Deci asta ești tu, cea adevărată. Îmi place, zâmbi el. Ești drăgălașă.

Ar fi trebuit să se supere. Știa că așa ar fi fost cazul.

– Nici nu-ți pot spune ce plăcere îmi faci, încercă ea să vorbească pe un ton cât mai sec. Ce spuneai?

– Dracu' să mă ia dacă... a, mda, mobila. Te pot lăsa aici să supraveghezi tu livrarea, până mă duc eu să mă întâlnesc cu vecinul din blocul de garsoniere, care-mi împrumută camioneta lui?

– Sigur, du-te. În lipsa ta, am să pun hârtia pe rafturi.

– Mulțumesc. Nu știu precis cât voi lipsi.

Gina îl expedie cu un gest.

– Am să te-aștept când te văd că vii.

După ce porni spre ușă, Monk se opri din nou.

– Nu e cu inimioare și floricele, sper?

– Așetaptă și vei avea o surpriză.

Pe buzele lui se ivi imediat un zâmbet. Când Gina continuă să surâdă în tăcere, expresia îi deveni nesigură. Plecă, aruncând o ultimă privire ezitantă spre ea.

În următoarea oră, Gina măsură, tăie și întinse coli de hârtie cu carouri albe și maro pe rafturile dulapurilor de bucătărie și de rufe, în timp ce Doug și Emma jucau leapșa și-și găseau diverse alte ocupații în spațiul aproape gol. Când se auzi soneria, Gina ieși din cămara unde lucra și se duse să deschidă.

– Da? întrebă ea, ținând apăsat butonul interfonului.

– *Home and Hearth*. Avem o livrare pentru un anume comandor Jamieson.

– Aduceți lucrurile sus.

Deblocă ușa, întrebându-se ce și-o fi cumpărat Monk. Peste câteva minute, curiozitatea îi fu satisfăcută. Doi bărbați voinici, Jack și Arnold, după cum îi prezentau numele brodate pe cămăși, stăteau în fața ușii, ținând între ei un scrin masiv, din lemn aspru, cu colțare de fier forjat.

– Băgați-l aici, se grăbi Gina să-i îndrume, văzând cum se încordau de efort.

Presupunea că locul scrinului era în dormitorul mare. Monk nu precizase nimic. Jack și Arnold poziționară piesa de mobilier în locul indicat.

– Asta-i tot? întrebă Gina.

– Nu. Mai avem câteva lucruri în camion.

Când Jack și Arnold terminară, în living apăruseră o canapea tapițată cu piele moale și un covor cu motive viu-coloarte. O lespede grea de piatră servea drept măsuță pentru cafea. În

dormitor, locul de onoare îi revenise unui pat de proporții regești, din aceeași garnitură cu scrinul.

După ce hamalii plecară, Gina rămase în ușa dormitorului, privind patul. Părea la fel de mare ca puntea unui portavion. Când și-l imagină pe Monk împărțindu-l cu altă femeie, simți un mic junghi ciudat.

Îi auzi pe Doug și Emma întâmpinându-l în living și se grăbi să li se alăture. Nu se cădea ca Doug s-o găsească în dormitorul lui, cu priviri nostalgice.

Acest gând o făcu să se oprească brusc. Adică, asta făcuse?

În living, îl găsi pe Monk cuplând televizorul, pe care tocmai îl adusese, la priza de cablu montată în perete. După ce îl conectă, îl deschise, reglându-l pe canalul cerut de Doug și Emma. Copiii epuizaseră potențialul de distracții al apartamentului gol, iar Gina fu recunoscătoare pentru desenul animat care apăru pe ecran. Cu amândoi copiii instalați pe podea, în fața televizorului, îl ajută pe Monk să aducă în casă cutiile și valizele descărcate din camionetă.

Când fu adusă și ultima, Monk intră în dormitor să examineze mobila nouă.

– Mhm, pe-astea le-am cumpărat

Se trânti pe salteaua golașă, săltând de vreo două ori, după care se întinse pe spate, cu mâinile împreunate sub cap, oftând.

– În sfârșit. Loc suficient.

– Pentru ce?

Gina ar fi preferat să-și muște limba. Cuvintele îi scăpaseră fără voia ei.

Sprâncenele lui Monk se arcuiră.

– Auzi, auzi, ce gânduri spurcate îți trec prin minte, doamnă LaSalle.

Simțind că se înroșea, Gina își încrucișă brațele pe piept.

– Ai de gând să zaci tolănit acolo toată ziua? Mai sunt unii care muncesc pe-aici.

– Vin, vin, se ridică el de pe pat, greoi.

– Unde-s cearșafurile și păturile? îl întrebă ea. Am să-ți fac patul, până despachetezi tu lucrurile și le pui la locurile lor.

Monk o privi cu o expresie mirată.

– Cearșafurile?

– Cearșafurile. Bucățile alea mari de pânză care acoperă salteaua.

Fruntea lui se încreți de nemulțumire.

– Am uitat să cumpăr. În garsonieră, n-am avut niciodată grija lor. Camerista aducea așternuturi curate și le lua pe cele murdare.

– Bun venit în lumea reală.

– Nu-i mare lucru. Ne vom opri și cumpărăm câteva, în drum spre pizza.

Monk plecă să-i înapoieze camioneta colegului său, apoi reveni și mai lucră o oră, punând în debarale hainele din valize, în timp ce Gina despacheta obiectele din cutii. Pe la jumătate, se întrerupseră să termine restul de gogoși, împreună cu Doug și Emma, apoi își reluară activitățile. Nu peste mult, Emma o găsi pe Gina în bucătărie.

– Mi-e foame. Mai mergem la pizza aia?

– M-hmm.

– Când?

Tonul fetiței amenința să se transforme în scâncet.

– Imediat.

– Da' mie mi-e foame acum.

La gândul unei pizza fierbinți, cu brânză și condimente, stomacul Ginei ghiorăi și el. Puse pe bufet halbele de bere pe care tocmai le scosese dintr-o cutie.

– Știi ceva? Și mie mi-e.

Intrară amândouă în dormitor, pentru a-l informa pe Monk că era timpul să plece. Monk tocmai introducea valizele în fundul debaralei.

– Ascultă, Căpitane Bligh, dacă nu dai de mâncare echipajului, începe Revolta de pe „Bounty“, declară Gina.

– Revoltă, hai? Ăsta-i un act grav de indisciplină.

Monk o apucă pe Emma de subsuori, ridicând-o cu ușurință.

– N-aș vrea să fiu nevoit să arunc peste bord o membră a echipajului așa de drăgălașă.

Și-o propti pe șold, în timp ce Emma chicotea, iar pe Gina o răsuci spre ușă.

– Haideți, vă voi salva pe toți de voi înșivă.

Îl luară și pe Doug din living și-și făcură ieșirea pe scări, destul de gălăgioși.

– Mișto mai arată piscina aia, comentă Doug, când ajunseră la fereastra laterală de pe palier.

– Doug, îl preveni Gina.

– Mda, așa e, încuviință cu nepăsare Monk, fără s-o ia în seamă. Puteți veni să vă bucurați de ea, când voi avea timp să stau afară cu voi.

Ciufuli părul lui Doug, spre marea uimire a Ginei, când văzu că fiul ei nu protesta.

– Totuși, azi nu. Trebuie să mă instalez și eu.

– Bine.

Gina observă că Doug accepta refuzul lui Monk fără să discute. Interesant. Foarte interesant.

Capitolul 6

Vineri seară, în timp ce ieșea de sub duș, Monk auzi telefonul. Înjurând, smulse un prosop de pe bară și se șterse în grabă, îndreptându-se spre aparatul de pe noptieră.

Înhăță receptorul la al patrulea semnal.

– Jamieson, răspunse el nervos, ștergându-se pe cap.

– Monk?

Recunoscu glasul lui Doug. Ezitarea acestuia îl făcu să se încrunte. Își opri mâna cu prosopul, coborând brațul.

– Salut, Doug. Ce e?

– Iartă-mă că te deranjez, dar te-am auzit spunându-i lui mama că putem să te sunăm dacă avem nevoie de ceva.

– Și am vorbit serios. E-n regulă. Care-i problema?

– Am... am căzut de pe bicicletă și m-am lovit la braț. Angela mi-a spălat rana, dar tot mă mai doare destul de rău. Mama e plecată cu Robert și am încercat s-o sun pe pager, da' nu răspunde, încheie el cu glasul ascuțit, subțiat. Părea în pragul lacrimilor.

– Cine-i Angela?

– Guvernanta lui Emma.

Și a ta, puștiule, chiar dacă nu-ți convine să recunoști, replică Monk în sinea lui.

– Nu i-ai sunat pe bunicii tăi?

Din receptor se auzi un smiorcăit:

– S-au dus la Santa Monica, în weekend.

– Ia dă-mi-o pe Angela.

– Bine, stai o clipă.

Îl auzi pe Doug vorbind cu cineva în apropiere, apoi zgomotul receptorului dat din mână în mână.

– Alo?

La auzul vocii adolescentine ezitante, imaginea unei îngrijitoare între două vârste, cu aere de matroană, se risipi ca fumul.

– Angela, sunt comandorul Jamieson, un prieten al familiei. Doug a spus că s-a lovit la braț?

– Exact. A căzut de pe bicicletă și s-a julit. L-am spălat și i-am pus imediat niște, știți, cremă de prim ajutor.

Vorbea cu sinceritate, ca și cum s-ar fi temut să n-o certe.

– Sunt convins că ai procedat bine, o asigură Monk. Zice că încă îl mai doare. S-a umflat?

Urmă o scurtă pauză.

– Stați să mă uit.

Monk închise ochii, impunându-și să aibă răbdare.

Peste câteva secunde, fata reveni.

– Mda, s-a cam umflat.

– Ce culoare are?

– Ce culoare?

N-avea ce face. Trebuia să se ducă personal. Avea să fie mai eficient decât orice încercare de a obține informațiile prin intermediul Angelei.

– Nu contează. Ajung în câteva minute. Mai dă-mi-l puțin pe Doug, vrei?

– Sigur.

Glasul scrâșnit al băiatului reveni la aparat.

– Monk?

– Ascultă, Doug, vin cu mașina spre voi. În câteva minute sunt acolo. Între timp, vreau să stai cuminte și să-ncerci să nu-ți miști brațul. Ai înțeles?

– Da. Pa.

Recunoștința pe care i-o simți în glas îl făcu pe Monk să se grăbească și mai tare în timp ce-și vâra picioarele într-o pereche de blugi și trăgea peste cap un pulovăr.

Acasă la Gina, îi deschise o fată cu plete blonde și picioare lungi, care avea să devină o frumusețe răpitoare după ce trecea de perioada coatelor și a genunchilor noduroși.

– Domnul comandor Jamieson?

Măcar avea atâta minte să întrebe.

– Eu sunt.

Pe față i se întipări o ușurare vădită.

– Poftiți. Doug vă așteaptă pe canapea.

Monk intră și trecu pe lângă ea, spre living. Doug stătea ținându-și antebrațul în poală, acoperit protector cu celălalt. Emma se ghemuise lângă el, mângâindu-i umărul, într-un gest de consolare copilărească. Bingo zăcea pe podea în apropiere, părând să simtă că nu era totul în regulă. Înălță capul, pentru a-l privi pe Monk cu ochi triști.

Emma se lumină la față.

– Uite, Doug, a venit Monk, își bătu ea fratele pe genunchi. Acum ai să te faci bine.

Monk fu mișcat de convingerea Emmei că simpla lui

prezență putea să îndrepte orice, dar se temu că de data asta o putea aștepta o dezamăgire. Doug nu arăta deloc bine.

Se lăsă pe vine în fața lui, observând cât era de palid.

– Dă să-ți văd brațul.

Deși el însuși îl chemase, acum băiatul părea să ezite. Monk îi zâmbi încurajator.

– N-o să te doară, îți promit.

Doug își îndepărtă brațul nevătămat de cel pe care și-l proteja în poală. Într-un loc, pielea era julită până la carne, dar pe Monk îl interesa mai mult umflătura de la câțiva centimetri distanță. Întinse mâna și atinse cu grijă antebrațul rănit. Pielea era întinsă și dură sub degetele lui, începând să se decoloreze. Doug îi privea cu teamă mâinile. Nu prea avea încredere în făgăduiala că nu urma să-l doară.

Monk nu făcu nici o încercare de a-i mișca brațul, nici lui Doug nu i-o ceru. Nu era expert, dar i se părea că băiatul și-l fracturase.

Emma stătea aplecată să studieze brațul fratelui său.

– Emma, știi cumva unde își ține mama ta baticurile?

Fetița se ridică, dând din cap cu entuziasm.

– Mhm!

– Vrei, te rog, să mi-l aduci pe cel mai mare pe care-l găsești?

Emma coborî de pe canapea și se grăbi să i-l aducă. Monk rămase ghemuit în fața lui Doug, punându-și mâna pe piciorul băiatului.

– Dacă țin bine minte, ești dreptaci.

– Mda, confirmă ursuz Doug. Se părea că nici lui nu-i scăpase semnificația acestui fapt.

– Nasol.

Monk întoarse capul, adresându-i-se peste umăr Angelei, care se învârtea prin apropiere:

– Din simplă curiozitate, ce-ai fi făcut dacă nu mă găseai acasă?

Fata își frânse mâinile.

– Voiam s-o sun pe mama mea, dar Doug a vrut să încerc mai întâi la dumneavoastră. Credeți că și l-a rupt?

– După toate probabilitățile, da, reveni el cu privirea spre Doug. Unde te duce mama ta la doctor? Aveți pe cineva aici, în Coronado?

– Nu, mergem la Spitalul Marinei din Balboa.

Băiatul devenea tot mai palid. Deși se arătase stoic de la sosirea lui Monk, discuția despre medici și spitale îl speria vizibil.

Monk îl strânse de genunchi.

– Doug, îți dai seama că trebuie să ți se facă o radiografie. Acum te doare, dar dacă s-a rupt, au să ți-l pună în gips, și-atunci te vei simți mult mai bine. Ai încredere-n ce-ți spun, am trecut și eu prin asta.

– Ți-ai rupt brațul? întrebă Doug, distras momentan.

– Mai mult ca sigur. În două locuri.

– Cum?

– Pe skateboard.

– Mamăă. Pariez că te-a durut rău.

– M-a durut, un timp. Până mi l-au pus în gips.

Doug se gândi câteva clipe.

– Ce ți-au făcut?

De fapt, voia să știe dacă ceea ce aveau să-i facă lui la spital urma să fie dureros. Monk tocmai începuse să descrie procesul de radiografiere și gipsare, când Emma intră în fugă, cu o eșarfă colorată fâlfâind în urma ei.

– Am adus!

Monk îi luă din mâini fâșia lată de mătase turcoaz cu roz.

– Bravo. Îți mulțumesc. Gata, Doug, o să-ți legăm asta la gât, ca să-ți susțină brațul pe drum.

– Ei, na! Roz! se strâmbă Doug, dezgustat.

Monk se ridică în picioare, împăturind eșarfa în formă de triunghi.

– E închisă. N-o să observe nimeni.

Se aplecă și o petrecu în formă de lat pe sub antebrațul lui Doug.

În pofida eforturilor lui de a nu-l brusca, băiatul scoase un mic țipăt, iar Monk tresări.

– Scuză-mă.

Îi legă capetele pe după gât, potrivind lungimea, apoi se îndreptă.

– Poftim. Suntem gata să mergem.

Frații și surorile lui Monk depuseseră cu toții, la medicii lor, declarații care autorizau tratamente de urgență în lipsa lor, pentru nepoții și nepoatele lui. Conta pe ipoteza că Gina, ca o mamă conștiincioasă, făcuse același lucru.

– Angela, tu stai aici cu Emma.

– Dar vreau să vin și eu, insistă fetița.

– Îmi pare rău, iubito. E mai bine să aștepți aici. Nu știu cât timp va dura și nu ai nimic de făcut. Îți promit că dau telefon imediat ce avem un rezultat despre brațul lui Doug, bine?

Emmei îi căzu fața, dar consimți, deși vizibil nefericită.

– Bine.

– Angela, dacă doamna LaSalle ajunge acasă înaintea noastră, explică-i unde suntem. Am să sun de îndată ce aflu o veste.

– În regulă.

Întinse mâna.

– Haide, Doug. Mergem să vedem ce anume ai pățit.

Capitolul 7

Gina urcă treptele spre ușa casei, cu un sentiment de recunoșință că seara aceea interminabilă se apropia de sfârșit. Mâna lui Robert i se sprijini pe talie, iar Gina își înfruntă imboldul de a i-o da la o parte.

Cina fusese fermecătoare, întru totul așa cum o făgăduia prospectul. Noul decor al restaurantului era incitant-exotic, numeroasele feluri de mâncare aveau arome subtile și erau prezentate atrăgător. Iluminarea, îndulcită cu abajururi de mătase pictate manual, scălda mesenii într-o aură portocalie blândă.

Piesa de teatru pe care o văzuseră pe urmă sclipea de umor și dialoguri inteligente. Actorii și actrițele își jucau rolurile cu un talent admirabil și o bună înțelegere a personajelor. Gina și Robert așteptaseră câteva săptămâni în șir râvnitele bilete.

Era o vreme plăcută. Pe cerul catifelat, luna aproape plină se lua la întrecere cu stelele să atragă atenția. În văzduh pluteau miresmele combinate ale oceanului și trandafirilor timpurii.

Fusese o seară perfectă din toate punctele de vedere, cu o singură excepție: romantismul și dragostea. Gina se plictisise atât de cumplit, încât o dureau dinții de câte căscaturi își stăpânise.

În caz că îi era sortit să se îndrăgostească de Robert, ar fi trebuit să se întâmple cu această ocazie. Dacă nu reușea să-și trezească entuziasmul romantic într-o asemenea seară, atunci când ar mai fi putut? Acum ori niciodată.

Ignorase cu consecvență privirile amoroase pe care i le aruncase Robert în ultimele câteva ore. Singurele sentimente pe care i le trezeau constau într-o jenă acută și o vinovăție insidioasă. Robert merita mai mult decât îi putea oferi ea.

De câtva timp, simțea că niciodată n-ar fi putut avea pentru el mai mult decât o afecțiune moderată. Atâta lucru nu era de ajuns ca bază a unei căsnicii. Nici pentru ea, nici pentru copii. Sosise momentul să înceteze cu speranțele că s-ar fi putut îndrăgosti numai fiindcă Robert era atât de potrivit.

Îi era groază de conversația pe care urma s-o aibă cu el. Așa cum îi spusese lui Monk, Robert era un om cumsecade. Numai că nu se potrivea cu ea. Era dezolată că trebuia să-l rănească.

– Frumoasă seară, comentă el, când ajunseră la ușă.

– Da, a fost minunată. Îți mulțumesc, se hotărî Gina să amâne discuția necesară pentru mai târziu, cu un prilej când Robert nu cheltuia o grămadă de bani cu ea.

Robert o înghesui spre ușă, trăgând-o mai aproape de el cu mâna pe după mijloc.

– Ce zici, mă inviți în casă?

Gina își propti o mână pe pieptul lui, păstrând distanța.

– Astă seară nu, Robert. E târziu și mâine trebuie să mă duc cu noaptea-n cap să văd o locuință.

Își iertă minciuna nevinovată. Părea cea mai blândă variantă.

Un moment, se temu că Robert avea să insiste. Dar el rămase pe loc, studiindu-i fața, apoi oftă greu.

– Bine. Cum spuneai, e târziu.

Îi ridică bărbia și-și lăsă gura peste a ei. Gina rămase nemișcată, fără să se opună dar și fără să-l încurajeze. Spera, de dragul lui, să-i trezească o reacție, o tresărire de răspuns cât de mică, dar senzația gurii lui peste a ei o lăsa rece.

În schimb, se pomeni amintindu-și sărutul lui Monk la aeroport și ușurința cu care se pierduse în vraja lui. Din păcate, sărutul lui Robert nici nu se compara cu acela. Avea buzele prea moi, prea strânse, prea... altcumva. Sau, poate, nu erau *destul* de „cumva".

Când Robert înălță capul, Gina se simți ușurată. O cercetă atent, cu gura răsfrântă amar. Se părea că până la discuția aceea nu mai era mult.

– Noapte bună, Gina.

Un reproș, cel puțin pentru acea seară.

– Noapte bună și-ți mulțumesc încă o dată, Robert.

Dojenindu-se că se bucura să scape, intră grăbită în casă și închise ușa, după care se rezemă cu spatele de ea, expirând prelung.

În sfârșit, se desprinse de ușă, obosită, și-și lăsă mica poșetă pe masa din hol, în timp ce-și arunca pantofii din picioare, dezmorțindu-și degetele. Imediat ce o expedia pe Angela, avea să-și poată lua papucii roși, moi, și un halat vechi și comod.

Taiorul de seară albastru închis, ca safirul, o avantaja. Culoarea lui îi scotea în evidență părul arămiu, iar despicătura dispusă strategic în partea din față a fustei scurte

și strâmte atrăgea atenția asupra picioarelor. Pe moment, însă, puțin îi păsa cum arăta. Nu voia decât să-și scoată fusta și să se întindă.

Ce spunea asta despre o relație cu un bărbat, când momentul de maxim interes al serii consta în îmbrăcarea unui capot jerpelit? Întrebându-se într-o doară de ce nu venise Bingo s-o salute ca de obicei, lipăi desculță în living, unde se opri brusc, la vederea priveliștii care o aștepta.

Monk stătea așezat în fotoliu, cu Emma dormind pe genunchii lui, în pijama. Capul fetiței se rezema cu obrazul pe Ursulina, iar trupul, relaxat în somnul adânc propriu copiilor, se cuibărise la pieptul lat al lui Monk.

– Monk, ce...?

Monk ridică un deget la buze.

Gina reluă, în șoaptă:

– Ce cauți aici?

Scrută încăperea din privire și îl văzu pe Doug întins pe canapea, sub pledul afgan, cu Bingo încovrigat la picioare. Câinele o privea, dar nu se clinti de lângă băiatul adormit.

Gina se încruntă.

– Unde-i Angela?

– I-am dat banii și am trimis-o acasă, răspunse Monk încet, pentru a nu trezi copiii.

– De ce? întrebă ea, pe același ton.

Monk arătă cu bărbia spre Emma.

– Hai s-o ducem în pat, și pe urmă îți explic, șopti el.

Fără a-i mai aștepta răspunsul, se ridică, ținând fetița la piept. Aceasta se foi puțin, dar fără să se trezească.

Gina porni grăbită înaintea lui, pentru a face patul, apoi de dădu la o parte din drum. Monk se aplecă, depunând

fetița pe cearșaf. Când începu să se retragă, brațele ei îi încercuiră gâtul într-o îmbrățișare și îi dărui un sărut somnoros.

– ‘te bună, Monk.

– Noapte bună, iubito.

Monk se retrase, iar zâmbetul care-i îmblânzise trăsăturile o surprinse pe Gina cu tandrețea lui.

Gina se apropie să-și acopere fetița cu pătura, potrivind-o strâns în jurul trupului ei mic. Emma întredeschise ochii.

– Mămico, ai venit acasă.

– Așa e, răspunse ea încet. Aici sunt.

Ochii Emmei se închideau deja din nou.

– Ai văzut brațul lui Doug? murmură ea.

Gina ridică brusc privirea spre Monk, deschizând gura să întrebe la ce se referea fiica ei.

– Îi poți povesti totul mâine dimineață, Emma. Acum dormi, o calmă glasul liniștitor al lui Monk.

Fetița, deja pe jumătate adormită, se supuse fără o vorbă.

Gina îl privi încruntată, simțind un val de iritare față de felul lui de a prelua inițiativa. Dar îi era mai ușor să înfrunte enervarea, decât teama pe care i-o sădiseră în suflet prezența lui și cuvintele Emmei.

– Monk, ce s-a...

– Șșș, o apucă el strâns de braț, trăgând-o din camera fetiței, în hol.

Imediat ce se îndepărtară destul ca să n-o mai deranjeze pe Emma, Gina încercă din nou:

– Monk, ce-i cu...?

– Inspiră adânc, Gina. N-am chef să-mi mai leșini iar în brațe.

Continua s-o țină de braț, ca și cum s-ar fi temut să nu facă tocmai acest lucru, ceea ce o alarma și mai mult.

– Doug și-a rupt brațul.

– *Ce?*

– A căzut astă seară de pe bicicletă și și-a fracturat un braț. Angela i-a spălat julitura și i-a pus antiseptic, dar când durerea nu i-a trecut, Doug s-a speriat și mi-a dat telefon.

– O, Doamne!

Îl mai privi un moment, cu ochii mari, apoi își smulse brațul din mâna lui și o luă la fugă spre living. Doug stătea nemișcat, la fel ca atunci când intrase ea, părând să doarmă netulburat. Gina ezită, temându-se de ceea ce avea să vadă când trăgea pătura la o parte.

Adunându-și curajul, apucă marginea și o trase până în dreptul taliei lui Doug. Expiră aerul pe care-l ținuse în piept, la vederea unui aparat gipsat Day-Glo verde care-i cuprindea antebrațul drept, de la încheietura mâinii până deasupra cotului.

– El și-a ales culoarea.

În glasul scăzut al lui Monk, care stătea alături, se simțea o undă de amuzament.

– Îmi pare rău pentru tricou. Nu i-l puteau scoate fără a-i agrava fractura. Ne-am gândit că nu contează cel mai mult.

Abia acum, auzindu-l, Gina observă că mâneca dreaptă a tricoului lui Doug fusese tăiată, lăsându-i brațul expus.

– N-are nici o importanță.

– Așa mi-am spus și eu. Are pe el pantalonii de pijama, dar când am ajuns aici era destul de extenuat. N-am vrut să-l chinuiesc, căutând ceva care să-i încapă peste braț. I-am spus că-n noaptea asta poate dormi cu tricoul.

Gina dădu din cap. Gândul la durerea lui Doug, având nevoie de ea și fără s-o aibă alături, îi sfredelea stomacul cu junghiuri de remușcare. Se așeză pe marginea canapelei,

vlăguită, lângă fiul ei. Mâna îi tremura când o întinse să-i dea ușurel le o parte părul de pe fruntea umedă.

– De ce nu m-a sunat pe pager?

– A zis că a încercat, dar nu răspundeai.

Gina întoarse privirea dinspre fiul ei către Monk, încruntată.

– N-am primit nici un mesaj. Altfel, aș fi telefonat acasă imediat. Știi doar, fir-ar să fie.

Monk îi puse o mână pe umăr.

– Nu te repezi, Gina. Nu te-am acuzat de nimic.

Trăgând adânc aer în piept, Gina încercă să se calmeze.

– Scuză-mă. Și povestește-mi.

– Hai mai întâi să-l culcăm pe Doug în pat. I-au recomandat niște pastile contra durerii. De cum am ajuns acasă, i-am dat să înghită una, așa că probabil va dormi până dimineața, dar ne va fi mai ușor să stăm de vorbă dacă nu ne facem griji că-l trezim.

Repetară ceea ce făcuseră cu Emma, Monk ducându-l cu ușurință pe băiatul care, în doi ani, crescuse prea mult pentru ca Gina să-l mai poată ridica în brațe. Bingo coborî greoi de pe canapea și îi urmă, fără să-l scape pe Doug din privire. O dată ajuns în camera lui, sări pe pat, la picioare, și se instală din nou. Gina fu recunoscătoare când Monk o lăsă singură cu Doug, să-i spună noapte bună și să se asigure că totul era în regulă.

Doug dormea adânc, trezindu-se doar atâta cât să bâiguie un răspuns neinteligibil la sărutul pe care i-l depuse pe frunte. Gina rămase așezată, privindu-i un moment ridicările și coborârile ritmice, regulate, ale pieptului. Ce-ar fi făcut dacă rana era mai gravă? Își apăsă vârfurile degetelor peste gură, închizând ochii, îngrozită de acest gât.

Ar fi trebuit să fie prezentă. Nici măcar nu dorise să iasă în oraș. Dar Robert cumpărase deja biletele și rezevase locurile la restaurant. Nu avusese nici o soluție de a refuza elegant. Aceasta era pedeapsa pentru că-l pusese pe Robert și amabilitățile de societate mai presus de copiii ei.

Amintindu-și că Monk o aștepta, se ridică fără tragere de inimă, ezitând să se îndepărteze fie și doar atât de puțin de fiul ei. În drum spre living, se opri să-și ia poșeta de pe măsuța din hol. Când intră, îl văzu pe Monk în ușa sufrageriei, cu două pahare de vin.

Privindu-i poșeta, Monk arcui o sprânceană.

– Pleci undeva?

– Vreau să-mi verific pagerul, să văd dacă nu mi s-a oprit, răspunse Gina, desfăcând fermoarul genții.

– Stai jos.

– O să stau. Un moment doar... începu ea să-și caute pagerul prin poșetă.

– Stai acum.

La auzul tonului autoritar, Gina ridică privirea, clipind din ochi surprinsă.

– Poftim?

– Gina, am văzut gips mai colorat decât obrajii tăi în seara asta. Te rog. M-aș simți mult mai bine dacă te-ai așeza.

– N-am nimic, Monk. Îți promit că nu-ți voi leșina în brațe, se ivi pe buzele ei un zâmbet trist. Sunt mai puternică decât am fost cândva.

Expresia lui se înăspri.

– Fă-mi hatârul.

Vorbea cât se putea de serios. Mișcată de îngrijorarea lui, Gina își luă poșeta pe canapea și se așeză. Monk împăturse

pledul și îl pusese la loc, pe spătar. Duse paharele pe măsuța de cafea și le puse pe tăblie, apoi se așeză lângă ea.

Neputând găsi pagerul, Gina deșertă pe masă conținutul poșetei.

– Nu-i aici. De ce nu-l am la mine?

Reveni cu gândul în trecut, încercând să-și aducă aminte când îl văzuse ultima oară. Își schimbase poșetele, pentru că geanta obișnuită de zi nu se asorta cu actuala ei ținută. Se vedea pe sine punându-și înăuntru portofelul, pudriera, rujul, peria de păr...

– Of, fir-ar să fie!

Închise ochii, strângându-și pumnii; era vina ei.

– Fir-ar al dracului să fie!

– Gina, dacă am de ales între a te lua la palme ca să-ți treacă istericalele și a te lăsa să leșini, cred că aș prefera a doua variantă, remarcă sec Monk.

Deschizând ochii, îl privi fără expresie.

– Ce?

Monk ridică unul dintre pahare și i-l întinse.

– Poftim. Bea de-aici și spune-mi acum ce s-a mai întâmplat.

Gina luă cu un gest mașinal paharul din mâna lui, ținându-l între palme.

– Nu mi-am pus pagerul în poșetă. Nu mai încăpea și mi-am zis că oricum n-aveam nevoie de el. În fond, continuă ea, cu o voce plină de ironie, nu așteptam nici un apel de la clienți, iar copii erau în siguranță acasă, cu Angela.

Își privi un moment vinul, posomorâtă, apoi ridică paharul și trase o dușcă.

– Adică vrei să spui că o seară întreagă, patru ore încheiate, te-ai aflat în situația ca propriii tăi copii să nu te poată căuta?

În glasul lui Monk se simțea neîncrederea.

– De acord, urmă el, aranjaseși să-i lași în grija cuiva de încredere, dar cu toții știm că nimeni nu poate înlocui o mamă. Care altă persoană ar putea vreodată să se uite la televizor împreună cu ei, să le toarne un pahar de suc sau să aibă grijă să se culce la timp, așa cum faci tu? Iar tu nu le-ai fost alături.

Clătinând încet capul, țistui din limbă.

– Cred că, după figura asta, ești cam cea mai denaturată mamă pe care am întâlnit-o în viața mea.

Gina știa că încerca s-o tachineze, ca să-i alunge sentimentul de vinovăție, dar o durea auzind cum îi minimaliza sentimentele. După toate prin câte trecuse în seara aceea, era aproape prea mult. O usturau ochii și-și mușcă buza de jos cu putere, până fu sigură că-și ținea în frâu lacrimile.

Luă o înghițitură de vin, ca să se calmeze, și în sfârșit îi susținu privirea.

– Dacă mă iei așa, parc-aș fi o proastă.

Mâna lui se întinse să-i cuprindă obrazul în căușul palmei.

– Nu, iubito, nu ești proastă. Nu asta am vrut să spun.

Îi răsfiră părul cu degetele, liniștitor, iar Gina pierdu pentru o secundă șirul conversației.

– Nu ești decât puțin cam prea conștiincioasă.

Gina privi fascinată un mușchi care tresărea pe obrazul lui. Când Monk își retrase mâna, simți o undă de regret. El se aplecă înainte, cu coatele rezemate pe genunchi, ținând relaxat paharul în ambele mâini.

– Gina, copiii tăi sunt îngrijiți și iubiți. O știu și ei. Ai dreptul la o viață personală. Și pe asta o știu. Doug și Emma sunt niște copii inteligenți, bine adaptați, care înțeleg că nu-i poți apăra de toate căzăturile și cucuiele. Dacă încerci, ai să-ți ieși din minți.

– Poate nu chiar de toate, dar pe Doug l-aș fi putut scuti măcar de căzătura asta.

– Ce te face s-o crezi? Doar îl lași să umble cu bicicleta, nu?

– Da, dar...

– Alergi pe lângă el, ca să-l prinzi când cade?

La gândul acestei imagini aiurite, buzele Ginei se arcuiră într-un ușor surâs.

– Evident că nu.

– Atunci, m-am liniștit. Astă seară i-am povestit lui Doug cum mi-am rupt brațul într-un accident de skateboard, la treisprezece ani. Știi unde era mama mea, când am pățit asta?

Gina clătină din cap.

– Acasă, cocea fursecuri cu ciocolată.

Îi scăpă un mic hohot de râs. Monk zâmbi și el.

– Perfect. Văd că-mi înțelegi argumentul.

– Da, îl înțeleg.

Mai luă o înghițitură de vin, apoi oftă.

– Bine, acum m-am calmat. Spune-mi cum a fost cu accidentul lui Doug.

În timp ce Doug îi explica detaliile, Gina se gândi cât de recunoscătoare îi era că fusese disponibil. Cu excepția tatălui ei, Doug n-ar fi avut atâta încredere în nimeni.

– A suferit o fractură necominutivă, preciză Monk. Medicul nu prevede nici un fel de probleme. Mi-a dat o foaie cu instrucțiuni bătute la mașină, pentru tine, și niște pastile, dacă Doug are dureri.

– Spuneai că i-ai dat deja o pilulă. Când ați ajuns acasă, îl durea brațul?

– Mda, îl cam durea.

– Of, sărăcuțul de el, murmură Gina, cu fruntea încrețindu-i-se de îngrijorare.

– Nu foarte rău, se grăbi Monk s-o liniștească. Am vrut doar să mă asigur că va dormi bine la noapte. Probabil că, mâine dimineață, de alte pastile n-o să mai aibă nevoie. Dacă are, doza e scrisă pe flacon.

– Unde le-ai pus?

– În bucătărie. De asemenea, trebuie să dai telefon și să stabilești o vizită medicală. Dacă ai vreo întrebare, doctorul a spus că-l poți căuta oricând.

– Îți mulțumesc, Monk. Ești o comoară la casa omului.

Începea să se relaxeze. Copiii ei erau la loc sigur, în paturile lor, iar băiatul avea să se simtă bine. Își ridică picioarele, strângându-le sub trup, pentru a se așeza mai comod pe colțul canapelei.

Monk îi aruncă o privire piezișă, peste umăr.

– Mi s-a spus în multe feluri la viața mea, dar așa, niciodată.

– Te rog, fără false modestii. Pe moment, nu-mi vine nici un cuvânt mai apropiat de ceea ce simt.

– False modestii? arcui Monk sprâncenele. Cine, eu? Haide, credeam că mă cunoști mai bine.

Gina râse.

– Ai dreptate, te cunosc. Ce mi-o fi trecut prin minte?

Își bău restul de vin și întinse paharul.

– Îmi mai torni unul?

Monk se ridică în picioare și-i luă paharul, o dată cu al său. În lipsa lui, Gina își rezemă capul de spătar și închise ochii. Era plăcut să nu facă altceva decât să stea așezată, lăsându-se în voia gândurilor. Cu grijile copiilor și ale carierei, nu dispunea de multe momente când o putea face.

– Să te duc și pe tine în pat?

Ridicând capul, Gina deschise ochii. Asta, *da*, idee interesantă. Și la care era mai bine să nu se gândească. Dar totuși...

Își amintea de unele dintre femeile cu care îl văzuse pe Monk, în urmă cu ani de zile. Întotdeauna fuseseră niște ființe senzuale și frumoase, care o făceau să se simtă aproape invizibilă. De-atunci, îi crescuse încrederea în sine, dar curiozitatea feminină o făcea să se întrebe la ce nivel o plasa Monk.

Zâmbi, întinzându-se, prilej cu care fanta fustei i se săltă mai sus pe coapsă.

– Nu mi-e somn. Mă relaxam doar.

Fu încântată și destul de mândră să vadă cum coborî privirea lui Monk spre cei câțiva centimetri de piele pe care-i dezvăluise fusta. Atenția lui îi cutreieră trupul în lung, oprindu-se un moment la câtimea de brazdă dintre sâni, vizibilă în penumbră prin decolteul dintre reverele jachetei. În momentul când ochii li se întâlniră, respirația începuse să i se scurteze. Monk își îngustă ochii, speculativ, iar Gina își dădu seama că se juca, aproape, cu focul.

Își schimbă poziția, trăgându-și poalele fustei în jos. Ce-i trecuse prin cap? Luă paharul cu vin din mâna lui Monk.

– Mulțumesc.

Sorbi scurt și, evident, înghiți pe-alături.

– Ușurel.

Monk se așeză lângă ea, bătând-o pe spate. Gina ridică o mână, ca să se sprijine, inspirând adânc.

– Mi-am revenit.

– Perfect. Mi-am făcut porția de urgențe pe seara asta, se rezemă el pe spate, întinzându-și brațul de-a lungul canapelei, cu celălalt cot sprijinit pe genunchi. Și, povestește-mi cum a fost seara ta. Te-ai simțit bine cu Robert?

– De unde știi că am fost cu Robert?

– Mi-a spus Doug. Și v-am auzit la ușă.

– A, da. Da, am avut o seară foarte plăcută.

Auzindu-și unda de îndârjire din propria voce, se întrebă pe care dintre ei doi încerca să-l convingă.

– Dar...?

– Dar ce?

– O seară foarte plăcută?

În glasul lui se simțea amuzamentul.

– Dar nu păreai tocmai entuziasmată.

Buzele Ginei se subțiară de iritare.

– Am avut o seară foarte plăcută. Robert m-a invitat la „Azzura Point".

Restaurantul fusese declarat recent unul dintre cele mai elegante din San Diego. Spera ca Monk să fie impresionat, cum se cuvenea.

– Mâncarea a fost delicioasă.

Monk râse scurt.

– La prețurile alea, e și cazul.

Ochii ei se îngustară.

– După masă, am văzut spectacolul cel nou de la „The Lamb's Players Theatre".

– Bunișor?

Gina îl studie. Își stăpânea cumva un căscat?

– Foarte bun, se răsti ea.

– Atunci, îmi însușesc critica, ridică Monk paharul, într-un toast. Pentru o întâlnire sclipitoare, plină de distracții.

În ton i se simțea sarcasmul. În timp ce ducea paharul la gură și bea, Gina rezistă tentației de a i-l turna pe-al ei în cap.

Monk se trase mai jos pe canapea, cu capul rezemat de spătar și picioarele întinse pe măsuța de cafea.

– Ia spune-mi ceva. Chiar trebuie să mergi mâine cu noapte-n cap să vizitezi o casă?

Privirea lui oblică o înștiința că fusese deja prinsă cu minciuna.

Gina purtă o scurtă luptă cu ea însăși.

– Nu, recunoscu ea în cele din urmă, fără tragere de inimă.

– Mă așteptam, replică Monk, cu o expresie mult prea îngăduitoare.

– Și cum ți-ai dat seama, mă rog?

Își întoarse capul spre ea, alene, cu un zâmbet.

– Fiindcă suna ca o scuză, chiar și pentru mine.

O mai măsură o dată cu privirea.

– Se vede clar că acestui Robert îi lipsesc anumite talente. Ai ținuta prea ordonată.

– Prea ordonată?

– Nu arăți ca o femeie care a fost smotocită cu dragoste.

Gina făcu ochii mari, șocată.

– Poftim?

Continuă s-o privească, zâmbind vag, amuzat.

– O seară măreață ca asta ar fi trebuit să se încheie în pat. Tu arăți de parc-ai fost la un ceai cu regina Angliei. Dacă Robert însemna cu adevărat ceva pentru tine, acum ai fi arătat cu totul altfel.

– Înțeleg. Și cum arăt de fapt?

Răceala din vocea ei ar fi trebuit să-l umple de degerături, dar zâmbetul lui Monk se lăți, în timp ce-și arcuia poznaș o sprânceană.

– Ești sigură că vrei să auzi?

– A, în orice caz, îl invită ea, cu o ironie tăioasă. Poate reușesc să profit și eu de pe urma cunoștințelor tale, vizibil superioare, în domeniu.

– Nu încape nici o îndoială

Monk o parcurse rapid cu privirea.

– Bun, deci s-o luăm de sus în jos. Când ai intrat, aveai părul pieptănat impecabil. Înainte de a încerca să ți-l smulgi din cap, mai bine zis. Un îndrăgostit ți l-ar fi răvășit cu degetele, te mai ciufulea și el un pic.

– De unde știi că nu m-am pieptănat pe urmă?

Monk îi aruncă o privire sardonică, urmând, ca și cum nici n-ar fi auzit-o:

– Pe urmă, ochii. Prea tăioși, prea alerți. Ar fi trebuit să fie ușor cârpiți, cu pleoapele îngreunate. O partidă bună de sex trage femeia la somn.

Gina își dădu ochii peste cap, neîncrezătoare.

– Tu m-ai întrebat, îi aminti el. Apoi, gura.

Clătină din cap.

– Mult prea strânsă. Dacă erai sărutată ca lumea, de multe ori, ai fi avut buzele tumefiate. Poate chiar și mușcate, pe ici, pe colo.

Dintr-o dată, Gina își simți buzele uscate. Nici în ruptul capului n-avea să și le lingă. Nu voia să-i dea o asemenea satisfacție.

Monk miji ochii, spre gura ei.

– Barem te-a sărutat, o dată, acolo? Mai ai ruj pe buze. Nici măcar nu e mânjit.

– Sigur că m-a sărutat!

– Pe obraz? ridică el din umeri. Vai, ce drăguț!

Luă o înghițitură de vin, continuând s-o măsoare cu ochii aceia albaștri și cunoscători cărora părea să nu le scape nimic.

– Aici, continuă el, ridicând o mână pentru a trece ușor cu degetul în lungul gâtului, peste stern, până în locul unde se întâlneau reverele, aici ar fi trebuit să fii puțintel înroșită.

Neașteptata lui atingere îi smulse o mică exclamație. Locul dintre sâni, unde o atinsese se înfierbântase de emoție senzuală. Parcă vârful degetului lui ar fi fost jarul unei țigări.

– Când ai intrat pe ușă, arătai rece ca alabastrul, comentă el, neluându-i în seamă reacția. Nu roșie ca bujorul.

Și îi făcu cu ochiul.

Gina îl privea fix, electrizată de acest inventar al stării ei. Ochii lui coborâră asupra sânilor și, spre groaza ei, își simți sfârcurile întărindu-se sub efectul acestei priviri. Monk îi zâmbi complice.

– Să mai continuu?

– Nu!

Dumnezeu știa ce-avea să spună mai departe.

– Deja ai spus destul. Am prins ideea.

– Sper. Oricum, e clar că tipul te lasă rece.

– Asta nu te privește!

De ce îl înfrunta? În fond, îi dădea dreptate!

– Crezi tu că nu mă privește? se aplecă Monk, luându-i paharul din mână, după care îl puse împreună cu al lui pe masă.

Primii fiori de alarmă accelerară pulsul Ginei.

– Ce faci?

Capitolul 8

Monk se aplecă spre ea și-i ridică bărbia o idee mai sus, apoi își coborî gura peste a ei. Gina văzu sărutul apropiindu-se, știind că putea să protesteze și că Monk s-ar fi oprit imediat. Ceva o ținea însă în loc, o nevoie păcătoasă, interzisă, nerecunoscută până în acel moment, de a ști ce-ar fi simțit dacă o săruta cu adevărat – un sărut pasional, nu o diversiune ca să-i alunge grijile.

Acest sărut nu mai cerea un răspuns. Îl obliga. Gura lui era dură, mâna de pe gât o încătușa subtil, împiedicând-o să se retragă.

Limba lui Monk îi atinse buzele, iar Gina le deschise, cu un geamăt. Din gâtlejul lui răsună un mârâit gros de mulțumire, înainte de a-i cuceri gura complet, catapultând-o într-o clipă la un nivel al excitației de-a dreptul șocant.

Gina îl cuprinse cu brațele pe după gât și se ținu strâns, în timp ce el o săruta pe gură fără milă. Nu opuse nici o rezistență, oferindu-i doar și mai mult, întâmpinându-i limba cu a ei.

Monk se opri un moment, apoi o strânse la piept, pentru a o săruta și mai apăsat. Un fior de dorință o străbătu, când mâna lui se strecură în jos. Palma îi cuprinse sânul, iar Gina gâfâi, arcuindu-se neputincioasă.

Când Monk repetă mângâierea, ea scânci, împingându-și sânul în mâna lui.

Obrazul lui aspru, lipit de pielea feței ei, n-o făcea decât să fie și mai conștientă de masculinitatea lui. Dar gura stăpânitoare o scutea de a vorbi, de a trebui să recunoască în sfârșit cât de mult îl dorea. Se arcui și mai tare, încercând să se apropie. Cu un murmur, Monk o împinse în jos până ajunse culcată pe perne, și-i acoperi trupul cu al lui, după care o sărută iar.

Greutatea lui, mușchii tari care o striveau pe canapea nu reușeau decât să-i întețească și mai mult dorința, dar fusta strâmtă o împiedica să-și desfacă picioarele în fața dulcii atingeri pe care o căuta cu atâta dor.

Monk își desprinse gura de a ei, mormăind, și-i împinse fusta în sus, aproape până-n talie, după care îi despărți coapsele cu genunchiul. Se instală între picioarele ei, cu erecția totală apăsându-i blugii. Își legănă șoldurile o dată, iar Gina scânci, fulgerată de voluptate.

Se repezi din nou, întâmpinat de arcuirea ei, pierdută în puterea senzuală a ritmului cu care se mișca. Înnebunită, Gina își depărtă și mai tare picioarele, ridică șoldurile și mai sus.

Închise ochii, abandonându-se în voia senzației erotice a trupului lui Monk peste al ei. Apoi, dintr-o dată, toți mușchii i se încleștară strâns, chiar înainte de a ajunge la un orgasm zdrobitor, care o făcu să-i strige numele.

Monk continua s-o strângă la piept, încercând disperat să-și controleze propria nevoie de eliberare. Ce naiba se întâmplase? Ultima oară se mozolise pe o canapea în adolescență. Nu voise să ajungă atât de departe. Nu dorise decât să-i arate Ginei ce anume vedea – că era o femeie caldă, cu reacții normale, care s-ar fi irosit degeaba cu o moluscă rece ca Robert. Dar situația îi scăpase de sub control.

Se concentră să se calmeze, ascultând respirația cutremurată a Ginei. Înălțându-se pe coate, încercă s-o privească, dar ea rămase cu capul întors în altă parte, evitându-i ochii.

Îi luă bărbia în palmă și o întoarse cu fața spre el.

– Gina, uită-te la mine.

În sfârșit, Gina ridică privirea, întâlnindu-i ochii doar o clipă, înainte de a și-i muta iar. La naiba! Nici nu fusese sigur ce-avea să vadă în ochii ei. Era pregătit pentru furie, șoc, indignare chiar. Expresia ei stânjenită îl luă prin surprindere.

O scutură ușor de bărbie.

– Ce dracu', Gina, uită-te la mine odată!

Cu un ofat, îl privi în cele din urmă.

– Chiar trebuie?

– La un moment dat, tot va trebui, așa că mai bine fă-o acum. Iubito, nu ai absolut nici un motiv să te simți jenată. Văd clar că ești stingherită, dar nu sunt sigur de ce.

Dădu să-i răspundă, apoi ezită, întorcându-și capul într-o parte, pe pernă.

Continua să stea întinsă sub el, cu trupul gingaș și vulnerabil, ținându-l între coapsele ei mătăsoase. Lui Monk îi

trecu prin minte că, probabil, această poziție nu le ușura deloc discuția. Nici tensiunea lui sangvină.

Se săltă de deasupra Ginei și luă paharele cu vin, întinzâ-du-i-l pe al ei.

– Poftim. În clipa asta, s-ar putea să-ți prindă bine.

Gina se ridică și, stând în capul oaselor, își răsfiră părul cu o mână tremurătoare. Dădu să ia paharul, apoi își dădu seama că fusta îi rămăsese ridicată pe șolduri. Cu o privire fulgerătoare, de jenă, spre Monk, trase tivul în jos, netezind cu grijă cutele.

Monk înțelese că trăgea de timp și o așteptă cu răbdare. Într-un târziu, Gina ridică privirea și acceptă paharul de vin din mâna lui, murmurând:

– Mulțumesc.

Dând din cap a încuviințare, o privi cum își făcea de lucru cu piciorul paharului. În ceea ce-l privea pe el, aveau să poarte acea discuție, indiferent dacă ea o dorea sau nu.

– Timpul a trecut, Gina. Vorbește-mi.

Gina luă o sorbitură de vin, umezindu-și buzele.

– Nici nu știu ce să spun.

Își studie paharul, apoi îl privi cu o expresie abătută.

– Dumnezeule, Monk, te-am luat cu asalt. Ca o domnișoară bătrână, hămesită după sex. Nu-mi vine să cred, cum am fost în stare să mă comport. Fie și doar ca reacție. Niciodată n-am mai...

Privirea îi devie peste umărul lui, în timp ce trăgea aer în piept.

– Mă rog, înțelegi... Niciodată n-am mai făcut una ca asta, clătină ea din cap, concentrându-se iarăși asupra vinului. Nu știu ce s-a întâmplat.

Pe buzele lui tresări un zâmbet.

– Ai avut un orgasm pârjolitor.

Gina îi aruncă o privire piezișă, dar nu răspunse.

Era frumoasă – îmbujorată, răvășită și încă nu prea sigură pe sine. Arăta exact așa cum îi spusese Monk că ar fi trebuit să arate când intrase în casă. Totuși, probabil că în acel moment n-ar fi fost prudent s-o menționeze.

– Mai întâi, nu m-ai luat cu asalt. Îmi amintesc, pare-mi-se, că eu am fost cel care te-a sărutat.

– Poate că tu ai început, dar...

O țintui cu o privire directă. Gina închise brusc gura, făcându-i semn să continue.

Saisfăcut, Monk reluă de unde se întrerupseseră:

– După cum spuneai, eu am început. Te-ai așteptat să mă plâng, sau să am o părere mai proastă despre tine fiindcă ai reacționat normal? Doamne, Gina, ai fost minunată.

Ochii mari pe care îi întoarse spre el erau plini de neîncredere.

Alegându-și cu nespusă grijă cuvintele, Monk încercă din nou.

– Iubito, faptul că mi-ai răspuns așa denotă o încredere deplină. Dacă nu te simțeai în siguranță cu mine, după sărut nu s-ar mai fi întâmplat nimic.

Expresia ei îl anunță că încă mai avea îndoieli, dar era dispusă să se lase convinsă.

– Gina, să terminăm cu fleacurile. A fost plăcut – și te-ai lăsat în voia senzației. Se pare că nu mi-am pierdut dibăcia, adăugă, înfumurat.

– Hai, te rog, bolborosi din gâtul ei un mic hohot de râs. Ar fi trebuit să m-aștept că așa vei privi totul, zâmbi ea, cu amărăciune.

Zâmbetul lui Monk se șterse, înlocuit de o expresie mai gânditoare.

– Mda, ar fi trebuit, Gina, acum s-ar cădea să-ți spun că-mi pare rău pentru cele întâmplate, dar nu pot face așa ceva nici mort. Tot ce pot e să-ți promit că n-o să se mai repete.

– Nici o grijă. Să punem doar totul pe seama...

Buzele i se arcuiră, în timp ce ridica ușor din umeri.

– ...a prea mult vin din partea mea, și prea mult testosteron dintr-a ta.

Monk se strâmbă.

– Chestia cu testosteronul nu mă deranjează, dar n-ai putea măcar să te prefaci că ai fost copleșită de irezistibila mea sexualitate masculină, în locul Chardonnay-ului?

– Dacă asta te face mai fericit... zâmbi Gina.

Redevenind serios, Monk învârti paharul între palme, cu gândul la tot ce se întâmplase, apoi o privi în ochi.

– Serios acuma, Gina, pun mare preț pe prietenia noastră. Povestea asta o să creeze cumva probleme?

– Nu și dacă n-o lăsăm noi.

Dacă așa prefera, avea să-i satisfacă dorința. Buni amici. Avea îndoieli că putea merge prea mult timp, dar era de acord să încerce. Să încerce să nu-și amintească gustul ei dulce, felul cum se arcuise dornică sub mâinile lui, sunetul numelui său din gâtul ei, în momentul orgasmului. Avea să încerce, dar nu-și făcea prea mari speranțe.

* * *

– Monk! Fii atent la mine!

Monk ridică privirea dinspre hamburgerii pe care-i frigea la grătar, tocmai la timp pentru a o vedea pe Emma sărind de pe marginea piscinei. Gina stătea în apă, gata s-o prindă dacă era necesar, dar Emma ieși singură la suprafață, cu un zâmbet mândru.

– M-ai văzut? întrebă ea, surescitată.

Îi zâmbi și el.

– Mhm, te-am văzut. O s-ajungi o peștoaică în toată regula.

Îi invitase pe Gina și copii să facă baie în piscină ori de câte ori aveau timp, iar acum Gina o învăța pe Emma să înoate. Vedea clar ce progrese făcuse în doar cele trei vizite la care asistase.

– Mare scofală, mormăi Doug din locul unde stătea așezat, fără să dea atenție GameBoy-ului pe care-l ținea în poală, cumpărat de Gina pentru că nu putea intra în apă. Să fi văzut de ce ghiulele sunt eu în stare.

În cea mai mare parte a lunii care trecuse, Doug abordase cu fair-play problema gipsului, dar în această după-amiază se vedea clar că avea draci.

Era cea mai călduroasă duminică de până atunci, în cursul acelui an, amintindu-le că vara avea să sosească în curând, iar Monk știa că Doug tânjea să se joace în apă. Deși înțelegea situația, îmbufnarea băiatului începea să-l obosească. Doug stătea prăvălit într-un șezlong, plângându-se cât se plictisea tuturor care erau destul de aproape ca să-l audă.

– Doug, hamburgerii sunt aproape gata. Ce-ar fi să te duci la piscină ca să le anunți pe mama ta și Emma?

Băiatul oftă zgomotos și se săltă din șezlong.

– Biiine...

Fără să se grăbească, porni cu pași târșiți spre marginea bazinului, pentru a transmite mesajul.

Monk îl privi cum se îndepărta, clătinând din cap. Răbdarea Ginei părea nemărginită, dar a lui dădea semne de epuizare. Ținea la Doug și nu voia să primejdiuiască prietenia tot mai strânsă dintre ei, dar băiatul era o pacoste. Buck ar fi rezolvat sumar problema unui asemenea comportament, își spuse el.

Gina și Emma veniră grăbite spre scaunul unde-și lăsaseră lucrurile și luară două prosoape. Era o zi caldă, dar briza înfrigura cu repeziciune pielea udă. Gina scutură un prosop mare și roz, desfăcându-l, și o înveli cu el pe Emma, care râdea.

Râse și ea, cu acel chicotit gutural complice care întotdeauna băga în viteză imaginația lui Monk, înainte de a-i da drumul fetiței pentru a se șterge și ea rapid. Părul ud îi stătea lins, făcându-i ochii să pară și mai mari. Firele aurii țesute în materialul portocaliu ca șerbetul al costumului de baie întreg sclipeau în razele soarelui, atrăgând atenția spre curbele sânilor și ale șoldurilor. Croiala decoltată dezvăluia o pereche de picioare mai lungi decât le crezuse Monk. Numai exercițiile fizice regulate le puteau menține atât de lucioase și tonifiate.

Briza răcoroasă îi întărea sfârcurile, ceea ce Monk n-avea cum să nu observe. Își îngădui o privire lungă de admirație, apoi reveni cu atenția spre hamburgeri.

Putea să se controleze. La urma urmei, se întâlniseră de mai multe ori, în ultima lună, fără să sară scântei sexuale. Desigur, jăraticul continua să ardă mocnit, dar Monk era stăpân pe situație.

Abia dacă-l descumpănise cât de cât prima vizită a Ginei cu copiii la piscină. Văzând-o în acea invitație la păcat pe care ea o numea costum de baie, petrecuse mult timp răcorindu-se în apă, dar o scosese cu bine la capăt.

Și, săptămâna trecută, când încheiase formalitățile de cumpărare a casei, sărbătorise ocazia invitându-i pe toți trei la pizza și jocuri video. Nici o problemă. Ignorarea felului cum strângeau jeanșii posteriorul Ginei nu fusese mai mult decât o provocare interesantă.

– Mmm, da' bine mai arată.

Gina se oprise lângă el, privind burgerii de pe grătar, cu prosopul înnodat în jurul șoldurilor. Ținea în mâini un platou cu chifle.

– Cred că acum sunt fripți perfect.

Monk începu să culeagă hamburgerii cu o spatulă, depunându-i pe câte o chiflă.

– Totul e gata. Haideți să mâncăm.

Gina duse platoul pe masa de grădină, unde puseseră deja farfuriile de carton. Pe o tavă mare se aflau roșii, castraveciori, salată verde și ceapă tăiată, în ideea ca fiecare să se autoservească din garnituri.

Se așezară, iar Monk tocmai începuse să-și îngrămădească murături pe burger, când îl opri glasul smiorcăit al lui Doug.

– Pe ăsta e maioneză, spuse el acuzator, fără a se adresa cuiva anume.

– Este, într-adevăr. Îți place maioneza, îi aminti Gina.

– Ba nu-mi place.

– Săptămâna trecută, îți plăcea.

După cum îi suna vocea, Monk simți că până și acea rezervă nesfârșită de răbdare era pe terminate.

– E, nu știu. Nu pot s-o sufăr, răspunse bosumflat băiatul.

Monk își impuse să nu se amestece. Problema îi privea pe Gina și fiul ei. Strângând din dinți, se concentră să aleagă o felie de roșie pentru hamburger.

– Și carnea e prea arsă, se plânse Doug. Știi că nu-mi plac hamburgerii așa de fripți.

– Îmi pare rău că nu-s pe placul tău, replică Gina, cu o politețe răspicată. Oricum, asta avem la cină.

– Bine! Atunci, eu nu mănânc, își împinse Doug farfuria la o parte, încrucișându-și brațele pe piept.

Asta le puse capac la toate. Monk își trânti chifla peste hamburger și se ridică brusc în picioare. Îl țintui pe Doug cu un deget.

– Tu, vii cu mine în casă. Imediat.

Cei trei se holbară la el, vizibil șocați.

– Monk, începu Gina, cu o expresie încurcată pe față. Sunt sigură că...

Monk clătină din cap spre ea, apoi se întoarse către Doug. Așteptă, iar băiatul se ridică în cele din urmă, greoi, de pe scaun. Monk porni spre ușă, în timp ce Doug își potrivea pasul lângă el.

În casă, Monk îi puse o mână pe umăr, conducându-l nu prea blând spre scară.

– Stai jos.

Doug se supuse, dar Monk îl mai lăsă să fiarbă în suc propriu câteva minute, înainte de a vorbi:

– Ți-a fost greu s-o vezi pe Emma jucându-se numai ea în piscină, așa-i?

Băiatul îl privi surprins. Era clar să se aștepta la ceva mai rău.

– Mda, făcu el, pe un ton bănuitor.

– Părea să se distreze nemaipomenit, cu mama ta. Pariez că ai fi vrut să fii și tu acolo.

– Mhm, se destinse Doug, în fața înțelegerii lui Monk.

– Și, pentru că nu puteai intra în apă, te-ai enervat.

Așteptă un moment, iar Doug confirmă, dând din cap.

– Cine e de vină că ți-ai rupt brațul, mama ta sau Emma?

Simțind nisipurile mișcătoare, băiatul șovăi.

– Doug?

Gura i se răsfrânse cu nemulțumire și oftă.

– Nici una.

– Atunci, e cinstit să te înfurii pe ele fiindcă tu ai brațul în gips și nu poți face baie până nu ți-l scoți?

– Cred că nu.

– Și dacă te porți așa de nesuferit încât le strici tuturor celorlalți ziua, chiar ai să te simți mai bine?

Doug își privi picioarele, mișcându-și degetele goale.

– Nu.

Vorbise atât de încet, încât Monk trebui să facă un efort pentru a-l auzi.

– Mai e nevoie să-ți spun că purtarea ta de azi lasă mult de dorit?

Băiatul ridică un moment ochii, apoi reveni cu privirea spre picioare, clătinând din cap.

– Deci, ce ai de gând?

Întrebarea îl prinse vizibil pe nepregătite. Clipind din ochi, Doug stătu pe gânduri.

– Ăă, să fiu cuminte?

– Cuminte, e bine, fu Monk de acord. Altceva?

Se încruntă un moment, apoi ridică din umeri, nedumerit.

– Ce-ai zice să-i ceri iertare mamei tale că ai fost nepoliticos cu ea?

La auzul acestei propuneri, Doug își trase capul între umeri, strâmbându-se.

– Hai, mă Monk...

– Ți-e frică să-i spui că-ți pare rău?

– Aiurea.

– Perfect, fiindcă un bărbat adevărat nu se teme să recunoască, atunci când e nesimțit. Azi ai fost cam nesimțit, băiete. Hai înapoi, s-o dregem.

Doug își mușcă buza, apoi îl privi resemnat, ridicându-se.

– Vino, îi ciufuli Monk părul, cu un zâmbet. N-o să fie așa de nasol pe cât crezi.

Revenind lângă Gina și Emma, Doug mormăi o scuză neclară, dar sinceră. Gina îi răspunse cu îmbrățișarea la care Monk se așteptase și, cu toate că băiatul se foi, chipurile jenat, era clar că se bucura să fi reintrat în grațiile ei.

În timp ce se așeza din nou la masă, îi aruncă lui Monk o privire întrebătoare. Monk dădu din cap aprobator, făcându-i cu ochiul. Zâmbetul ușurat pe care Doug încercă să și-l ascundă după hamburgerul luat fără nici un protest îl făcu pe Monk să surâdă și el.

* * *

Hormoni. Nimic mai mult. Îi bântuiau prea mulți hormoni prin organism, fără a avea unde să se ducă. Și îi afectau liniștea sufletească. Evident, totul era numai din vina lui Monk.

După Buck, prin patul ei nu mai trecuse nici un bărbat. Nu rămăsese celibatară din cine știe ce motive nobile. Cumva, se părea că nici unul nu meritase efortul.

Își făcuse griji să nu fi fost ceva în neregulă cu ea. N-ar fi fost normal să-și dorească o viață sexuală? Până la urmă, se hotărâse să nu-și mai bată capul. N-avea nevoie de sex. Nu întreținea relații intime. Care era problema?

Înainte, treceau zile întregi în care abia dacă se gândea la acest subiect. Acum, nici nu se mai putea gândi la altceva. Toate păreau să-i amintească de același lucru.

Afișele de reclamă la cel mai recent film de la cinematograful orașului reprezentau cuplul de eroi în momentul unei îmbrățișări toride. Televiziunea – cu interminabilul ei bombardament de aluzii, duble înțelesuri și secvențe erotice care întreceau măsura – nu-i lăsa nici ea răgaz. Până și spoturile publicitare erau încărcate de conotații sexuale. Iar revistele păreau adevărate câmpuri de mine.

Chiar în ajun, răsfoind una, dăduse peste un articol care făgăduia s-o ajute pe orice femeie să-și îngenuncheze bărbatul. Citise toată parascovenia, deși n-o interesa cu adevărat.

Și-apoi, perechile. Dintr-o dată, părea înconjurată numai de cupluri – ținându-se de mână, îmbrățișându-se, sărutându-se, schimbând priviri mocnite peste masă, în cafeneaua ei favorită. Sexul se simțea în aerul îmbălsămat de primăvară, la fel de deslușit ca parfumul bobocilor de iasomie proaspăt înfloriți.

Trebuia să înceteze. Gina se gândea cu jind la liniștea ei sufletească dinainte, la acea mulțumire binecuvântat de neștiutoare.

Probabil că nu era sănătos ca toate acele tensiuni sexuale să se acumuleze așa, fără nici un debușeu. Presiunea o scotea din minți. Avea nevoie de o aventură dogoritoare, care să le ardă pe toate, eliminându-i-le din organism. Poate că nu era necesară decât o singură noapte de pasiune fierbinte – dacă o petrecea cu omul potrivit.

Luă invitația cu chenar aurit care o aștepta de trei săptămâni în teancul de corespondență, bătând cu colțul acesteia în birou, gânditoare. Ajungând la o decizie, ridică receptorul și formă un număr.

I se răspunse de la primul apel.

– VS-41, comandorul Jamieson la aparat.

Gura Ginei se uscă. Ar fi trebuit să facă o repetiție înainte de a-l suna.

– Alo?! insistă Monk, nerăbdător.

Se chinui să găsească un răspuns înainte de a închide.

– Monk. Azi nu zbori?

– A, Gina. Tocmai m-am întors. Ce e?

Gina trase aer în piept, adânc, și se avântă:

– Peste două săptămâni are loc licitația cu dineu și dans a Fundației Școlilor din Coronado. E o mare acțiune pentru colectare de fonduri, la care participă toți cei care sunt cineva în oraș. În plus, fiind pentru o cauză nobilă, e o ocazie excelentă ca să-mi fac relații. Și nu-mi place să merg singură la o asemenea ceremonie. Am nevoie de un însoțitor. Ești disponibil?

La celălalt capăt al firului se lăsă pentru câteva secunde liniștea, timp în care Gina își ținu respirația, cu sufletul la gură, până când în sfârșit Monk răspunse:

– Robert e plecat din oraș?

– Robert și cu mine nu ne mai, ăă, vedem. Nu e o soluție.

Cel puțin, nu pentru partea cea mai importantă a serii, cu siguranță, adăugă ea în gând.

– V-ați certat?

– Nimic dramatic. Știi, ai avut dreptate în privința lui. Mica ta... demonstrație n-a făcut decât să mi-o confirme.

Anunțul ei fu întâmpinat cu o scurtă tăcere.

– Mă bucur să aud, spuse în cele din urmă Monk. Mda, am să te însoțesc. Mai spune-mi o dată când se ține licitația.

Gina lansă o rugăciune de recunoștință spre cer și-i comunică detaliile, avertizându-l că era o ocazie solemnă. Monk o asigură că asta nu punea nici o problemă. Din apropiere se auzi glasul cuiva chemându-l, iar el își luă rămas bun repede, adăugând că aveau să se vadă peste două săptămâni.

Când închise telefonul, Gina nu era sigură dacă inima îi bătea atât de nebunește din cauza fricii... sau a nerăbdării.

Capitolul 9

Gina se privea în oglindă, întrebându-se dacă nu cumva exagerase cu rochia. Coloana prelungă de material tricotat negru i se mula strâns pe trup, în timp ce se răsucea într-o parte și-n alta, pentru a verifica eficacitatea tracțiunilor de abdomen suplimentare cu care se torturase în ultimele două săptămâni. Miji ochii spre imaginea reflectată, sperând ca Monk să-i aprecieze eforturile.

Rochia neagră simplă, fără nici o podoabă cu excepția unei broșe cu strasuri pe corsajul decoltat, îi scotea în evidență tenul deschis și părul arămiu. La urechi avea prinse lănțișoare delicate de strasuri din aceeași garnitură cu broșa, care-i mângâiau gâtul când se mișca.

Analizând efectul sutienului cu cupe care-i avantaja la maximum formele modeste, nu se putea decide dacă să mute decolteul mai sus sau mai jos. Nu voia să arate prea ostentativ. Pe de altă parte, dorea să se asigure că Monk recepționa

mesajul. Alese calea de mijloc, lăsând rochia așa cum era. Dacă Monk o vedea îmbrăcată cu ea și nu pricepea aluzia, atunci era într-adevăr gata să se călugărească.

Se întoarse din fața oglinzii, privind neliniștită prin cameră. La fel ca în restul casei, făcuse și în dormitor o ordine perfectă. Un buchet de crini împodobea scrinul, împreună cu trei lumânări, iar patul era decorat cu cearșafuri proaspăt spălate, peste care pulverizase câțiva stropi de colonie. În sertarul noptierei aștepta un pachețel nou cu prezervative.

Spera că se gândise la toate, spera ca, în momentul seducției, amatorismul să n-o dea de gol. Auzi soneria, iar stomacul îi făcu un salt rapid. Și-l apăsă cu mâna, într-o slabă încercare de a și-l calma, se mai privi o ultimă dată în oglindă, ca să fie sigură, apoi își luă poșeta și se îndreptă spre ușă.

Bingo ajunse acolo înaintea ei, așeptând să vadă cine stătea de cealaltă parte a ușii. Îl mângâie pe cap, dându-i comanda să șadă.

– Să fii cuminte în lipsa mea, băiete. Și să-mi ții pumnii.

Îi deschise lui Monk ușa. Arăta nefamiliar, dar răpitor de chipeș, în uniforma de paradă. Cu siguranță, tunica albă scurtă, pantalonii bleumarin și fireturile de aur nu avuseseră niciodată un efect mai impresionant. Formalismul era atenuat de culorile panglicilor miniaturale ale medaliilor, prinse pe piept, și de licărul vesel din ochi.

Ochi pe care-i încălzea o expresie de admirație masculină pură, în timp ce se aținteau asupra broșei cu strasuri – și a decolteului. Un moment, Ginei i se păru că-i simțea căldura privirii.

– Bună. Ai venit tocmai la timp.

Monk ridică privirea, o expresie reținută ivindu-i-se în ochi. Gina se întrebă dacă nu cumva străfulgerarea pe care o zărise acolo fusese doar o iluzie.

Țuguindu-și buzele, Monk fluieră încet.

– Asta zic și eu rochie.

Gina ieși, încuind ușa în urma ei, cu un zâmbet.

– O iau ca pe un compliment.

O conduse spre Jeep, unde îi deschise portiera, așteptând-o să se urce în mașină. Când văzu la ce înălțime se afla scaunul, Gina se pregăti să-și salte mai sus poalele strâmte ale rochiei, pentru a face pasul necesar.

– Stai o clipă.

Monk o apucă de talie, ridicând-o în mașină. Mâinile lui o țineau strâns, încălzindu-i pielea prin material. O străbătu un fior de nerăbdare, la gândul că mai târziu avea să simtă acele mâini direct pe trup, fără nici un obstacol.

Monk îi dădu drumul, închise portiera și ocoli Jeep-ul, pentru a se așeza la volan. În anul acela, dineul avea loc la Loews Coronado Bay Resort, și parcurseră scurta distanță conversând despre întâmplările din urmă cu două săptămâni.

Gina se ruga ca fleacurile pe care le spunea să aibă șir. La vederea mâinilor lui Monk pe volan, a tendoanelor flexându-se când schimba vitezele, i se risipeau toate gândurile. Felul cum îi stăteau pantalonii întinși pe coapse, în timp ce acționa ambreiajul, era incomparabil mai interesant decât casa pe care o vânduse săptămâna trecută.

La hotel, lăsară Jeep-ul în grija unui om de serviciu, iar Monk îi oferi brațul, ca să intre.

– Doamnă...

Gina zâmbi, făcând o mică reverență, și-și așeză mâna în scobitura cotului lui. Se îndoia că era prezentă vreo femeie cu un însoțitor mai impresionant și intră cu capul sus.

Toată partea din spate a holului principal, a barului alăturat și a antecamerei sălii de bal era formată din ferestre și uși mari de sticlă, prin care se vedea priveliștea încântătoare a golfului, cu luminile din San Diego pe malul celălalt, și a podului, ca un colier de nestemate făcând legătura între Coronado și marele oraș. Fusese dintotdeauna unul dintre peisajele favorite ale Ginei și, în timp ce mergeau agale spre sala de bal, îl opri pe Monk ca să-i arate priveliștea.

– Minunat, murmură el cu admirație.

– Într-adevăr. Ori de câte ori văd această priveliște, îmi amintesc cât de mult îmi place aici. Nu cred că aș putea fi vreodată fericită în altă parte.

Monk râse scurt.

– Lumea e destul de mare, Gina. Nu-ți impune asemenea limite.

– O fi mare lumea, dar eu îi prefer colțul ăsta.

– De unde știi? Cât de mult ai văzut din ea?

– Destul. Și nu mă sâcâi. Oricât de mult mă costă seara asta, vreau să-i savurez fiecare minut.

Biletele erau scumpe și, întrucât ea îl invitase, iar Monk îi facea o favoare escortând-o, Gina insistase să le plătească pe amândouă.

– Eu încă îmi mai doresc să-mi fi dat voie să mă achit, spuse el, cu o expresie cam stânjenită. Cu nota plătită de tine, mă simt ca un gigolo.

– Calmează-te. În zilele noastre, se cuvine ca și femeia să plătească uneori.

– Mda, bine, sunt un tip cam de modă veche. Am senzația că m-ai cumpărat.

Gina ridică din umeri, spunându-și că, dacă tot o făcuse, intenționa să nu fi dat banii degeaba.

În sala de bal fusese amenajat un bar cu autoservire.

– Pot măcar să-ți fac cinste cu un păhărel? întrebă Monk.

– Sigur că da, îi zâmbi ea ușor, tainic. Un pahar de Chardonnay, dacă se găsește.

O privi un lung răstimp, apoi dădu din cap.

– Vine.

Se întoarse repede, aducându-i vinul și un pahar aburit, cu bere Pilsner, pentru el. Începură să circule prin sală, iar Gina îl prezentă cunoscuților. Erau prezenți câțiva ofițeri de marină, dintre care Monk îi cunoștea deja pe doi. Dacă Gina se temuse că avea să fie o seară penibilă pentru el, temerile i se risipiră. Discuta dezinvolt cu prietenii ei, simțindu-se ca acasă. Părea să-i placă serata, iar Gina încetă să se mai simtă vinovată că îl pusese în acea situație.

La ora cinei, își găsiră locurile și se prezentară comesenilor. Doi dintre aceștia, un amiral în retragere cu soția, deveniră deosebit de prietenoși, când aflară că Monk era comandantul escadrilei VS-41. Amiralul și Monk se lansară prompt într-o discuție despre calitățile aparatului F-14, în comparație cu modelul S-3.

Sosi felul întâi, supă de languste, iar ospătarii își făcură rondul, turnând vin. Paharul de chardonnay o ajutase pe Gina să-și calmeze nervozitatea incipientă și, când chelnerul o întrebă dacă mai dorea, dădu din cap afirmativ. Monk, adâncit în conversație cu femeia de lângă el, o profesoară de științe ale naturii la liceu, întoarse capul, aruncându-i o

privire. Gina îi zâmbi blajin, iar el își arcui o sprânceană, dar nu făcu nici un comentariu, reluându-și convorbirea.

După al doilea pahar de vin, Gina avu grijă să treacă la apă rece. Ulimul lucru pe care-l dorea era să adoarmă, când ajungeau înapoi acasă. La vremea când ospătarii strânseră în sfârșit și farfuriile de la desert, Gina se uita pe furiș la ceasul brățară. Mai urmau licitația și dansul.

– Monk, licitația nu mă prea interesează. Te superi dacă ieșim să luăm puțin aer?

– Evident că nu, se ridică el, ținându-i scaunul, după care o așteptă să-l ia de braț.

– Hotelul are o grădină de plante medicinale, fermecătoare, îl informă ea. Una dintre cele mai frumoase din sudul Californiei. Ai vrea s-o vezi?

– Dacă vrei tu să mi-o arăți...

Îl conduse prin hol, pe lângă scara arcuită cu balustrade complicate de fier forjat, ieșind în grădina privată ascunsă între aripile clădirii. La ora aceea, era pustie.

Gina se aplecă și culese o mlădiță dintr-un tufiș de rozmarin, strivind-o între degete. Ridică mâna sub nasul lui Monk.

– Miroase.

– Mm. Ce frumos.

Porniră să se plimbe încet pe cărarea ce șerpuia printre plante, Gina oprindu-se din când în când să culeagă câte o frunză, de ici, de colo.

– Ia încearc-o pe asta, îi propuse ea.

Adulmecând, Monk râse scurt.

– Miroase a mâncare italienească.

– E și cazul, zâmbi Gina. E oregano.

Rupse încă o frunză, răsucindu-i un moment codița între degete.

– Dar asta? îl provocă ea. E mai tare?

Ridică frunza, fâlfâindu-i-o pe la nas.

Monk o apucă de încheietură, ținându-i mâna nemișcată, în timp ce se încrunta concentrat.

– Vino aici, o trase el brusc din loc, aplecându-și capul spre gâtul ei.

Bătăile inimii i se accelerară.

– Tu ești. Miroase ca tine.

În glas i se simțea surpriza.

– Ce este?

– Geraniu.

Până și ea însăși auzea că vorbea cu răsuflarea tăiată. Monk continua s-o țină lipită de el, iar senzația trupului lui dur și cald o sili să-și readucă aminte că trebuia să respire.

– Există în San Diego un salon unde se combină parfumuri la comandă. Geraniul e elementul principal din cel pe care mi-l prepară mie.

– Ia dă-mi-o-ncoace, îi luă el frunzulița din mână și, apăsând-o între degete, o mirosi, apoi își aplecă iarăși capul spre gâtul ei, comparând aromele; îi atinse gâtul cu un deget, făcând s-o străbată un fior. Îmi place mai mult să simt pe tine mirosul.

Gina se rezemă de el, iar Monk îi dădu drumul pe neașteptate, astfel încât își pierdu echilibrul. Făcu un pas grăbit ca să se restabilească, aruncându-i o privire iritată. Briza dinspre golf aducea cu sine o răcoare pe care n-o simțise, până la retragerea lui bruscă. Înfiorându-se, își înfășură trupul cu brațele.

– Ți-e frig?

– Puțin.

Poate avea s-o cuprindă în brațe, își spuse ea, cu speranță.

Monk își scoase vestonul și i-l puse pe umeri, cu medaliile zăngănind ușor.

Gina închise ochii, frustrată. Vestonul, mirosind a *after-shave* și încălzit de trupul lui, o ațâța. Îi venea să-și încline capul, pentru a mângâia cu obrazul materialul de pe umăr. Și pe urmă, cum i-ar fi explicat una ca *asta?*

– Îți mulțumesc, dar acum n-o să-ți fie frig ție, numai în cămașă?

– Nu-ți face griji.

Își îndesă mâinile în buzunare, zâmbind, ca o străfulgerare albă în întuneric.

– Dacă nu mai suport, îmi iau vestonul înapoi și te las pe tine să îngheți.

– Mă bucur să aud că nu te descurajezi, murmură ea, întrebându-se cum putea să stea acolo, în acea grădină înmiresmată, privind peisajul vrăjit, fără să simtă nici o undă de romantism.

Poate că-și găsise pe cineva, poate avea deja o relație și numai tactul îl împiedica s-o menționeze. Abia acum îi trecu prin minte o asemenea posibilitate. Se prefăcu fascinată de o parcelă cu izmă.

– Ai început să te vezi cu cineva? încercă ea să-și păstreze vocea nepăsătoare, ca și cum subiectul n-ar fi interesat-o decât în treacăt.

– Nnț. Toate salariatele civile pe care le-am cunoscut sunt sau măritate, sau bătrâne. M-am gândit să-i dau un telefon prietenei tale Brenda, dar nu cred că am destulă energie pentru ea.

– Oricum nu-mi pot imagina despre ce ați putea să stați de vorbă.

– Nici nu plănuiam să vorbim prea mult.

Amuzamentul din glasul lui o făcu să devină conștientă de propria ei naivitate. Seara nu decurgea tocmai așa cum sperase. Ar fi trebuit ca Monk să-ncerce s-o doboare de pe picioare. Avea nevoie de un scenariu scris, sau ce?

Poate o fi fost ea prea subtilă.

– Monk, tot frig mi-e. Poate va folosi la ceva dacă mă cuprinzi cu brațul.

– Doamne, că multă bătaie de cap îmi mai dai. Vino. După cum ești îmbrăcată aici nu e destul de cald pentru tine. Ne întoarcem înăuntru.

Își luă înapoi vestonul, punându-și-l pe umeri. Învinsă pentru moment, Gina îl urmă în sala de bal. Licitația se apropia de sfârșit, iar orchestra angajată anume pentru acea ocazie se pregătea să înceapă prima piesă. Gina se înveseli. Pe ringul de dans, Monk avea să fie nevoit s-o țină în brațe.

La primele acorduri pătrunzătoare ale unei melodii sentimentale, Gina îi zâmbi cu speranță.

El o privi pieziș.

– Cred că acum vrei să dansezi.

– Sigur că vreau.

O clipă, i se păru că-i vedea gura crispându-se într-o ușoară grimasă, dar în momentul următor conchise că fusese o iluzie cauzată de lumina scăzută. Monk se ridică în picioare, invitând-o cu un gest spre ringul de dans.

– După tine.

Ajunseră la ceilalți dansatori, iar Gina trecu în brațele lui, stăpânindu-și un oftat de satisfacție că în sfârșit le simțea

cuprinzând-o. Monk se dovedi a fi un bun dansator, conducând-o expert cu o mână pe spate sau împingând-o ușor cu coapsa. Îl urma fără greutate, savurând senzația de a pluti o dată cu mișcările lui, și fu surprinsă să constate cât de repede se sfârși dansul.

Aplaudară politicos, iar dirijorul anunță titlul următorului cântec.

– Cred că nu te mulțumești numai cu unul, așa-i? o întrebă Monk.

Gina simți o mică undă de nemulțumire.

– Ce ai împotriva dansului?

– Nimic. Hai, să începem.

O luă din nou în brațe, făcând primii pași, când muzica se reluă.

Între sprâncenele Ginei apăru o cută mică, la adresa resemnării pe care i-o distinsese în glas, dar cel puțin o ținea în brațe. Își alungă impresia neliniștitoare, hotărâtă să încheie seara cu succes.

Pe măsură ce continua dansul, ringul se aglomera treptat, iar Monk era nevoit s-o țină tot mai strâns, pentru a evita coliziunile cu alte cupluri. Sânii ei îi apăau pieptul și, la fiecare pas, Gina îi simțea mușchii coapselor încordându-se. Închise ochii, inspirându-i mirosul și delectându-se cu puterea lui masculină.

După un tur de ring, Gina deschise ochii brusc, întrebându-se de cât timp visa în picioare. Bărbia lui Monk se afla puțin mai sus de nivelul ochilor ei și o privi, observându-i conturul ferm, arcuindu-se spre ureche. Nu-și dorea nimic mai mult decât să-l sărute, să-i simtă ușoara asprime a bărbii, să-i guste aroma sărată a pielii.

Pradă unui impuls, se întinse și-i suflă ușor peste ureche. Capul lui Monk tresări, ca și cum l-ar fi sâcâit o gânganie. Gina repetă gestul. Ridicând mâna, Monk își frecă urechea iritat, apoi se îndepărtă puțin, privind-o încruntat.

– Cât vin ai băut?

Gina îi zâmbi dulce.

– Numai două pahare. De ce întrebi?

Continuă să-o mai privească lung un moment, cu expresia devenindu-i nedumerită. Clătină din cap.

– Nu dintr-un motiv anume. Hai să dansăm și gata.

Lumina scăzu și mai mult, iar orchestra atacă o melodie mai lentă. Gina dădu drumul mâinii lui Monk, cuprinzându-i gâtul cu ambele brațe. După o scurtă ezitare, Monk își coborî mâna liberă, pentru a-i încercui trupul.

Aglomerația de pe ring îi făcea să nu poată decât să se legene ușor, iar Gina se cuibări și mai aproape de el. Brațele lui Monk se strâneră și, deodată, ea deveni conștientă de faptul că nu era atât de indiferent pe cât îl crezuse. Respirația i se opri, simțindu-i erecția care o apăsa pe abdomen. Ei, așa mai veneau de-acasă. Îl împinse ușor cu șoldurile, cutremurându-se de plăcerea care o străbătu. La sfârșitul dansului, avea genunchii moi.

– Monk...

Se auzise ca un oftat sufocat, iar Gina încercă din nou.

– Monk, am cam obosit. Acum sunt gata să mă duc acasă.

Aruncându-i o privire neguroasă, Monk își drese glasul.

– N-am nimic împotrivă.

* * *

Reușise. Rezistase toată seara fără s-o lipească pe Gina de cel mai apropiat perete, în ciuda tuturor provocărilor inconștiente din partea ei. Acum, nu mai trebuia decât s-o petreacă până în casă, plecând apoi să facă un foarte necesar duș rece.

Gina descuie ușa și se întoarse spre el.

– Înainte de a pleca, intră la o cafea, Monk. Am cumpărat sortimentul acela special despre care spuneai că-ți place.

Treizeci de minute, o ceașcă de cafea, maximum, apoi putea să plece. Îi zâmbi fără vlagă.

– Sigur. De ce nu?

Intrând, îl mângâie pe Bingo, apoi își continuă drumul prin antreu. La vederea livingului gol, se opri.

– Unde-i guvernanta?

– În weekend-ul ăsta, Doug și Emma s-au dus la Disneyland, cu ai mei. Nu vor ajunge acasă până mâine seară.

Monk întoarse scurt capul spre ea, dar Gina nu-l privea. După ce-și lansase mica bombă, se descălța cu nepăsare.

– Merg să pun de cafea. Te rog, scoate-ți vestonul și fă-te comod.

Fără a-i lăsa timp să comenteze, dispăru în bucătărie. Monk rămase un moment cu privirea pe urmele ei, apoi conchise că putea foarte bine să-i urmeze sfatul. Oricum era destul de nefericit. N-avea nici un rost să-și facă și mai mulți draci. După ce-și aruncă vestonul pe spătarul unui scaun și-și lărgi cravata, se simți o idee mai bine.

Părea de preferat să se plimbe prin cameră, decât să i se alăture Ginei în bucătărie. Avea nevoie de spațiu, de un răgaz. Își reaminti toate motivele pentru care o plăcea pe Gina, toate motivele pentru care nu voia să distrugă prietenia lor. Apoi, Gina intră, desculță, cu rochia aceea care ar fi putut trezi până și poftele unui cadavru, iar Monk le uită pe toate.

Aducea pe o tavă două cești aburinde, făcându-i semn cu capul spre canapea.

– Stai jos să-ți dau cafeaua.

După ce Monk se așeză, Gina puse tava pe măsuță și se aplecă s-o așeze în fața lui. Cu ocazia acestei mișcări, Monk nu putu să nu-i admire sânii. Desigur, aveau să scape din decolteul larg, în orice clipă?

Gina se îndreptă încet, iar el își impuse să caute altă direcție în care să privească. După ce ocoli masa și se așeză pe canapea, atât de aproape de el încât îi simțea căldura trupului, Monk fu cât pe ce să geamă. Îl omora. Avea să fie cea mai grăbită ceașcă din toată istoria cafelelor.

Întinse mâna s-o ia, sorbi o înghițitură și aproape că se înecă. Gina aromase cafeaua cu destul brandy ca să doboare un om de două ori cât el. Fruntea i se încreți, în timp ce recapitula rapid toată seara, pentru a ajunge la o concluzie pe care abia dacă-i venea s-o creadă.

Puse cafeaua pe masă, cu grijă, și descrise cu mâna un T în aer.

– Gata, Gina, timpul a trecut. Ce naiba se întâmplă aici? Semnalele pe care le primesc nu au nici un sens și, până nu fac vreo prostie, poate ar fi mai bine să mă lămurești.

O țintui cu privirea, așteptând să-i ofere o explicație.

Gina coborî ochii spre propriile-i mâini, apoi reveni asupra lui.

– Ce naiba, Monk, trebuie să-ți spun pe litere?

Nemulțumirea i se simțea în fiecare cuvânt.

Sprâncenele lui Monk tresăriră.

– Se pare că da.

Bosumflându-și buzele exasperată, Gina pufni cu iritare vădită.

– Vreau să mă culc cu tine.

Se holbă la ea uimit, apoi râse scurt, hohotitor.

– Fir-aș al dracului! Și de ce naiba n-ai spus, Gina? Ăsta a fost rostul întregii seri?

– Da, răspunse ea, încruntată.

– Nu era nevoie să-ți dai atâta osteneală, iubito.

– După cum vezi, mi-am dat. Cinstit, Monk, cum poți fi așa bătut în cap?

Frecându-și ceafa, Monk îi zâmbi abătut.

– Scuză-mă. De obicei, mă prind mai repede. Sunt măgulit, dar trebuie să te întreb: de ce, Gina?

Gina se foi, îndepărtându-se puțin de el.

– Nici o clipă n-am crezut că *ție* ar trebui să-ți explic una ca asta. E atât de greu să-ți imaginezi că s-ar putea să am și eu aceleași nevoi ca oricine, că s-ar putea să râvnesc la aceleași lucruri?

Vocea îi vibra lezată, iar Monk își reproșă lipsa de tact. Îi cuprinse fața între mâini, cu un zâmbet blând.

– Nu, iubito, nu e deloc greu. Ți-am mai spus, ești o femeie caldă și vibrantă. Și pentru care, în seara asta, am trecut printr-un adevărat infern, ca să-i rezist.

Clipi din ochi, mai îmbunată.

– Chiar așa?

– Crede-mă.

Își înclină capul, atingându-i buzele cu ale lui. Simțindu-i ușoara întretăiere a respirației, se retrase un moment, pentru a-i lua iarăși gura în stăpânire, într-o sărutare mai completă.

Buzele ei se despărțiră pe dată, iar Monk își strecură limba între ele, pentru a-i gusta dulceața gurii. Aroma ei, imediat reamintită, îl excită într-o clipă și se răsuci, împingând-o pe canapea, ca s-o sărute și mai profund.

Gina gemu, încercuindu-i mijlocul cu brațele, spre a-l trage mai aproape. Mâinile lui îi părăsiră fața, spre baza gâtului, unde începu să-i mânâgie cu degetele mari claviculele fragile și delicate ca ale unei păsări.

Limba sa îi explora gura fierbinte, provocatoare, impunând un răspuns. Gina îl sărută la rândul ei, cu limba la fel de ocupată ca a lui, cu gura avidă. Mângâierile celor două degete mari coborâră și mai jos, tatonând începutul relifeului sânilor, deasupra decolteului larg, ceea ce o făcu să scâncească.

– Da, Monk. Te rog. Atinge-mă acolo.

La auzul vocii ei, rațiunea i se afirmă din nou, dar în mică măsură. Întrerupse sărutarea și înălță capul, trăgând aer în piept, Cu regret, o apucă de încheieturile mâinilor, desprinzându-i brațele de talia lui.

– Gina, iubito, îmi pare rău.

Îi privi fața, ochii adumbriți, buzele umede, și gemu:

– Niciodată nu vei ști cât de rău îmi pare. N-am la mine, ăă, nici un mijloc de protecție, în momentul de față.

Îl privi cu ochi mari, fără să înțeleagă, dar după o clipă surâse încet, complice.

– Am eu.

– Serios? se arcuiră sprâncenele lui Monk.

– Păi, cum? Sunt o femeie modernă.

Zâmbi și el.

– Cine sunt eu, să mă opun drepturilor femeii? Deci, unde rămăseserăm?

Îi trase brațele înapoi în jurul lui și-și coborî din nou gura peste a ei.

Peste câteva momente, Gina i se agăța de umeri, în timp ce Monk îi cuprindea sânul în căușul palmei, prin materialul negru tricotat. Își impuse să încetinească, pe când gura îi aluneca spre urechea ei.

– A doua oară nu mai fac figura asta pe canapea, spuse, cu glas îngroșat. Hai să mergem într-un loc mai confortabil.

Când se desprinse de ea, Gina scoase un mic sunet de regret, iar el se grăbi să-i depună un sărut apăsat pe gură.

– Numai puțin, până găsim un pat.

Se ridică, trăgând-o în picioare după el, apoi continuă s-o țină de mână în timp ce porneau prin hol.

În dormitor ardea o mică veioză, pe scrin. Monk văzu florile, lumânările din fața oglinzii, și îi aruncă o privire întrebătoare.

– Pentru seara asta?

Gina dădu din cap cu stângăcie, parcă jenată de toate acele pregătiri elaborate.

– Bine gândit, zâmbi el.

Îi eliberă mâna și luă chibriturile de lângă lumânări.

În timp ce scăpăra unul și aprindea lumânările, o văzu pe Gina în oglindă, mergând spre noptieră pentru a deschide un sertar. Scoase un pliculeț cu prezervative și îl puse deasupra, apoi reveni la el. Monk scutură chibritul, îl aruncă într-o

scrumieră de porțelan, lângă veioză, și stinse lumina. Imediat, camera păru mai caldă, mai intimă, în văpaia pâlpâitoare a lumânărilor.

Gina trase aer în piept, prelung.

– Monk, cred că ar trebui să-ți spun ceva. N-am... n-am mai fost cu nimeni, înafară de Buck.

Monk știa că ea și Buck se iubiseră încă din liceu, știa că el fusese primul bărbat din viața ei. Buck îi destăinuise această informație într-o seară, după o mică ciocnire conjugală și o mare cantitate de beri. Dar nu se așteptase ca după moartea lui Buck să nu mai fi urmat nimeni.

– Vrei să zici că, în cei cinci ani de când el nu mai ei, niciodată n-ai...

Gina clătină din cap.

– Nu. Pur și simplu nici un bărbat nu mi s-a părut potrivit.

– Iar acum ți se pare?

Deși abia aștepta să ajungă cu ea în pat, încă mai ezita. Se simțea adânc mișcat, onorat chiar, de dorința ei, și se întrebă dacă o merita măcar. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era s-o rănească.

Gina dădu din cap.

– Acum, da, răspunse ea încet. Dar experiența mea a fost oarecum limitată. S-ar putea să nu mă pricep la fel de bine ca tine, zâmbi nesigur, cu o înduioșătoare vulnerabilitate

Apucându-i mâna, Monk o trase ușor spre el.

– Vino aici.

Capitolul 10

Monk o trase în fața lui, întorcând-o spre oglindă. Gina îi întâlni privirea reflectată, cu ochii albaștri fumurii și misterioși în lumina lumânărilor.

– Uită-te la tine, iubito, și vezi ce văd și eu. O femeie caldă, dezirabilă. Nu ai nevoie de nici un repertoriu de trucuri sexuale ca să fii o amantă superbă. Lasă-te numai în voia simțirii și a plăcerii. De restul mă ocup eu.

Glasul îi era blând, tonul lui hipnotic liniștindu-i definitiv nervii. Gina oftă, privindu-l cum își înclina capul pentru a o săruta pe gât, în adâncitura de deasupra umărului, văzându-și propriile buze cum se întredeschideau și pleoapele cum îi coborau pe jumătate. Mâinile lui Monk se strecurară în sus, cuprinzându-i sânii, iar femeia din oglindă își lăsă capul pe spate, rezemat de el.

Degetele lui mari îi frecau încontinuu sfârcurile, alene, făcând-o să tragă aer în piept. Chiar când era gata să închidă complet ochii, Monk îi șopti la ureche:

– Nu. Privește-o. E frumoasă.

Știuse dintotdeauna că nu era neatrăgătoare, dar niciodată nu se considerase o frumusețe. Acum, ascultându-l pe Monk, începu să vadă că, poate, se înșelase. În ochii ei căprui ardea mocnit un foc tenebros, iar obrajii îi erau ușor înroșiți. Lumina aurie a lumânărilor lucea blând pe curbele sânilor, încălzind umbra dintre ei.

Monk continuă cu mângâierile sale încete, iar Gina simți și văzu cum se arcuia în semn de răspuns. Sfârcurile îi palpitau o dată cu bătăile inimii și se miră că vârfurile lor întărite nu se vedeau în oglindă.

Mâinile lui Monk ajunseră la capătul fermoarului și îl traseră în jos, defăcându-l până sub talie. Gina tremura, așteptând să-i scoată rochia. Nici un alt bărbat n-o mai văzuse goală, numai Buck, și avu un moment de ezitare. Înainte ca frica să i se întețească, Monk îi culese rochia de pe umeri și o trase în josul trupului. Căzu la picioarele ei, iar Gina păși afară din ea.

Dădu să se întoarcă, ridicând deja brațele ca să-l cuprindă pe după gât, când el o opri, răsucind-o înapoi spre oglindă.

– Așa, putem vedea amândoi.

Privirea lui îi străbătu imaginea reflectată, admirând cu căldură sutienul cu cupe de dantelă neagră și chiloții delicați. Prin contrast, pielea îi strălucea palid, ca marmura. Ciorapii negri, înalți până la coapse, atrăgeau atenția asupra zonelor pe care nu le acopereau.

– Dumnezeule, Gina, arăți ca păcatul originar și de două ori mai ispititoare, se auzi glasul lui, ca un murmur răgușit. Ar trebui să ai nevoie de autorizație, ca să cumperi chestii din-astea.

Gina privi fascinată cum îi mângâiau mâinile lui trupul, oprindu-se încă o dată la sâni. Îi ciupi ușor sfârcurile, făcând-o aproape să se topească de dorință.

Micul ei țipăt păru să-l încânte, căci colțurile gurii i se arcuiră în sus, într-un început de zâmbet. Îi cuprinse sânii, ridicându-i puțin mai sus, în timp ce studia felul cum se reliefau deasupra sutienului.

– Arăți superb cu el, dar toate au o limită. Vreau să te văd fără.

Îi descheie baretele la spate și desprinse sutienul de pe pieptul ei, trăgându-l în josul brațelor, până căzu pe podea. Dacă se gândise cumva să se acopere, mâinile care i le apucară pe ale ei, ținându-le lângă trup, o împiedicară. O măsură din ochi, în oglindă.

– Mm. Așa mai merge.

Gina își simțea sânii nefiresc de îngreunați, aproape chinuiți de o durere care cerșea să fie potolită. Când Monk îi dădu drumul și ridică mâinile s-o acopere, durerea nu făcu decât să crească. Monk începu să stimuleze ușor vârfurile deja teribil de sensibilizate, întărindu-le și mai mult. Gina gemu și-și linse buzele tumefiate. Apoi, Monk răsuci fiecare sfârc între degetul mare și cel arătător, iar ea se arcui, cu un scâncet scăpându-i din gât.

Mâinile lui coborâră spre abdomen, însă nu părea deloc să se grăbească, părând a fi gata să petreacă toată noaptea doar mângâind-o și explorând-o în voie. Gina era sfâșiată între dorința ca Monk să facă numai acest lucru, și nevoia ca sâcâiala senzuală să ia sfârșit, simțindu-l imediat cum se îngropa într-însa.

Mă rog, poate că Monk avea răbdare pentru asemenea preludii intens-erotice. Nu-și trăise la mânăstire ultimii cinci ani. Dar ea avea nevoie de el *imediat*.

Se foi, încercând să-l grăbească.

– Monk, crede-mă, gâfâi ea, nu e nevoie să faci toate astea. Nu am nevoie.

– Am eu, ridică el ochii, întâlnindu-i privirea în oglindă. Părea perfect conștient de dilema ei dar se vedea clar că nu avea intenția să se lase zorit.

Îngenunche și îi trase chiloții în jos, o ajută să pășească afară din ei, apoi își trecu din nou mâinile pe toată lungimea picioarelor ei, ridicându-se. Gina se înfioră, când vârfurile degetelor lui îi atinseră părțile interioare ale coapselor, convinsă că, dacă nu o sprijinea trupul lui din spate, ar fi căzut de pe picioare.

Se privi în oglindă și aproape că nu se mai recunoscu. Femeia din fața ei era lascivă și de o senzualiate triumfătoare, vizibil excitată și neavând pe ea decât ciorapii negri subțiri ca voalul. Bărbatul cel înalt, care stătea în spatele ei, complet îmbrăcat încă, n-o făcea decât să arate – și să se simtă – și mai sexy.

Mâinile lui Monk o încercuiră, alunecând în jos. O palmă o cuprinse între coapse, iar Gina avu impresia unei arsuri. O mângâie tandru, până începu să tremure, copleșită de senzația erotică.

Gura lui îi atinse urechea.

– Deschide-ți picioarele pentru mine, iubito.

Se supuse, făcând un pas lateral; iar un deget prelung începu să-i exploreze buclele arămii dintre coapse. O găsi caldă și umedă și o deschise încetișor. Cu un braț o ținea strâns de talie, împiedicând-o să întoarcă fața dinspre oglindă. Când își strecură degetul înăuntru, Gina gemu. Niciodată nu mai trăise ceva atât de senzual ca propriul ei spectacol zvârcolindu-se pradă pasiunii, lipită de el.

La un anumit nivel, era conștientă de amestecul mirosurilor de ceară topită, flori, parfum emanat de propria ei piele înfierbântată și aftershave al lui Monk. Îmbătătoarea combinație o euforiza la fiecare suflare.

Monk continua s-o excite, scoțându-și jucăuș degetul și ținându-l un moment pe loc, înainte de a-i dărui din nou senzația pătrunderii. Gina se vedea pe sine capitulând în fața plăcerii pe care i-o producea și fu șocată să constate cât de excitantă era imaginea propriei ei torturi hămesite.

– Monk, nu mai... Gata. Te rog, dezbracă-te. Du-mă în pat, acum, te rog.

Fu recunoscătoare pentru că o sprijini în continuare cu brațul, în timp ce se întorcea să dea la o parte cuvertura. Cu siguranță, i se topiseră toate oasele. Apoi, Monk o culese și o depuse peste cearșaf. Privind-o cu aceeași poftă arzând și în ochii lui, își scoase grăbit hainele. Când își smulse de pe trup cămașa albă plisată, Gina auzi o capsă lovind scrinul. Monk scoase din cutie un prezervativ, rupse plicul și își aplică protecția, după care, în sfârșit, se lăsă peste ea.

Rezemându-se în coate, se potrivi între coapsele ei, poziționat pentru intrare. O expresie preocupată îi umbri chipul.

– După atâta timp, să știi că s-ar putea să-ți fie puțin cam greu.

Gina zâmbi provocator. Acum, când știa că în curând urma să-l aibă, își putea permite luxul unui moment de așteptare.

– Sper, poți să fii sigur.

Gura lui se arcui într-un surâs răutăcios.

– Nici o problemă, ai încredere-n mine.

Se strecură înăuntru-i, iar Gina își săltă șoldurile în întâmpinarea lui, invitându-l să-i dăruiască și mai mult. Această încurajare îl făcu să apese, intrând încet.

Era strâmtă și o cam durea. Însă până și slaba durere îi dăruia plăcere.

Când împreunarea se desăvârși, Monk stătu pe loc, cu mușchii umerilor încordați și gura strânsă.

– Ți-e bine?

Neclintită o clipă, Gina îl privi, apoi îi trase fața spre a ei, pentru ca gurile să li se întâlnească. Sărutul începu cu tandrețe, escaladând însă rapid spre o pasiune disperată. Își arcui șoldurile, dorindu-l și mai adânc. Monk făcu vreo două mișcări atente, nesigure, cărora ea le răspunse cu împingeri puternice. Încredințat că n-o chinuia, o penetră la fel de dornic pe cât se simțea și ea.

Mișcările lui o aduseră cu repeziciune la limită, unde șovăi preț de câteva secunde torturante.

– Asta e, iubito. Mai ai un pas. Haide. Dă-ți drumul. *Acum.*

Împinse cu putere, iar Gina se rostogoli peste margine, înfigându-și unghiile în spinarea lui, cu orgasmul însoțit de un strigăt. Peste câteva momente, urmă propria lui eliberare, cu trupul devenindu-i rigid timp îndelungat, înainte de a se prăbuși peste ea.

Mâinile Ginei îi rămaseră pe spate, moleșite. Nu știa dacă trecuseră doar câteva minute sau ore întregi, când Monk înălță capul, depunându-i pe buze un sărut ușor. Se retrase cu grijă, rostogolindu-se de pe ea, și se ridică în picioare.

– Păstrează-mi cald locul.

Intră în baie, pentru reveni după două minute, fără prezervativ, și se trânti iarăși pe pat. Întinzându-se pe spate, o trase pe Gina spre el și-i potrivi capul pe piept, sub bărbie.

– Pentru o amatoare, te descurci onorabil, iubito.

Gina se retrase de pe pieptul lui, atinsă de ironia cavalerească și gata să accepte duelul, apoi văzu, după surâsul său, că o tachinase doar, prevăzându-i reacția.

Zâmebtul lui Monk deveni mai tandru și întinse o mână, pentru a-i potrivi părul după ureche.

– Serios, Gina, a fost fabulos. *Tu* ai fost fabuloasă.

O trase iar în jos, rezemând-o din nou la pieptul lui.

– Gata cu aiurelile că nu mă mai pricep la fel de bine ca altă dată. Ne-am înțeles?

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet.

– Da, să trăiți.

– Bine.

Își întinse un braț în jos, trăgând pătura peste amândoi.

– Ai rămas cu ciorapii pe tine. Imediat ce mă odihnesc puțin, am să mă distrez cu scoaterea lor la fel cum am făcut cu sutienul și chiloții.

– Poate chiar mai mult.

Monk își înclină bărbia în jos, răspunzându-i cu un surâs:

– Înveți repede.

Gina adormi cu zâmbetul pe buze. Mai târziu, Monk o trezi cu un sărut și se ținu de cuvânt. Stinsese lumânările, iar întunericul intensifica în chip deosebit fiecare atingere, fiecare mușcătură, fiecare mângâiere. În timpul primului act, Gina nu făcuse decât să reacționeze. De astă dată, preluă ea inițiativa, desfătându-l pe Monk, descoperind pas cu pas ce anume îl excita doar, și ce îl împingea dincolo de limita oricărui control.

Juisară împreună din nou, în timp ce răsărea soarele, lumina sa palidă și limpede infiltrându-se printre jaluzele, peste patul cu așternutul răvășit. Făceau dragoste încet, în voie, cu mângâieri alunecoase, iar la sfârșit Gina plană în jos de pe piscul cutremurat, spre un somn blând.

O trezi mirosul de cafea și deschise ochii, pentru a-l vedea pe Monk în fața scrinului, cu un prosop înfășurat peste

șolduri, pieptănându-și părul umed cu pieptenele ei. Când se întrerupse pentru a lua o sorbitură de cafea din ceașca de pe scrin, o văzu privindu-l, în oglindă, și se întoarse.

– Salut, somnorici. Ai de gând să-ți petreci toată ziua în lumea viselor?

– O, Doamne, matinal mai ești, gemu Gina, întorcându-se pe partea cealaltă, cu pătura trasă peste față, în timp ce se întreba dacă era deja gata să înfrunte o nouă zi.

Îl auzi ocolind patul până în dreptul ei și se încăpățână să rămână cu ochii închiși. Aroma cafelei aflate delicios de aproape, însă, o făcu să-i deschidă din nou. Monk își plimba ceașca pe sub nasul ei.

– Pe-aici e drumul. Haide, ești în stare.

Privirea ei urmări ceașca, iar Monk îi zâmbi glumeț, în timp ce o trăgea spre el, sorbind.

– Dacă te scoli, ți-o aduc și pe a ta.

Gina cugetă o clipă la efortul necesar, apoi dădu pătura la o parte și se întinse. Trează de-a binelea, se ridică în capul oaselor, își bătu perna lângă tăblia patului, se rezemă, cu cearșaful vârât sub brațe, și zâmbi, în așteptare.

– Unde mi-e cafeaua?

În ochii lui se ivi o licărire pe care ea ajunsese s-o recunoască, în timp ce-și lăsa ceașca jos.

– Mai târziu.

Întinse mâna să tragă cearșaful, dar Gina îl ținu strâns, cu un zâmbet îndărătnic.

– Ba acum. Mi-ai promis o cafea.

Monk oftă dramatic.

– Tu pierzi. Deși, probabil, e mai bine așa. Ni s-au terminat prezervativele.

În lipsa lui, Gina își trecu degetele prin păr, încercând să și-l aranjeze puțin, după care trase concluzia că nu avea nici un rost. Deja o văzuse așa. Monk reveni imediat cu cafeaua și i-o dădu în timp ce se așeza pe pat. Gina luă o sorbitură, recunoscătoare. Era bine preparată. Observă că Monk avea bărbia rasă proaspăt și făcuse deja duș.

– Nu pari să ai probleme cu simțitul ca la tine acasă, comentă ea, sec.

– Mda, e un har al meu. Apropo, am folosit una dintre periuțele de dinți alea noi pe care le ții în dulăpiorul din baie.

Gina făcu un gest vag cu mâna.

– Fii invitatul meu.

Așezându-se mai comod pe pat, Monk spuse:

– A sosit momentul din scenariu când te scoli și-mi gătești micul dejun. În semn de recunoștință că te-am făcut praf cu amorul meu, și așa mai departe.

– N-aș prea crede, râse înfundat Gina.

Lui Monk îi căzu fața.

– Nu te-am făcut praf?

Privindu-l cu ochi mari, redeveni serioasă, pe când mintea îi era inundată de amintirile nopții trecute.

– Știi bine că da.

Cu o expresie mai gravă, Monk îi atinse obrazul cu vârfurile degetelor.

– Gina...

Gura ei se arcui într-un zâmbet.

– Dar tot nu-ți prepar micul dejun. Mișcă. Vreau să fac un duș.

Înlătură pătura și se dădu jos din pat, după care își luă ceașca, pornind spre baie.

– Dacă ți-e foame, în cămară e o cutie de Cheerios.

Peste o jumătate de oră, când intră în bucătărie, îmbrăcată cu blugi și o cămașă de mătase verde cu croială bărbătească, îl găsi pe Monk așezat lângă bufet, citind ziarul, cu o cafea alături. Cămașa și pantalonii din seara trecută își pierduseră apretul, dar acest lucru nu-l făcea decât să arate mai abordabil. Nasturii îi erau descheiați până la jumătatea pieptului.

Se opri lângă ușă, pentru a-i savura imaginea înainte de a deveni conștient de prezența ei. Îi plăcea cum arăta, atât de firesc, așezat în bucătăria casei ei, îi plăceau semnele că foloseau în comun același spațiu – pantofii și ciorapii lui, aflați încă în dormitor, cheile, pe scrin. Până și periuța de dinți lăsată de el pe marginea lavaboului îi plăcea. Articolul pe care-l citea în ziar îl făcea să se încrunte, iar Gina zâmbi, simțind dorința de a-i însenina fruntea cu degetele.

Zâmbetul i se șterse brusc de pe față, în timp ce-l privea pe Monk cu un început de oroare. *Nu.* Numai asta nu. Își făgăduise să nu se mai repete niciodată. O, Doamne, ce făcuse? Se îndrăgostise iarăși de un pilot. Nu după sex tânjise, ci după Monk. Revelația o năucea.

Probabil scosese un mic sunet, căci Monk ridică privirea din ziar și se încruntă și mai tare.

– Gina? Ai pățit ceva?

Se ridică, dar Gina îl opri cu un gest.

– N-am nimic.

– Nu arăți deloc bine.

– Sunt doar obosită. N-am prea dormit, izbuti ea să zâmbească infim. Încă o cafea o să mă pună pe picioare.

Porni spre cafetieră, evitându-i privirea, deși îi simțea ochii ațintiți asupra ei. După un moment, Monk se așeză la loc, reluându-și lectura.

Gina rămase lângă bufet, sorbind din cafea, recunoscătoare pentru interesul pe care i-l trezeau știrile. O scutea de nevoia de a vorbi. Ce-ar fi putut să spună – că-și dorea ca noaptea cea mai fantastică din viața ei să nu fi avut loc niciodată? Ca *el* să nu fi apărut niciodată? Dar n-ar fi fost adevărat. Deși, probabil, ar fi fost mai bine să fie.

Brațele lui Monk o cuprinseră din spate și, cu bărbia, îi dădu gulerul la o parte, pentru a o săruta pe ceafă.

– Ce-ai zice să mergem la mine? Avem o mulțime de avantaje – piscină, discreție, cadă mare, pat și mai mare. Prezervative.

Durerea îi veni scurt, pe neașteptate. Numai atâta însemnase noaptea asta pentru el? Trase aer în piept și se rugă ca vocea să n-o dea de gol.

– Oricât de mult mă tentează oferta ta, trebuie s-o refuz. Am de făcut câteva treburi care sunt mai simple în absența copiilor. Trebuie să le termin înainte de a se întoarce Doug și Emma acasă.

Monk o răsuci spre el, ținând-o de umeri. Ochii săi ca două lasere îi scrutau pe ai ei.

– Regreți deja?

Zâmbind, Gina se bucură că-i putea răspunde sincer:

– Nu. Nu regret nimic.

Cel puțin, nimic din noaptea pe care o petrecuseră împreună.

– Acum, te rog să nu mă înțelegi greșit, dar am de lucru. Te dau afară.

Când în sfârșit reuși să-l expedieze pe ușă, era epuizată după atâtea eforturi de a-și ascunde sentimentele. Închizând ușa, se întrebă deznădăjduită ce Dumnezeu avea să facă.

Ai grijă ce-ți dorești, că s-ar putea să ți se împlinească. Ei bine, își dorise o aventură toridă. Se părea că o căpătase. Atâta și nimic mai mult.

Pentru numele lui Dumnezeu, Gina, hotărăște-te. Chiar vrei ca Monk să te iubească și el? Nu e și-așa destul de complicată situația? Pe lângă că era un amant extraordinar, ținea la Monk ca la un prieten drag, cu care-i plăcea să-și petreacă timpul. Avea deja o influență pozitivă asupra lui Doug și Emmei. Detașarea lui avea să dureze doi ani. Trebuia să profite de acești doi ani și să fie recunoscătoare pentru ei. Nu multe femei aveau parte de așa ceva.

* * *

Monk trase o dușcă de bere, admirând absent priveliștea vizibilă prin fereastra livingului, în timp ce o asculta pe Gina la telefon. Îl delecta cu experiențele copiilor la Disneyland, iar amuzamentul din vocea ei îl ușura. Nu fusese pe deplin convins de afirmația că nu regreta nimic. Deși păruse destul de sinceră, era clar că o frământa ceva. Se bucura că nu părea să fie vorba de relația lor.

– Cred că mama ta nu e acolo, așa-i? întrebă el, cu speranță. Toată ziua și-o imaginase în patul lui regal. Abia aștepta să transpună viziunea în realitate.

– Glumești? Moare după copii dar, după un weekend întreg cu ei, și ea și tata și-au fript efectiv cauciucurile tulind-o cu mașina de la noi. De ce întrebi?

Ce naiba!

– Fiindcă ard de nerăbdare să te aduc aici, să te dezbrac de tot și să te iubesc până-ți ies ochii, în patul meu cel nou.

Îi auzi inspirația rapidă, după care urmă un moment de tăcere.

– Vai de mine. Ai putea să-mi dai și tu un avertisment, înainte de a-mi spune una ca asta.

– Consideră-te avertizată, se auzi glasul lui ca un mârâit răgușit. Te doresc din nou, Gina. Cât mai des. Am de gând să fiu foarte inventiv cu rezolvarea problemelor din programul copiilor.

– Mă întreb dacă lui Doug și Emmei le-ar plăcea să facă parte din trupa de teatru, spuse Gina, cu un zâmbet senzual care aproape că se vedea prin telefon. Repetițiile au loc seara.

– Mie îmi convine.

– Că tot veni vorba de copii. Doug își scoate gipsul mâine și de câteva zile tot vorbește despre o baie în piscină. Aș abuza de bunăvoința ta dacă i-aș aduce, doar pentru câtva timp, mâine când ajungi acasă de la serviciu? N-o să stăm mult.

– Gina, dacă acum te-apucă politețurile cu mine, am să mă supăr foc. Sigur că nu abuzați de nimic. Adu-i încoace și vom lua cina aici, împreună.

– Numai dacă mă lași să aduc mâncare chinezească.

– S-a făcut.

În seara următoare, Doug și Emma se bălăciră în bazin după pofta inimii, până când Gina îi scoase în sfârșit cu chin cu vai, târziu după apusul soarelui. Efortul fizic părea să fi epuizat până și energia nemărginită a lui Doug și amândoi se așezară să mănânce de cină, fără nici un protest.

Nu peste mult, Gina insistă să-i ducă acasă, spunând că profitaseră destul de amabilitatea lui Monk. Acesta renunță la încercările de a o convinge de contrariu, schimbând tactica. Anunță că nu trebuia decât să găsească o cale se a se achita. Cu un zâmbet strengăresc, Gina îi răspunse că accepta din toată inima.

În timp ce Doug și Emma își strângeau lucrurile, o trase după el în bucătărie, unde îi spuse că putea începe imediat. O lipi de frigider, pentru un sărut rapid și flămând, care nu reuși decât să-l frustreze și mai rău. Se consolă întrucâtva cu faptul că, la plecare, Gina nu arăta cu nimic mai încântată decât el.

A doua zi dimineața, la aerodrom, seara continua să-l obsedeze și făcea planuri categorice pentru a rezolva să fie singur cu Gina, cât mai curând, când primi un telefon de la Washington. La sfârșitul convorbirii, planurile sale luaseră o nouă turnură. Închise, apoi o sună pe Gina la slujbă. Îi răspunse imediat.

– Gina, ar putea să stea mama ta cu copiii un timp, diseară?

– Nu prea le ai pe-astea cu „bună ziua“, așa-i?

– Scuză-mă, sunt cam distrat în clipa asta.

– Așa se cheamă acum?

Monk parcă-i și vedea licărirea din ochi, la fel de clar ca și cum ar fi stat în fața lui.

Închise ochii, chinuit.

– Trebuie să stăm de vorbă.

– După.

Era veselă, iar el nu avea nici un chef să-i strice buna dispoziție.

– Mda, bine. Deci, poate?

– Dacă nu poate, voi găsi pe altcineva.

Vocea îi devenise îngândurată, observându-i lipsa de reacție față de tachinările ei.

– Perfect. Trec să te iau de la firmă, la cinci și jumătate. Ba nu, mai bine la șase. Azi am o groază de lucru.

Îi simți curiozitatea și puse capăt conversației înainte de a apuca să-l ia la întrebări. Ceea ce avea de spus trebuia comunicat personal.

Când opri mașina la bordură, Gina îl aștepta în fața agenției și făcu un pas spre mașină. Monk se aplecă să-i deschidă portiera din dreapta, pentru a se așeza lângă el. De cum o închise, acceleră, reintrând în trafic.

– Monk, la telefon mi-ai părut cam preocupat. S-a-ntâmplat ceva?

Monk trase maneta schimbătorului de viteze mai energic decât era necesar, vorbind printre dinți:

– S-ar putea spune că da.

– Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

Îi aruncă o privire, văzând imediat îngrijorarea și teama care-i tulburau ochii. Trase pe dreapta și opri brusc Jeep-ul. Oricum, nu avea în vedere nici o destinație anume. Cu privirea drept înainte, strânse volanul în mâini.

– Am primit ordin de chemare.

– *Ce?* Dar... dar abia ai ajuns aici. De ce?

Ultimele două cuvinte răsunară prin mașină cu o sonoritate tânguitoare.

Monk întoarse capul, cu o privire sumbră.

– Comandantul Escadrilei VS-32 de la N.A.S. Cecil Field, Florida, a fost rănit grav într-un accident, sâmbătă noapte. Vor trece luni de zile până să-și revină – dacă își va mai reveni. Marina vrea să-l înlocuiesc.

– Dar, cu siguranță, trebuie să fie și altcineva în stare.

Pe Gina, noul ordin părea s-o necăjească și mai rău decât pe el.

– În mod normal, i-ar lua locul ofițerul executiv, dar escadrila tocmai de pregătește să se desfășoare pe *„Kennedy“*. Au nevoie de un efectiv sută la sută.

– Dar...

Se întrerupse, clătinând din cap.

– Ce vei face cu apartamentul?

– Speram ca problema asta să mi-o rezolvi tu, să-l închiriezi.

– Sigur.

Gina rămase tăcută, iar Monk văzu că vestea abia acum începea să-și facă efectul. Umerii ei se prăbușiră abătuți, iar în ochi i se ivi o resemnare posomorâtă.

– Când trebuie să pleci.

Detesta răspunsul.

– Peste zece zile.

– Zece zile.

Ochii i se umplură de lacrimi și întoarse capul în direcția opusă, apăsându-și pumnul peste gură.

– *Nu* voi face asta. N-am să plâng.

Monk dădu drumul volanului, strângând-o lângă umărul lui.

– Ce naiba, hai odată! Aș vrea să pot plânge și eu.

Cu capul îngropat sub bărbia lui, Gina își trase nasul, ștergându-și lacrimile de pe obraji.

– Nu plâng.

Oricât de nefericit era, fu nevoit să zâmbească.

– Bine. Nu plângi.

Rămase cu ea în brațe, tăcut, ascultându-i respirațiile tremurătoare, simțind ce eforturi făcea ca să-și stăpânească lacrimile.

– Vino și tu cu mine, Gina. Hai să ne căsătorim.

Habar n-avusese că urma să i-o ceară, nici nu fusese conștient că o iubea, dar în momentul când rosti aceste cuvinte, știu că erau cele potrivite. Se întrebă cum de nu se gândise mai devreme. El, Gina, Doug și Emma ar fi format o familie extraordinară. La naiba, puteau avea chiar și încă un copil. Însărcinată, fusese la fel de frumoasă.

Reveni în prezent, dându-și seama că Gina rămăsese complet nemișcată. Se îndepărtă de ea, ridicându-i bărbia cu degetele.

– Gina?

Gina își retrase bărbia din mâna lui, revenind în fotoliu. Ridică din umeri, cu un oftat adânc, tremurător.

– Nu.

Pe chipul lui se ivi îngrijorarea.

– Te temi că nu te iubesc? Ba da. Te iubesc, Gina. Recunosc că m-a cam luat prin surprindere, dar ăsta-i adevărul, fără discuție.

– Nu, nu din cauza asta, își trase ea nasul iarăși, clipind repede din ochi. Pe gene îi stăteau agățate lacrimi, făcându-le să arate țepoase.

– Și nu încerca să-mi spui că nu mă iubești și tu. După ce ai așteptat cinci ani fără să ai o viață sexuală, nu te-ai hotărât să te culci cu mine numai fiindcă intraseși brusc în călduri. Mă iubești. Dacă nu mă iubeai, și-acum m-aș mai fi întrebat oare cum arăți goală.

Gina clătină din cap.

– Nici asta nu e cauza.

– Atunci, care e?

– N-am să le fac așa ceva lui Doug și Emmei, să-i târăsc din loc în loc, să-i oblig să-și petreacă toată viața luându-și mereu rămas bun de la prieteni, fiind tot timpul copiii noi în cartier. Nu voi trăi cu teama că soțul meu va trebui să-și riște viața de fiecare dată când cine știe ce potentat din Lumea a Treia face câte o criză.

Urmă un lung interval de tăcere. În cele din urmă, Monk răspunse:

– Mă rog, nu pot spune că nu m-ai prevenit. Mi-ai spus de la început ce intenții ai. Probabil nu te-am luat în serios.

– Îmi pare rău, Monk.

– Mda, și mie.

Fălcile i se mișcară un moment, mutește.

– Înțeleg. Mai bine nu înțelegeam. Mai bine mă înfuriam pe tine. Mi-ar fi fost mai ușor.

Se îndreptă de lângă portiera de care se rezemase și întinse mâna spre cheia de contact.

– N-are nici un rost să mai continuăm discuția asta. Te duc înapoi la birou.

* * *

Gina le spusese lui Doug și Emmei, la telefon, că probabil avea să întârzie, iar Angela putea comanda pizza pentru toți trei. Dar ajunse acasă neașteptat de devreme, când pizza încă nici nu sosise. O priviră toți trei surprinși. Emma și Angela erau în toiul unei partide de Candyland, iar fetița deschise gura, după cum Gina nu se îndoia, ca să protesteze contra încheierii premature a jocului.

Ridică o mână.

– Stai așa. Angela, nu pleca încă. Rămâi și mănâncă pizza cu copiii. Eu mă duc să fac un duș.

Și se refugie în dormitor, înainte ca Doug și Emma să observe cât de tulburată era. Încă cinci minute cu ei, și fetița cea perspicace ar fi ghicit.

Gina avea nevoie să stea câtva timp singură, nimic mai mult. Monk pleca. Se simțea ca și cum ar fi primit un dar minunat, pentru a-i fi apoi smuls îndărăt încă înainte de a fi apucat să-l despacheteze.

Stătu sub jeturile de apă fierbinte până i se zbârciră vârfurile degetelor. Când închise robinetele, era mai curată, dar cu nimic mai aproape de a accepta realitatea plecării lui Doug. Își dădu cu pieptenele prin părul ud, lăsându-l apoi să se

usuce singur. Voia să se vâre în pat și să-și tragă pătura până peste cap, dar trebuia să suport mai întâi, cum necum, seara cu Doug și Emma. Luă pe ea cea mai veche pereche de jeanși, rupți în genunchi și cu marginile destrămate, și o cămașă groasă care începea să se roadă la guler. Le considera hainele ei comode, echivalentul vestimentar al supei de pui.

O trimise pe Angela acasă și făcu puțină ordine la bucătărie. Prea sfârșită ca să se gândească la alte treburi, prăji câteva felii de pâine și-și turnă un pahar de lapte. Doug și Emma se uitau la televizor, în living, lăsând-o să mănânce și să-și lingă rănile în liniște.

Trebuia să le spună. Amândoi țineau la Monk, noua repartiție avea să-i supere. Se îngrozea la acest gând, dar trebuia s-o facă. Aveau dreptul să-și ia rămas bun. Își clăti mașinal paharul, cu gândul la conversația care urma, apoi intră în living și închise televizorul.

La auzul veștii, copiii o uimiră. Știuse că aveau să fie nemulțumiți de plecarea lui Monk, dar nici chiar ea nu prevăzuse cât de mult avea să-i afecteze. Ochii Emmei se umplură de lacrimi enorme și se târî în poala mamei sale. Deși Doug se considera prea mare pentru asemenea cocoloșeli, și lui i se umeziseră în mod suspect ochii și înghițea repetat în sec.

– De ce trebuie să plece? se văită Emma.

– Marina are nevoie de el, iubito.

– Da' și noi avem.

Gina zâmbi cu tristețe.

– Cred că Marina are mai multă nevoie.

– A spus că-n vara asta mă ia la pescuit.

Din tonul lui Doug răzbătea sentimentul că fusese trădat.

– Și n-a mințit, Doug. Nu știa că trebuia să plece atât de curând.

Emma își rezemă capul la pieptul mamei sale.

– Dacă Monk era tăticul nostru, am fi putut merge și noi cu el.

Comentariul ei o luă pe Gina prin surprindere.

– Poftim?

Fetița se îndreptă.

– Și tăticul lui Jason Fry a primit un ordin și, când se termină școala, au să se mute cu toată familia.

– Iar Jason va trebui să-și ia rămas-bun de la toți prietenii. Scumpa mea, dacă Monk ar fi tăticul vostru, ar trebui să plecați din Coronado și să nu-i mai vedeți pe bunica și bunicul decât în vizite. Ar trebui să începeți școala în alt oraș. Poate chiar de mai multe ori.

Emma o privi, ușor încruntată de nedumerire.

– Dar, mami, tăticii sunt mai importanți decât prietenii.

Gina se holbă la fiica ei, în timp ce cuvintele îi reverberau prin minte. Cum spusese Monk – din gura copilașilor...? În sfârșit, își desprinse privirea dintr-a Emmei.

– Doug, și tu ești de aceeași părere?

Băiatul ridică dintr-un umăr.

– Mda, așa cred.

Din partea lui Doug, aceasta era o aprobare cu surle și tobe.

Ridicându-se brusc în picioare, fără a-i păsa că o răsturna din poală pe Emma, surprinsă, Gina se repezi la telefon. Înșfăcă receptorul și formă numărul. *Fii acasă. Te rog, fii acasă.*

– Alo?

– Monk, copiii și cu mine venim într-acolo.

Închise fără a-i aștepta răspunsul și-și luă poșeta.

Pe drum, Doug și Emma n-o mai slăbeau cu întrebările, dar Gina se abținu să le răspundă, de teamă să nu facă vreo gafă. Oricum aveau să afle totul destul de curând.

La conac, Monk îi aștepta, deschizându-le încă de la intrare.

– Gina? Ce se întâmplă?

– Mami vrea să fii tăticul nostru.

– Emma! N-am spus așa ceva.

Fetița o privi cu milă, ca și cum Gina ar fi fost slabă de minte.

– Păi, așa e, nu?

Toți trei se uitau la ea, așteptându-i răspunsul. Privirea Ginei poposi asupra copiilor, pe rând, apoi se îndreptă spre Monk, cu un zâmbet.

– Da, așa e.

Ochii lui se umplură de căldură, iar Gina fu nevoită să facă un efort pentru a-și aminti tot ce avea de gând să-i spună.

– Monk, copiii m-au făcut să-mi dau seama că iubirea e mai importantă decât toate. Putem învinge orice altceva, dacă avem parte de ea. Pot suporta să fiu măritată cu încă un pilot din Marină, atâta timp cât e vorba de tine.

– Da' de-un civil ce-ai zice?

– Nu înțeleg.

– Când m-ai sunat, tocmai îmi scriam cererea de trecere în rezervă. Mâine o trimit prin fax la Washington.

Pe Gina o copleși un brusc val de vinovăție.

– Monk, nu trebuie să faci asta pentru mine. N-am dreptul să ți-o cer.

– Nu numai pentru tine o fac. Am obosit. M-am săturat de-atâtea mutări. M-am săturat să-mi tot iau rămas bun. Sunt gata să mă așez la casa mea. Tu n-ai fost decât impulsul de care aveam nevoie ca să iau hotărârea.

– Dar cu ce-ai să te ocupi?

– Southwest Airlines caută piloți. Voi avea baza aici, zburând cu curse comerciale, zâmbi el. Sunt mai sigure decât autobuzele.

– Nici nu știu ce să spun.

– Cum ți se pare: „Da, Monk, mi-ar plăcea să fiu soția ta.“?

Gina zâmbi.

– Floare la ureche: da, Monk, mi-ar plăcea să fiu soția ta.

Se așteptase s-o strângă în brațe, dar el îi privi pe Doug și Emma, care urmăriseră cu ochi mari conversația.

– Și voi, ce ziceți? Vă convine ideea?

Emma zâmbi timidă.

– Pot să-ți zic tăticule?

– Aș fi onorat.

Fetița își aruncă brațele pe după gâtul lui, aproape doborându-l la pământ, iar Monk izbucni în râs.

– Doug?

Zâmbetul băiatului era destul de larg ca să dezvăluie golul din locul unei măsele căzute recent.

– Și eu.

– Bun, îi ciufuli Monk părul, apoi își desprinse ușurel de după gât brațele Emmei și se îndreptă. Acum, mai am ceva de făcut, îi surâse el Ginei. Vino aici.

Și o strânse la piept, aplecându-și capul.

În timp ce-l cuprindea cu brațele pe după mijloc, ridicând fața în întâmpinarea sărutării lui, Gina zări cu coada ochiului pumnul lui Doug care se repezea prin aer.

– Miștooo!

Sfârșit